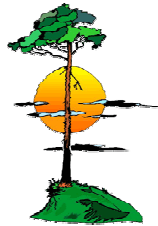

Őri István

mindenféleszavak

(C) Őri István, 2010.
betuvilag@gmail.com

Tartalomjegyzék

mottó szívszavak A szerelem matematikája Békesség Bölcsődal Kedvesmondóka Édes párom Négysoros Leánydicsérő Köd előtttem Álomversek Álom ajtó Esti színek Éji dal Altató Kérdések hozzád Vivaldi: C-dúr hegedűverseny Éj Madár – páros vers Csók a szélben Mesélj a csendről Az Acélhíd csodája Kósza gondolatok Mégsebücsú Felesleges szavak A csend felé Külön halunk meg A csillagokon túl (<i>A fák szerelme</i>) Mondd Ostoba hitek Mindig másra várunk Álom és valóság Egyszerű mese Itt van... Mindenem a tied Sírvers istenszavak A Kincs Az Éden felé Jézus hét szava Pilátushoz Égbe ért ima Lépések Karácsony, 2007 Karácsonyra Róla szóló beszéd Kommentárok <i>Robert Théophile</i>: <i>Kálvária</i> képsorozatára	vándorszavak – égivándor, bluemoon A végtelen felé Te vagy az Út... Üzen a múlt... Kék éj Altató Kék álmok Üzenő Most csak szavak Van valahol egy élet Nem hagy el gondolatok... Te is Hang (Érzés) A magányos farkas A Hold mosolya fényszavak – gleam mottó Ajándékmondóka Angyalének Te vagy a csend Kincsmondóka Kata zsoltára Üdvözlégy, Katinka Reggel Gondolatszilánkok Válaszversek Krisz-cica Álomcsere gondolatok 1 gondolatok 2 Katamondóka Naplemente utáni este gondolatok 3 Meglásd Ősz... Isten könnyei gyerekszavak Macskakaparás Babamondóka Ringató Vacsoramondóka Cica-iskola Cica altató Ébredő Csigamondóka
---	---

A torkos majom
Lómondóka
Télmondóka
Hóköszöntő
Téli képek
Melegváró
Temérdekmondóka
A vidám szabómester éneke
Apróka kalandjai
Tapsifüles kalandjai
Kerge Zerge
Zsémbes Zsiga
Bori királynő – A fészek

válaszszavak

Árnyékvers
Látomások
Lelkek hintája
Lélekdal
Hol vagy, Napsugár?
Lélekébredés
Az elsüllyedt bárka
Dal a Hazáról
Félelem
Ha fáj az élet
Nyár
Pillanatnyi múlt
Majd egyszer
Öröm
Pusztákat látva
gondolatok...

mindenfélészavak

Ne félj...
Ragyogás
Fohász a Holdhoz
Figyel a hold
Riadt madár
Szegénymondóka
Szép asszonynak
Világvers

Örömré ítéelve
Egyensúly
Az igazság pillanatai
Töredékek
Félpercesek
Macskaálom
Mit mond a világ?
A Győztesek
A fa éneke lehulló leveléhez
Villon a mennyországban
A dinnyemagok balladája
A Vihar dala
Add nekünk a Hangot!
Ezüstfényű holdvilág
Életbúcsúztató
Lélekvirág
Kékbe zárva

balladaszavak

Tündéralom
A Vízitündér
Duda-nóta
Párbeszéd az óvóhelyen
Zárszó

feketeszavak

Örök álom
Nincs bocsánat
A Szent Kör
Majd talán egyszer...
Kérdések Istenhez
Beszélgetés Istennel
Beszélgetés magammal
Nem...
Kedvesemhez
Búcsú
Kövek
Karácsony, 2008
Darabokra tépett lelkek
Óda a gyűlölethez

* * *

*Szeretlek titeket, mind, szavak
s ti, mondatok:
gondolatok szép gyermekei –
ha szomorúak vagytok is,
ha kacagók,
ha némán hallgatók...
s ha biztatást adtok,
vagy elveszitek a reményt,
akkor is szeretlek titeket, mind,
mert életet adtok
és költeményt...*

a szó élet

a mondat élet

*szeretlek titeket, mind, szavak,
mert általatok élek!*

* * *

szívszavak

A szerelem matematikája

amikor ujjaink összefonódnak

Öt meg öt az tíz.
Tíz meg tíz az húsz.
Húsz az meg – EGY

Békesség

hajaddal betakarni arcomat
szemeddel betakarni szememet
ajkaddal betakarni ajkamat
testeddel betakarni testemet

léptemmel követni léptedet
fényemmel táplálni életed
szívemmel éltetni szívedet
kezembe kulcsolni kezedet

Bölcsődal

Ringass, bölcső, ringass el
puha párna, altass el
sötét éjjel, feledj el
tündérálom, vigyél el.

Karjaidban megpihenni
szemed tükrén bölcsnek lenni
adni, kapni, elfogadni
csillagokkal elszaladni.

Kedvesmondóka

Tündérfények rejtekébe
kedvesemnek szép szemébe
belebújtam tündérágon
ringatóztam éjvirágon.

Édes párom

Édes párom, gyöngyvirágom!
Kedves orcád, hogyha látom,
Szívem örül, lelkem derül,
Ajkaimra mosoly kerül.

Négysoros

Születnek bolygók, csillagok,
Elmúlnak éjek, nappalok,
De te örök vagy nekem,
Álombéli forró szerelem!

Leánydicsérő

Szép asszonynak szép a lánya,
Álmélkodik mind, ki látja.
Szőke haján, kék szemében
A napsugár tükör lészen.

Mosolyával szívet hódít,
Szenvedőket mind meggyógyít.
Ékes szellem, sudár termet,
Isten sem teremtetett szebbet!

Köd előtttem

Köd előtttem, köd utánam,
Háromcsúcsú hegyen jártam.
Találkoztam tündérekkel,
Ékes szemű ledérekkel.

Köd előtttem, köd utánam,
Tengermélyét mind bejártam.
Kagyló Király országában
Sok-sok kincsre rátaláltam.

Köd előtttem, köd utánam,
A világot körbejártam.
Találkoztam emberekkel,
Szívhez szóló szerelemmel.

Köd utánam, fény előttem,
Vándorlásom végét vettem.
Rád köszöntem, melléd ültem,
Tőled többé el nem mentem.

2010. április 9.

Álomversek

1.

álom ágon
nyárvirágon
szellő pihen
lepke szárnyon

Álomágak elaludtak
álomlombok hozzábújtak
álommadár szemét csukja
álomélet kezünk fogja.

2.

Álommadár ágra száll
álomének rám talál
álomvirág szirmát bontja
hús pataknál szomját oltja.

Álomrétek táncra kelnek
álomfelhők énekelnek
álomvölgyek kaput nyitnak
álomszavak Téged hívnak.

Álom ajtó

Álom ajtó, álom ablak,
éjjel-nappal nyitva hagylak.

Álom tündér álom szárnyon
éjjel-nappal, ó, úgy várom!

Álom szemmel, álom füllel
álom hangra szívem figyel:

Mikor jön már, kire várok,
mikor szűnnek meg az álmok,
mikor lesz a mese való,
mondd meg nékem, Álom ajtó!

2008. július 9.

Esti színek

Közel az est – csend világa
ébredeznek éj virága
bontogatja szép szirmait
elbocsátja jó illatit.

Nap hatalmát árnyék győzi
fény melegét moha őrzi
elpihen a vándor szellő
fejét hajtja erdő, mező.

Kelő holddal álom ébred
nyújtsd ki kezéd, mind eléred!
tied lesz az égi lámpás
bársonypuha éji szállás.

Fák tövében, patak partján
ősz avar meleg halmán
álmodj, Kedves, álmodj szépet
Erdőtündér járjon Véled.

Éji dal

Leszállt az éj,
a világ csendbe öltözött,
csak Isten nem alszik,
figyel a csillagok között.

Őrzi álmodat,
hogymessze fussanak
az ártó szellemek,
s ne bántsák tiszta lelkedet.

Leszállt az éj,
aludj hát, kedvesem!
Isten vigyázza álmodat,
s betakar védő kezem.

2010. április 9.

Altató

Tente, baba, tente
itt van már az este
kicsi szemed olyan álmos
alszik már az egész város
minden csendben elpihent
csillagos ég mit üzent?
aludj, kedves, aludj szépen
anyukád van csak már ébren
őrzi álmod, szép virágod
Tündérország itt van! Látod?
menjünk együtt be a Fényre,
sétálgassunk kéz a kézbe
beszélgessünk tündérekkel
töltekezzünk szeretettel
ha majd éjnek vége leszen
reggel kelve legyünk készen
elmesélni a világnak,
Bodrinak, s a kiscicáknak,
merre jártunk most az éjjel
táncoltunk a Tündérfénnyel
lelkünk örült, szívünk szeret
add hát, világ, add a kezed!
nemsokára itt az éjjel
vándorolunk Élet-fénnyel.
Gyertek velünk Álomvárba
Álomtündér kastélyába!

aludj, kedves, aludj szépen
álmod őrzi csendes léptem

aludj, kedves, aludj...

aludj, kedves...

aludj...

Kérdések hozzád

mit mond a szem a szemnek?
az ajkak, mondd, mit üzennek?
a kéz, ha kézre lel,
mondd, nekünk mit felel?
mit mond a szív, ha néked dobban,
mit mond a láng, mi érted lobban?
mit mondok én, ha kérdezel,
mit mond a karom, ha átölel?

s mit mondasz te, kedvesem?
ha kérdezlek,
ugye nem játszol velem?
ugye szíved az,
mi szól áloméneken,
s ő mondja a szót,
mi Mennysország nekem:
Szeretlek, életem!

Vivaldi: C-dúr hegedűverseny
Op8 No12 – largo
Re-Tao

Itt vagyok...
eljöttem hozzád, kedvesem
hogy ami eddig két út volt
mostantól egy legyen
ha Te is akarod
fogd meg kezem
s induljunk el
tegyünk sok-sok lépést együtt
egymásért, gyönyörűségünkre
járjunk az utcán komolyan
kergetőzzünk, mint a gyerekek
mosolyogj rám, kedvesem
amíg én dalolok
gyere ide hozzám
s fuss el, hogy újra ide jöhess
tárd ki karod
add nekem illatod...
menjünk a konyhába
tegyük a dolgunkat
és a kertben
hajladozzunk a virágokkal
s ha este lesz
fésüld meg éj-hajad
és menjünk aludni
szépeket álmodni
érintsük egymást
hogyan legyen folytatás
azután tágas ruhákban járj
emeld szép fejed
büszkén mosolyogj
titkokat tudóan
boldogságba feledkezve
simogasd Őt – magad
s engem is...

s ha letelt az idő
és eljön hozzánk Ő
öleld magadhoz
ha sír, énekelj neki
ősi dalokat a holdról
és a szabadságról
hogyan nevéssen
hogyan csendes álma legyen
és neked is...
fogd kis kezét
tápláld szent testeddel
sétálj vele, kergetőzz
mint egykor velem
mesélj neki tündérmeséket
hogyan mindig nevéssen
hogyan csendes álma legyen
és neked is
kedvesem...
majd engedd el
mert szárnyai nőnek
s repülni szeretne
mellöttünk, mellőlünk
ki a világba
hol hite szerint
szárnyas tündérek élnek
s ha tollát szegik
és visszatér
mesélj neki szépet
tündérmeséket
hogyan nevéssen
hogyan csendes álma legyen
és neked is
kedvesem...
s ha majd végleg elrepül
fogd meg kezem
mint régen, a kezdetekben
– lásd, a hegedűt is leteszem –
nézzünk kicsit hátra
s messze előre
s ha már hajlott is a hátunk
ha nehéz is a lépés
nem baj
csak fogd kezem
úgy minden könnyebb
az ismerős-ismeretlen is
mi előttünk, messze van...
fogd meg kezem
és menjünk
mert hívnak a többiek
túl a földi homályon

ugye, hallod a hangjukat
kedvesem?...
lassan elfogy az út
megérkezünk
látod, kéz a kézben
nem is volt ez olyan nehéz
el se fáradtunk
s még a cipőnk sem kopott el
kedvesem...
már csak egy kicsit kell mennünk
s ha valaki – ki itt marad –
nézne minket
nem látna semmi különöset
csupán két árny-alakot
kik néha szétválnak
néha egyek lesznek
kik lassan párába vesznek
majd elnyeli őket a homály.

A költemény meghallgatható, illetve letölthető Kajati István előadásában a könyv HTML változatában szereplő linken. A zenei aláfestés Vivaldi ugyanezen című műve alapján készült.

Éj Madár – páros vers

Éj Madár-kérlelő

Szállj le rám,
Éj Madár
csillagruhá
körbe jár
hold-koronád,
bársony szemed
hozd el hozzám
szerelmemet.

Hozd el hamar!
ó, úgy várom!
vándorutam
régóta járom
keresem őt
országokon
erdőn-mezőn
akácsoron
keresem őt –
édes párom –
mindhiába,
nem találom.

Szállj le rám,
Éj Madár
sötét zafír
szemhatár
vigyél messze,
föld kerekre
hol a madár
sose jár.

Hátha ott van,
hátha másutt
kérdessük,
ki mindent látott –
útmutatás,
öröm-csokor
Éjnek ajkán
szelíd mosoly.

Vigyél messze,
nem fáradok
magam immár
nem járhatok
utam veszett,
merre-merre?
hol lelek a
kedvesemre?

Mért mosolyogsz,
Éji Álmom?
látsz valamit,
s én nem látom?
látsz valakit?,
szerelmemet?
vajon ő is
engem szeret?

Szállj le rám,
Éj Madár,
vezess hozzá,
tudom – vár
én is várom,
hogyan meglátom –
biztos kedves,
biztos bájos,
olyan, mint te,
Éj Madár.

Szállj le rám...

Szállj le rám...

Szállj le rám...

Éj Madár-ígérő

Itt vagyok!
itt vagyok!
bársonyon
ragyogok
huncut szemem
csillagpár
fényes ajkam
csókra vár.

Reád szálllok,
betakarlak,
szerelmemmel
elaltatlak
veled megyek
veled leszek
vándorúton,
fa tövében
el-nem-hagyó
társad leszek.
hűség-párod –
majd meglátod! –
fürge lábunk
gyorsan jár.

Megígérem,
meg is teszem!
tarisznyádból
cipót eszem
megígértem –
majd meglátod! –
szerelmedet
megtalálod!

Reád szálllok,
betakarlak,
édes mézzel
jól tartalak
erőt adok,
mosolyt,
reményt,
vándorbotot,
görcsöst,
keményt.

Messze viszlek,
messze megyünk,
hegyen-völgyön
által kelünk,
vad tengeren
elhajózunk,
habjaiban
megmártózunk.

Utunk célja
titkos sziget
Mindent Látó
elénk siet
bölcs szemében
öröm-mosoly
jó szívében
csoda-csokor.

Csupa jó hír,
csupa csoda
szerelmedet
eléd hozza
fogod hinni,
fogod – nem,
hiteti a szerelem.

Nézd, már itt van
szíved vágya:
én vagyok az,
kire várva
eget jártál,
földre szálltál
madárszárnynon
éjben jártál.

Én vagyok az,
akit szeretsz
én vagyok az,
aki szeret,
én vagyok,
ki hozzád száll
én vagyok
a titokzatos,
édes ajkú
Éj Madár.

2006. november 1.

Csók a szélben

ott álltunk
hajunkat kósza szél borzolta
énfele, tefele, százfele –

csak öleltük egymást a szélben
ajkadat kerestem s elértem
egyszer, százszor, végtelenszer –

s amikor arcommal arcodhoz értem,
szellőcsókot kaptam
a rohanó szélben

Mesélj a csendről

*Bennem üvöltés van
és félelem,
mesélj a csendről,
Kedvesem.*

Milyen az:
hallani,
ha nincs semmi hang,
milyen az,
mikor az ordítás
a semmibe zuhan?
milyen a békeesség, az öröm,
milyen, ha valaki
azt mondja: „Köszönöm!”?
Milyen vagy Te,
s milyen az életed?
valóban fény van a felhők felett?

*Bennem üvöltés van
és félelem,
mesélj a csendről,
Kedvesem.*

Milyen az,
mikor a Harag lehajtja fejét,
s a Bocsánat fényre jön,
elhagyva rejtekét?

Milyen az,
ha én is lehajtom fejem,
mert rám szakadt a világ,
megölt a küzdelem?
s amikor meleg kéz simogat,
nem csizmás láb tiporja
valóvá álmomat –
milyen az?...

*Bennem üvöltés van
és félelem,
mesélj a csendről,
Kedvesem.*

Milyen a mosoly,
milyen a nevetés,
milyen az, mikor mindez
sohasem kevés?

Milyen, ha elém jön a Vég,
ha elfogyott az Élet,
s mindenből elég?
milyen lesz ott,
mire azt mondtad: *Haza*
túl a Tündérkapun,
az lesz a Tündérek otthona?
csend lesz ott,
s hangtalan szavak?
lesz-e sok,
örült, táncos pillanat? –
Veled
s meddig tart ott az életünk? –
Kedvesem,
oda mikor megyünk?

*Mesélj a csendről,
Kedvesem,
mert bennem
üvöltés van és félelem.*

Mesélj,
még itt a földön! –
de ne szólj!,
hallom úgy is én,
csak maradj itt velem,
s gyere felém
védj meg, mert gyermek vagyok
takarj be éj hajaddal,
add nekem illatod...
add nekem magad,
s én odaadom életem –

Akkor az üvöltés csenddé válik
és békévé a félelem.

*Mesélj a csendről,
Kedvesem,
mert bennem
üvöltés van és félelem.*

Az Acélhíd csodája

Tündérkerti séták

Amikor kint járunk a világban, messze a Tündérkerttől, gyakran megesik, hogy a porba omlunk és úgy érezzük, hogy nincs tovább. Akkor elfelejtkezünk mindenről és mindenkiről, még a Kertről is. Holott csak vissza kellene térni a Kertbe vezető végtelen számú ösvények egyikére, amelyek behálózzák az egész világot éppen azért, hogy aki keres, az találjon és aki már talált, de elvesztette a kincseit, újra megtalálja.

Aki egyszer már járt a Kertben, hiába él kint a világban, más ember lett, mert a Tündérkert csodái átalakították, elvarázsolták, s ami a legfontosabb: lelke mélyén felépítették a saját Acélhídját, amely minden helyzetben megvéd a végső lezuhanástól.

Ha úgy érezzük, minden elveszett, akkor még mindig ott van a lelkünk Hídja, amelyen járni tudunk, s amely soha nem szakad le. A Híd megtart bennünket addig, amíg a világ ködébe szürkült szemünk újra rátalál a Kertbe vezető ösvények egyikére.

Az Acélhíd remény és bizonyosság is egyben. Amikor néhány éve rátaláltam a Tündérkertre, bementem, majd visszatértem a világba, leírtam a Híd himnuszát, hogy olvassa mindenki és higgyen.

*Túl életen, túl halálon
a szerelmet megtalálom
s benne Téged, Kedves,
ki most még csak álom,
de való lesz egyszer,
tudom! érzem! látom!
az nem lehet, hogy ne így legyen!
mert szeretlek végtelen'
jobban, mint életem,
s ez végtelen isteni erő,
mi győz mindenben
győz életen
s győz vad halálon!*

Amikor eszembe jut ez a régi vers, gondolatban meghajtom a fejem az Első Tündérek előtt, akik lelkük lángjával felépítették a Kertet, hogy menedéket adjanak minden megfáradt embernek a világon.

Kérdezzétek a virágokat, ők mesélnek majd a Tündérkertről. Kérdezzétek a madarakat, ők jártak ott és ittak az Élet Vizéből a Csend-sarokban. És kérdezzétek azokat az embereket, akiknek bár fáradtak a lépteik, de a szemük mosolyog. Bárkít kérdeztek közülük, megfeleltek.

További sétákat tehetünk a Tündérkertben a könyv HTML változatában található linkeken.

Kósza gondolatok

Lehet, hogy fény leszel,
lehet, hogy üstökös,
vagy múltó álom,
mint az őszi esték:
borongós, ködös.

Lehet, hogy csend leszel és béke,
s szerelemért szerelmet adsz cserébe
lehet, hogy vad rohanás, perzselő láng,
mi feléget mindent, ha egekre hág...

Vagy csak képzelet,
mit táplál a hit,
remény és szeretet –
lehet, hogy minden,
lehet, hogy semmi
a dolgunk talán
egymásért tenni
mindent, mit tudunk,
míg egybeér utunk,
s való lesz mindaz,
miről most csak álmodunk.

2007. június 15.

Mégsebücsú

Amikor az angyalok
a földre szállnak
és körülöttünk járnak
észrevétlen,
olyanok, mint az emberek
s tán közülük sokat ismerek,
mégsem látom fényüket
csak későn,

amikor a búcsúszavaknak van ideje
s a gyengéd ölelésnek,
mert nem biztos,
hogy lesz másnap,
nem biztos, hogy lesz öröm,
sóhaj, kiáltás
nem biztos, hogy lesz folytatás –
pedig érzem a meleged,
az illatod, kapkodó lélegzeted,
s újra látom a már-már feledett
álomképeket...
csak állunk
átölelve egymást,
várva, hogy valaki szóljon,
adjon folytatást,
amit mindketten akarunk
s amikor arcom arcodhoz simul,
és téován mozdul kezem,
eszembe jut, amit tudtunk eddig is:
nincs búcsú, nem is lesz soha!
nincs Te és nincs én,
hiszen már a kezdet kezdetén
odaadtam mindenem Neked
s Te elém tetted életed
és azóta is csak adunk,
mert tudd meg, Kedvesem:
mi kezdettől egyek vagyunk!

Felesleges szavak

a szó felesleges,
mert olyankor,
ha szólni akarunk,
az ember csak szavakat keres
és nem talál,
mert a békesség szótlan,
időtlen,
kifejezhetetlen...
a békesség
a te meleged,
a te mozdulatlanságod
a te komolyságod,
a te mosolyod
a te álmaid –
a békesség te vagy
és én
és mi
és a szemeink

és mi
és a láthatatlan mozdulataink
és mi
és a hajunk illata
mi

és amikor megyünk
valahova
egymás mellett
szótlánul
és nem is megyünk,
hanem táncolunk,
mert a szótlanság boldogság
öröm,
teljesség,
hiszen te tudod
hiszen én tudom
már kezdettől fogva
mert így rendeltetett
s ez jó

jó a mosoly
jó a nembeszéd
jó a világ
jó Te...

A csend felé

mindenki elment...

ma már
erre
a madár
se jár
üres a táj,
csak a csend üzen,
a halk levelek,
a némán
suhanó életek
s egy elfelejtett
sóhaj
melyet
senki se hall
az átvirrasztott
éjszakák
illata
elhoz téged is
haza

onnan,
hol nincs
semmi sem,
hol senki se vár
s üres minden,
mert
ott
még
a madár se jár...

Külön halunk meg

igen

külön halunk meg itt a földön

mások sírnak majd
minden ránk dobott rögön
s mások odébb rúgják,
mit magunk után hagyunk
és lesznek, kik értik:
bár külön éltünk, s külön halunk,
van egy hely, ami örök
ahol

Te is

én is

találkozunk

A csillagokon túl

(A fák szerelme)

A csillagokon túl, mondd,
mi van, kedvesem?
Létezik ott szerelem,
mint a miénk, végtelen?
Vagy csak fénytelen űr,
mint szétszakadt szívek,
kereső szemek,
múló életek? –
menjünk el oda veled!
gyújtsunk lámpát,
gyúrjunk fénylő anyagot
vessük el a Reményt,
szórjunk el sok szép magot,

és öntözzük könnyeinkkel,
hogy hamar nőjenek,
hogy a keresők fényre leljenek
a friss hajtások között,
hogy újra lássanak
a sötét csillagok mögött,
mert megszűnik az éj,
ha elmegyek veled,
Kedvesem,
Fényem,
Éltető Életem...
Mi leszünk a mag,
nyakig bújunk a sötétbe,
gyökeret eresztünk
a kegyetlen nemlétbe,
felnövünk, nagyra, kevélyre,
és lesznek leveleink s virágaink,
fényből szőtt örök álmaink,
és odaadjuk azt mindenkinek,
mert megtartani nem lehet,
hisz az nekik rendeltetett,
mind, ki a csillagokon túl lakik
s ki oda jött, mert szenvedett –
mint, mi, kedvesem...

*két fa, kinek ága összeér,
köztük mégis fényévnyi a tér,
mert mozdulni nem lehet,
csak szeretni messziről,
s pergetni magányosan
a múltó percekét.*

Mondd

Mondd,

miért űz a szenvedély?
miért hisszük,
hogy még mindig van esély?
miért marcangol a vágy,
miért erőtlén a test?
és álom helyett
a lélek
miért csak képeket fest?!
S ha mozdulunk,
miért fáj annyira?...
miért nem lépünk?
és megyünk már végre
haza?!

Mondd, hogy

egyszer
a remény valósággá válik
Isten, vagy bárki más
ad erőt,
hogy kitépjük szívünket,
s egymásnak adva
virágokkal ékítsük
a lélek-temetőt
és sétáljunk a virágok között
és megpihenjünk
és aludjunk
és álmodjunk –
valóságot,
hogy felébredve
téged értelek
s a bűvös szó: *Szeretlek*,
értelmet nyer,
mert akkor könnyű lesz minden,
nevetni boldogan,
szállni a világok fölött...

Téged érinteni –
nem a nyirkos
gyilkos
sötét
ködöt

Ostoba hitek

Azt hittem, vége –
hittem, hogy a nyomorult évekért cserébe
feledést adsz
hittem, hogy ez lesz a béke éve
a nemrádgondolása
a nemvágyé
a semmié –
engedj el, Mindenem,
mert fáradt vagyok
ne fogd kezem
mert kezedtől jéggé fagyok –
nincs enyhülés
nincs csend
nem vagy nekem
s tán már nem is leszel –
itt –

Életem –
azt hittem, soha nem jön vissza
mi volt
ki volt
Te –
azt hittem... –
ostoba hit!
ostoba én –
hittem a lehetetlent
hittem, hogy feledhetem a Végtelent –
Téged
áldásos kísérlet
átkos élet...
nem akarom, hogy visszajöjj!
várom, hogy visszajöjj...
várok egy árnyat
várok egy hangot
várok egy táncot
egy Életet
várok egy...
Téged –
ostoba én –
remény?
mindennapok
és a semmi
amit mindennap kapok
gazdagon
bőséggel
már tele a kamra vele
és a ház is
már semmi sem hiányzik –
csak Te
hiába harcolok –
csak Te
hiába fogyasztom a végtelent –
csak Te

csak

Te

*Aludjunk, Kedvesem
add kezed, s zárd le voltszemem
örködj álmaim felett
vedd el, mim volt, az életet
és add másnak –
vagy vissza nekem
s akkor újra mozdul holtkezem –
Feléd
és ágyam mellett nem lesz más*

csak

Te

meg

én

Mindig másra várunk

Mindig másra várunk,
mindig mást kívánunk,
néha hallgatunk,
néha őszintének látszunk
elmondunk mindent
elmondunk keveset
valami köztünk van,
börtönbe zárja az életet
az enyémet az enyémben,
a tiedet a tiédbe
hiába akarunk,
valami fogva tart
a szív hiába fáj,
az ész hiába akart,
makacsul,
egy életen át
álmodjuk, idézzük,
utána megyünk,
taposva az út porát –
utána mennénk,
ha tudnánk, ki az
ha mernénk
megtenni a lépést
az Ismeretlen felé,
aki az élet nekünk
akiról álmodik
könnyes szemünk –
mindig másról,
mint aki van
a föld nem elég,
nekünk kell az ég!
mert aki a miénk,
az nem itt lakik,
lépteit nem hallható
hangja az angyaloké –
ugye, hallottad
a keserű percekben
te is?
nekünk az ég kell,

mert ott van ő
a tiéd s az enyém
ott vannak a mások,
kikre várunk
kiket te is
s én is látok,
ha rámborul az átok
és halni akarok –
elmenni hozzá,
mert lakni ott akarok,
ahol az angyalok,
ahol ő lakik,
ahol az élet örök,
a napfény
sötétre nem változik
s te is ott akarsz lakni
vele,
a te angyaloddal
szemébe nézni
ölelni szerelmes karokkal
arcát eltakarni
soha nem engedni
másnak
mert ő a tiéd! –
ő a
másik,
akire vársz
s bár még nem tudod, milyen,
de érzed:
ő a szépek szépe
a Hang,
a Mozdulat,
az Öröm,
a Vigasztalás,
a Szerelem,
az Élet,
a Minden
Neked
ő – te vagy
keresed
magad
öröktől
örökké
a földön,
az égben,
a szívben,
a reményben –
bennem,
magadban –
nem találod

én sem találom
messze van
mind a két másik,
akikre várunk
őrülten messze
őrülten reménytelenül
őrülten... bolyongunk
a világban
s közben másra várunk,
egymásnak ütközünk
hisszük, hogy mi vagyunk
az a más,
aztán rájövünk,
hogy a más – az más
bántjuk egymást,
mert akarjuk,
hogy a másaink
mi legyünk!
de nem lehet,
mert a Törvény kimondta:
a más – az más!
s addig nincs nyugvás,
amíg meg nem találjuk –
örök harc
véges élet
de majd fent,
ahol ott vannak ők,
majd ha oda megyünk,
megtaláljuk a mást,
a miénket –
és mondom néked:
Meglásd, ott fent az Utak
egymásba érnek
s ha keresem az enyémet,
feléd megyek
és te felém,
kutatva az Életed
s egyszer csak,
mikor az Utak össze érnek,
meglátsz két szemet,
mosolyt, örömeinket,
kéket,
mert ott várok rád,
s megtalálva,
szemedbe nézek
elrejttem magam
hajad erdejében
kapaszkodom
karod erejében,
mert erős vagy

erős leszel
mesélni fogok,
bár nem kérdezel,
elmesélek mindent
a keresést,
a fájást,
a szenvedést,
s a meg nem találást
és te mosolyogni fogsz,
mert történeted
az enyém
és lassan álomba ringat
suttogó ajkad
Isten közelében,
a felhők rejtekén.

2006. november. 25.

Álom és valóság

az álom betakar
a valóság kitakar

az álom melegít
a valóság hidegít

az álom idebent
a valóság odakint

az álom megérint
a valóság rám suhint

az álom táncoló
a valóság vánszorgó

az álom meleg fény
a valóság: nincs remény

az álom kedves arc
a valóság csak kudarc

az álom ölelés
a valóság – oly kevés

az álom valóság

Veled

Egyszerű mese

hol volt, hol nem volt
itt volt, ott nem volt
itt nincs, ott van

Törvény

napok

élet

Itt van...

Szeretem a magányt, a csendet. Akkor jönnek a képek, a gondolatok s azokból a szavak: a csodák kis tükei. Néha fényesen ragyognak a belső fényben, néha elhomályosítja őket a világ. De mindig papírra kerülnek, mert az a dolguk. Megjelenni, szerteszóródni az emberek között, vigasztalást, örömet adni, utat mutatni annak, aki rájuk tekint.

Sokszor próbáltam elmondani mindezt a körülöttem élőknek: csendre van szükségem. Nem értették, mert nekik nem volt szükségük rá. Bár váltig állították, de nem szerették a magányt. Félték tőle, csak egymás társaságában érezték jól magukat. Csak akkor voltak biztonságban, ha körülvették egymással magukat. És beszélek folyamatosan, mindenfélét, csak hogy ne legyen csend, mert a csend öl, a csendben elindulnak a gondolatok. Olyanok, amelyekről nem akartak tudni, de tudták, hogy bennük vannak kiirthatatlanul, örökre. Ha csendben maradtak, a belső hangok szóltak hozzájuk. S ez nem volt jó, ezért, ha csak tehették, beszélgettek. Velem is. Kérdéseket tettek fel, válaszokat vártak, vagy csak közöltek valamit. Mindig. Hiába kértem őket, hogy hagyjanak egy kicsit magamra, mert szükségem van csendre. El sem tudták képzelni, hogy lehet egy embernek ilyesmire szüksége. Hiszen ők félnek tőle.

Néha igyekeztem egyedül maradni, elvonulni a szobámba, hogy gondolkodjam, hogy elmenjek kicsit innen, oda, ahova a szív vágyik, ahol béke van és nyugalom. Ahol szintén emberek élnek, azok, akik csak az álmaimban léteznek. Látni őket, beszélni velük hangtalan szavakkal, érinteni őket teljességgel. Élni egy másik életet még *itt*, azt az életet, ami majd lesz *ott*.

Az ajtót mindig becsuktam, jelezve, hogy hagyjanak magamra, de újra és újra kinyílt, és kérdések voltak, válaszokat vártak.

Az évek elsuhantak felettük is, felettem is. Telve beszéddel, hangokkal, zajokkal, elvetélt kísérletekkel. Elfáradtam a kilátástalan harcban, de éltetett az *ott*, ahova néha most is elmentem pillantásokat, simogatásokat adni és kapni. Elmentem és visszajöttem, mert valami mindig visszahozott. Lehet, hogy a remény, hátha vére megértik, miért kell a csend.

S amikor egy-egy kirándulás után visszatértem *ide*, mindig leírtam a színeket és az illatokat. Így történt ez nemrég is, amikor írás közben ismét nyílt az ajtó. A papírról fel sem nézve kétségbeesett ingerültséggel kiáltottam hátra:

– Hagyjatok már békén! Szeretném befejezni... – lassan hátrafordultam. Az ajtóban Yong állt és mosolygott; az ő félmosolyával. – az életet... itt van... – Felálltam. Yong felém nyújtotta a kezét. Odamentem hozzá és kéz a kézben kísértünk az ajtón.

* * *

Az asztalra borulva találtak rá nem sokkal később. Valamit írt, de már nem tudta befejezni. Nem igazán értették a félbemaradt mondatot; olyan búcsúlevél-félének tűnt. S különösképpen az utolsó két szó volt furcsa: *itt van...* Ösztönösen körülnéztek, de senkit nem láttak a szobában. Majd megvizsgálták a bejárat ajtót is. Kulcsra volt zárva.

Mindenem a tiéd

Amikor elmentél, azt ígérted, hogy hamar visszajössz. Tudom, a tenger változékony, néha gonosz – akár az élet. Azt is mondtad, hogy csak ide, a túlsó partra hajózol, hogy megkeresd a királyságomat.

Azóta minden nap kijövök ide, a partra, és várlak. Nem öregszem, egykorú vagyok a homokkal és a sziklával, akik reggelente köszönnek, meghajtva súlyos fejüket. Azután beszélgetek velük, de néha nem is hallom, amit mondanak, mert ahogy a láthatárt nézem, téged hallgatlak. A hangod bennem él, mint ahogy te magad is.

A sziklák szívesen beszélgetnek, mert sok mindent láttak, hallottak, s olyanok, mint az emberek: nem szeretik magukban tartani, amit tudnak. Egymásnak és a hullámoknak már mindent elmondtak, s egyre ritkábban érkezik hír a távolból, egyre ritkábban vetődik partra egy-egy hajó, hogy kitegye sokat látott, fáradt utasait, akik – csak úgy maguknak, néha egymásnak – ismételtetik az átélt örömeiket és kalandokat. Ilyenkor a sziklák nagyon figyelnek, hogy egyetlen szót se szalasszanak el a csodás történetekből.

Amikor a legöregebb szikla megkért, hogy én is meséljem el a történetemet, megsimogattam szélbarázdált vállát, leültem a felém nyújtott tenyerébe, és azt mondtam neki:

– Minden nap eljövök ide, mert elment, akit szerettem. Itt szállt hajóra, s ide kell visszatérjen. Régen volt... Nem akartam, hogy elmenjen. Boldogok voltunk, de ő többet akart – nekem. Hiába mondtam, hogy ami van: mi ketten, az elég, a több csak elrontja a szépet. Mégis többet akart – szerelemből, féltésből, hálából.

– Te olyan szép vagy, hogy nem lehetsz erről a világról való! – ismételtette, amikor odaadtam neki mindenemet és a karjaimban tartottam. – Meg kell találnom a hazádat és elhoznom ide, hogy benne élj és soha el ne menj tőlem. Te királynő vagy, s amíg messze a hazád, elvihet a vágy. Megkeresem a királyságodat, magammal hozom, hogy benne lakjál velem.

Hiába volt minden szó, könyörgés, ígéret. Az életénél is jobban szeretett, mégsem hitt nekem, s a félelem sötétbe borította a lelkét – azért, mert az életénél is jobban szeretett! Amikor kifogytam a szóból, magamra öltöttem azt a kék fátylat, amelyben minden nap ide jövök, és elé járultam. Ezt szerette a legjobban, mert a könnyed takarása többet sejtetett a szerelmünk gyönyöreiből, mint a meztelenségem. A lélek fegyvere nem fogott rajta, ezért a test fegyveré-

vel akartam maradásra bírni. Lassan odaléptem hozzá, felé nyújtottam a kezemet, s ő a csókjaival illette. Azután becsuktam a szemem, hátravettem a fejemet és vártam a beteljesülést.

Hallottam gyorsuló lélegzetét, éreztem testének illatát, s a leheletnyi szellőt, ahogy hozzám lépett. Megcsókolta a szemeimet, az ajkamat és a kebleimet a selyemköntös alatt. Azután csak nézett, mintha nem hinne a szemének, hogy létezik ilyen szépség, ekkora vágy. Átölelt, és én is átöleltem. Érezte testem hajlatait, amelyek már majdnem az övék voltak, de a könnyű selyem még elválasztott minket egymástól. Simogatta a fátlyat, mintha ez is a bőröm volna, becézgette, beszívta illatát, mely elkeveredett szerelmem egyre erősebb illatával.

De nemcsak a fátlyat szerette, hanem a fátlyol alól áttűnő kis nadrágocskámat is, amely sejtelmesen takarta a Titkok Kapuját, s többet mutatott képzeletének, mintha nem lett volna rajtam. Tudta, hogy ez sem akadály, csak játék, mert leveheti, félre dobhatja, s hogy én újra felveszem, hogy ő újra levehesse. Szerette a vetkőztetés rituáléját, lassan, kedvesen áldozott neki, mert az nekem is jó volt.

A hátát simogattam. Ő felemelte a selymet, lehúzta rólam, leejtette a földre. Kissé hátra lépett és nézte az arcomat, a kebleimet, a csípőmet és a combjaimat, melyek a legszebbet, a legédeesebbet rejtik, amit már alig takart el a titkok kicsiny selyme. És láttam a vágyát felhatalmasodni, és éreztem az én vágyamat tüzzé válni, s már nyúltam is az egyetlen után, ami köztünk áll, de ő megállított:

– Majd én, kedves! – Letérdelt, megcsókolta az ölemet a nadrágocskán keresztül, arcát rátette a merészen domborodó szerelemerdőre, hogy érezze vérem türelmetlen lüktetését, majd elvette az utolsó akadályt is, ami köztünk volt.

Ölelkezve álltunk, majd elkezdtünk játszani – először a szavakkal, utána a testünkkel. Válaszaimra csókkal illette az ajándékaimat, s én reszkettem, egyre jobban, egyre nagyobb akarattal. Ő pedig azt kérdezte:

– Mit adsz nekem, kedvesem?

– Mit kérsz tőlem, kedvesem? – feleltem mosolyogva.

– Nekem adod-e a hajadat, hogy elbújva benne ismét gyermek lehessenek?

– A tiéd, kedvesem.

– Nekem adod-e a homlokozdat, hogy rátekintve leboruljak előtted?

– A tiéd, kedvesem.

– Nekem adod-e a szemedet, hogy gyönyörködjem tiszta lelkedben, ha bele nézek?

– A tiéd, kedvesem.

– Nekem adod-e az ajkakat, hogy mindig érezzem a bensőd ízét, ha megcsókollak?

– A tiéd, kedvesem.

- Nekem adod-e kezedet, hogy megsimogassam velük az arcomat?
- A tiéd, kedvesem.
- Nekem adod-e a kebleidet, hogy békén elpihenjek, ha rájuk hajtom fejem?
- A tiéd, kedvesem.
- Nekem adod-e a Titkok Erdejét és a Tündérkaput, hogy belépve rajta, lényedbe hazatérjek?
- A tiéd, kedvesem.
- Mit adsz még nekem, kedvesem? – kérdezte végül.
- Mindenem a tiéd, kedvesem!

S akkor belépett a Kapun, elvettem mindenét és odaadtam mindenemet. Talán kiáltottunk, talán görcsök csavarták testünket, nem emlékszem, mert csak őt láttam, őt hallottam és őt éreztem.

Azt hittem, ezzel itt tarthatom. Milyen buta voltam! Mennyire nem vettem észre, hogy ahányszor csak egyé leszünk, mind jobban fél attól, hogy elveszíthet. Lehet, ha tartózkodóbb, hidegebb lettem volna, nem ment volna el. Nem tudom. De mindegy is, mert lehetetlen volt tartózkodnom – önmagamtól, az odaadástól, a szerelem újra és újra való beteljesülésétől.

Amikor testünk tüze parázssá szelídült, és egymást átölelve lassan megjött a szó, azt mondtam:

– Látod, milyen jó itt nekünk! Mindenem a tiéd. Most és mindörökké. Királyság, ceremóniák, feltételek nélkül. – S ahogy ezt kimondtam, elkomorult, fejét oldalra fordította, mintha nem merné a lelkembe mondani a döntését. Arcán a nehéz elhatározás fájdalma suhant át, a küzdelemé önmagával, a félelmeivel, az akarással és a nem akarással.

– El kell mennem a királyságodért, hogy el ne veszítselek! – szakadt ki a kiáltás a legbensejéből. – Látom a rejtett pillantásokat a végtelen felé, amely mögött látni véled a hazádat. Látom a mozdulataidat, a félbemaradt lépteidet, az elharapott szavakat. Talán magad sem tudod, hogy mennyire hiányzik az otthonod, mert az érzést legyőzi egy még nagyobb: a szerelmünk. De a be nem teljesített vágy belül marja a lelket, elszívja az erőt, megöli a szerelmet...

– Nem! – sikoltottam. – Soha! Soha...

Gyengéden magához szorított, hogy simulásunkban újra egyek legyünk, és akkor kimondta:

– De igen! – szavai földöntúli suttogások voltak, valahonnan a mélyből törtek fel és a poklok lármája kísérte.

– De igen – ismételte gyengéden. – Ezért kell elmennem. Érted és értem, az életünkért, a szerelmünkért. Azért, hogy mindig elvehessem a ruháidat, és te mindig felvehesd. Azért, hogy mindig odaadhasd mindened, s én boldogan kalandozhassak öled dús erdejében, s ne kelljen attól félnem, hogy egy nap majd nem találom meg a Kaput és nem mehetek be hozzád. Akkor nemcsak a test vész el örökre, hanem a lélek is. Mindkettőnk lelke!

– Nem... Nem kell semmi... csak te... csak te... te... – szemeim tiszta forrássá váltak, a hulló gyöngyszemek az arcát érintették, majd beitta a föld, hogy egyszer új élet fakadjon belőle.

– Hamar visszajövök, meglásd, és elhozom, amire szükséged van, hogy mindörökre egymásé legyünk. Várj rám, gyere ki minden nap a partra, mert ahol hajóra szállok, oda érkezem vissza.

Másnap elhajózott, s azóta várok rá. Este és nappal. Nappal és este. Szemem nem szűnik meg kutatni a láthatárt, szívem nem szűnik meg dobogni érte, lelkemben nem szűnik meg élni a remény. Imám Istenhez száll, s hiszem, hogy Isten meghallgat.

Régebben sírtam minden nap, mert hittem neki, és vártam vissza. Azután elfogytak a könnyek, csak a két kedves selymet veszem fel, s úgy jövök a partra, hátha éppen ma érkezik meg. Úgy kell várnom, ahogy elment.

Ez a történetem. Mondjátok el minden erre járónak, amikor már nem leszek ebben a világban. Amikor Isten kertjében sétálunk kézen fogva, örökre, s nem kell ország, nem kell királyság, nem kell semmi sem, mert haza találtunk a Fény Teljességében.

Addig pedig hű társatok leszek, minden nap eljövök, és megkérdem benneteket, nem hallottátok-e híret egy embernek, aki annyira szeretett, hogy elhagyta szerelmét, hogy örökre megtartsa azt.

*

A nap a láthatárt öleli, s különös alakokat rajzol a hullámokra. Mintha jönne valaki a végtelen felől. Még messze van, nem lehet kivenni, hogy kísértet-e vagy élő ember, de ahogy a nap aludni tér, fényét odaadja a közeledőnek. S ő egyre jobban ragyog! Jön, jön, egyre közelebb, nagy léptekkel, mintha sietne. Hová siet? Felém siet? Jön... és egyre ismerősebb. Már látom is! Ő az! Visszajött! Elhozta a királyságomat, hisz olyan hatalmas és fényes, mint a nap! Visszajött hozzám! Ugye látjátok ti is, kedves sziklák?! Ugye megismeritek? Ugye ő az?! Szerelmem, itt vagyok, vártam rád, megyek eléd, hogy hamar találkozzunk! Fél úton, mint régen, amikor egymás karjába repített a vágy. Mint akkor... Várj, megyek... Örökre... Együtt...

*

A halványuló esti fényben egy árnyalak futott boldogan sikoltva a tenger felé, mintha látna ott valakit közeledni. Kezét a végtelen felé tárta, s ahogy elérte, akire várt, a hullámok között egyé lettek mindörökre.

Sírvers

Kerestelek égen
kerestelek földön
megtaláltalak a föld alatt.

istenszavak

A Kincs

válasz *kincskereső Nem láttam én* című versére

a Kincs Isten
Nála van minden
az ember
elesik
feláll
kincset keres
sarat talál
tovább megy
mögötte szakadék
előtte hegy
mászik
zuhan
miért?
a napokért
az Életért

a Kincs Isten
Nála van minden

* * *

Nem láttam én

kincskereső

Nem láttam én,
nem látott más,
más lettem én,
nem lettél más...

Az Éden felé

válasz *Árvai Emil Édenen kívül* című versére

sárból gyúrjuk kenyerünk
sártól kérges a kezünk
vándorként járunk
kívül az Édenen
én Veled, Te velem

de egyszer célhoz érünk,
mert elfogy az út
s bebocsátást kérünk
oda, honnan indult a Lét
visszatérünk, Uram,
s kezünk nyújtjuk Feléd

nyisd ki az Éden kapuját,
hogy küszöbödön lépve át,
újra otthon legyünk
s ígérjük: hű szolgálád leszünk,
mert akarjuk azt! –
a szolgálat Életet fakaszt

s mi élni akarunk

én Veled
Te velem
ő Veled
Te vele

Uram

2007. augusztus 12.

* * *

Árvai Emil: Édenen kívül

Tiltott gyümölcsből kóstolt egykor Ádám apánk:
Édenen kívül is ébredt. Most mint bűnre falánk
utódok hordjuk e mostoha sorsot,
álmainkban vágyva vissza: jobb volt ott.

Jézus hét szava Pilátushoz

válasz *Pilinszky János Pilátus* című versére

ismerlek
ismersz

értelek
értesz

eltaszítasz
magamhoz veszlek

2007. augusztus 14.

* * *

Pilinszky János: Pilátus

Kemény vagy, hivatalból.
Elítélsz, hivatalból.
Rámnézel, hivatalból.

Rádnézek mindörökre –
rádnézek mindhiába.

Itt állok mindörökre –
itt állok mindhiába.

Fölmentelek mindörökre.

Égbe ért ima

könyörögtem
meghallgattál

egyet kértem
többet adtál

mosolyogtam
mosolyogtál

2009. augusztus 31.

Lépések

1.

Amikor jelet kapunk,
Kinyílik a szemünk.

Amikor követjük a csillagot,
Felé megyünk.

Amikor belépünk Hozzá,
Haza érkezünk.

2.

Amikor jelet kapunk,
Mindent elhagyunk.

Amikor követjük a csillagot,
Elvetjük a magot.

Amikor belépünk Hozzá,
Akkor leszünk mássá.

2009. december 24.

Karácsony, 2007

Csendes éj, szentséges éj
jöjj hozzám, és ne félj
nézd, az út mind ide vezet
jöjj hamar, s add kezed.

Csillag gyúlt fényesen
hallgasd most énekem
hála, szív és szeretet
jöjj hamar, s add kezed.

Jászol mélyén Gyermekek alszik
háromkirály lépte hallik
leborulnak imádattal
zeng az ének áhítattal.

Menjünk mi is oda Hozzá
legyünk magunk újra jobbak
adjuk Neki mindenünket
tárjuk Elé mind szívünket.

Gyermek kacaj, vándorévek
tovagördült szép remények
hol vagy, Kedves? hol vagy álom?
Nála bizton megtalálom!

2007. december 24.

Karácsonyra

akkor földig ért a fény
és minden megváltozott
megszületett a Remény
s a föld új szívet kapott,
puhább lett a kenyér
és italunk örökké áldott.

2007. december 23.

Róla szóló beszéd

Elment
és
visszajött

itt van ma is
az emberek között
látod?
most beszéltél Vele
ugye, Ő volt?
s az a tiszta fény
az Ő szeme?
ugye érezted az erőt,
mi benned
zsenge magból
az ég fele nőtt?
s amikor
érintetted kezét,
a puha-meleg
hogy áradt testedben
szerteszét!

itt van Ő ma is
az emberek között
Atyjánál volt,
de hozzánk
visszaköltözött
itt van a fényben,
s a holdtalan éjben
az árnyak mögött

itt van
és soha el nem távozik

induljunk Felé,
járjuk az utat végig,
s lépünk tenyerébe,
hogyan felvigyen
az égig –
mert itt van Ő!
és itt is marad
a világ végezetéig!

2008. március 20.

Robert Théophile: Kálvária – Saint Blaise templom, Svájc

Fotó: *Selmeci György*. Kommentárok: *Őri István*.

1. Stáció – Jézus, a gondolkodó, Pilátus pedig egy Savonarola-karakter, aki könyörtelenül elítél. Az arca egy középkori aszkéta szerzetesé, s a ruházata is majdnem csuha. Jézust az általa alapított egyház ítéli halálra. Ahogyan ez azóta is történik.

2. Stáció – Jézus, a filozófus, aki érti és igazolni tudja magában, hogy miért kell elszenvednie azt, ami az első állomással elkezdődött. A katona Pilátus, csak más ruhában. A hatalmat képviseli, amely – a szintjeitől függetlenül – egységes, tömör és nehéz, mint Jézus vállán a kereszt. A katona-Pilátus rárakja a terhet Jézusra, de lehet, hogy segít tartani a keresztet, hacsak egy kis ideig is. Ez nem derül ki az ábrázolásból.

3. Stáció – Jézus, a próféta, kinek belső világa a harmadik állomásra érve megkeményedett, értetlenség, gondolkodás az arcán, de a csukott szeme befele tekint.

4. Stáció – Jézus, az ember, aki nyitott szemmel, kis meglepetéssel, visszafogott örömmel fogadja a segítő kezét. A nőalak apácaként jelenik meg, ami természetes.

5. Stáció – Jézus, a szenvedő, aki pár percre megszabadult a keresztje súlyától, de már nincs ereje újra élni. Nem tud kiegyenesedni, mert nem érdemes, hisz hamarosan úgyszólván újra görnyednie kell. Az arcán elfojtott düh, bár ezt nehéz észre venni. Cyrenei Simon itt fiatal, mert a képen ő a születő egyház első jelképes képviselője. De lehetne akárki, aki elkötelezte magát az evangélium mellett, ezért keresztet kell majd hordoznia egész életében. Most előgyakorlatot tart, próbálja erejét, kitartását, hűségét... Vagy lehet, hogy nem is a Cyrenei, hanem Pilátus segít Jézusnak a katona képében?...

6. Stáció – Jézus, a boldog, mert jól esik a gondoskodás, a testi felüdülés a jelen és hamaros kínok közepette. Jól esik a gyönyörű asszonyi arc látása, a finom kéz érintése, a szív és a test melege. Jézus szeme nyitva van, nézi Veronikát, mert látni akar még egyszer egy földi szépet a maga valójában. Ha Veronika nem lett volna, Jézus nem tudta volna végighordozni a keresztjét.

7. Stáció – Jézus, az alázatos, aki meghajol a test és a lélek terhei alatt. Eltaszítja, de támaszkodik is a keresztfára kezével. A súly lenyomja, de most az kell, mert így a szenvedés leföldelődik a testén keresztül a mélységekbe.

8. Stáció – Jézus, a főpap, aki katolikus hagyomány szerint áldást oszt, vigasztal. Szolgál, de már csukott szemmel, mert ez a jövő: az egyház működése, a szertartásrend elemei, ahol a kereszt csak kellék, hogy emlékeztessen az eredetre. A nőalakok itt polgárasszonyok, akik a hagyományok szerint fogadják az áldást.

9. Stáció – Jézus, a fáradt ember, aki már nem néz sem befelé, sem kifelé, csupán létezik a porban, s szeretne már túl lenni az egészen. Halálosan fáradt, akár most is mondhatná, hogy „Istenem, Istenem, miért hagytál el engemet?”

10. Stáció – Jézus, a kérdező, akinek arcán a hangtalan kiáltás: Miért?! Miért teszitek ezt velem? Mit ártottam én nektek? (Tudta Ő azt nagyon jól, de az Utat végig kellett járnia.) Miért nem hagytok már békén? A félig nyitott szem a port látja a lába előtt, a fül hallja a ruháinak suhogását, ahogy letépkedik róla, s a végén a kezével vállat von, megadva magát a szükségszerűségnek: ok, akkor vigyék csak!

11. Stáció – Jézus, az alvó, aki még támaszkodik egy kicsit, hátha történik valami kedvező, majd szabályszerűen elhelyezkedik a kereszt alakú deszkaágyon, s az örök Pilátus odarögzíti, hogy amikor felállítják az ágyat, le ne essen róla.

12. Stáció – Jézus, a reményvesztett, a mindennapi ember, a melós, akit keresztre feszítenek a gondok, s estére kelve belefekszik a hálószoa ágy-sírába, kialudni a szegek, a fulladás és a lándzsák döféseinek sokkjait, felkészülni a néhány óra múltán feltámadásra: a másnap reggelre, amikor minden kezdődik előről. Körülötte a részvételt teli családja, akik siratják, de segíteni nem tudnak rajta. Vele járják a mindennapi egyforma utat végig a Via Dolorosa-n.

13. Stáció – Jézus, az arc nélküli, aki gyakorlatilag nem létezik. Egy kísértetet tesznek a sírboltba, egy testetlen testet göngyölnek gyolcsba, egy eszmét siratnak, hit és remény nélkül. S az asszonyoknak már egymást sincs erejük szeretni.

14. Stáció – Jézus az Úton. A férfierő és -kötelesség helyére teszi a nehéz testet, amelyből eltávozott a lélek, bejárva végtelen világokat, hogy hamarosan visszatérve sok tapasztalattal legyen gazdagabb. Mert az új életéhez nemcsak erő, hanem tudás is szükséges.

A stációk képei a kommentárokkal a könyv HTML változatában tekinthetők meg.

vándorszavak

égivándor, bluemoon

A végtelen felé

nézd a végtelent
és önmagad látod
nézd a csillagokat
és szíved csodálod
nézd a kék bársonyt
és megtalálod álmod

Mindenkinek – aki odakerül – meg kell szenvednie a fontos döntéseit, utána pedig vállalni azt, amit akart....mert az az út lesz az ő útja. – égivándor

Te vagy az Út...

Te vagy az Út, az Igazság és az Élet
ha veled vagyok, sohasem félek,
mert Utad meleg bársony lábam alatt
Igazságod szívembe látogat
s Életed végtelen pillanat.

Üzen a múlt a jövőnek halkán, meg ne szólalj, mert a dal elillan... – égivándor

... majd visszajön,
csendben rád köszön,
leül melléd a porló kövekre
emlékezik a régmúlt évekre,
mikor még élt a Város,
ereje Istennel volt határos
és mosolyogtak a kövek –
mikor tánc volt minden nap s éjjel,
és nem gondolták,
hogymilyen rossz jöhet,
nem gondoltak a múlttal,
sem jövővel
aztán jött valami nagy,
valami gonosz
nem sötét, de zúgó, vad és fényes
mi mindent eloroz
s elborította a Várost a fény
kihunyott az élet
elmúltak a kövek
s útra kelt a remény...

Kék éj

Kék hangulat

Kék éj,
csendes éj
higgyél, Kedves
és ne félj
szemem bársony takaró
szemedet betakaró
szívem bársony takaró
szívedet betakaró
itt vagy, Kedves,
ó, de jó!
bársony tested,
bársony lelked
puha bársony takaró!

ó, de jó!
ó, de jó!
puha bársony takaró!

Altató

kint a világ elpihen
aludj, Kedves, csendesen
álmodj arról, akit szeretsz
Tündérkirály táncol veled

Kék álmok

kék álmok kergetik
kék folyók
kék hullámait

kék éjben fénylő
kék hegyek
kék sóhaja ül
kék völgyek ölében

kék hold mosolyog
kék lelked messze száll
kék végtelen hív, s oszlik a
kék homály

kék szemem
kék csillagokba néz
kék vándort keres –
kék ragyogással integet a
kék múlt, a
kék jelen, s a
kéklét...

2008. március 12.

Üzenő

Amikor a fák égig érnek,
és meséket mondanak a tündérek,
akkor gyere...

amikor a hold fényesen világít,
s a bársony-éj utolsókat ásít,
akkor gyere...

amikor a harmatcsepp énekel,
s rá messzi-szellő felel,
akkor gyere...

amikor Isten lejön közénk,
s minden, mit hozott, a miénk,
akkor gyere...

amikor győztél a sötét éveken,
s, ím, valaki Neked üzen,
akkor gyere...

*várlak,
Kedvesem...*

Most csak szavak

Áldottak a szavak, mert neked szólnak
harcolnak érted, nem átkot szórnak
s ha kitépem a szívem,
most akkor is csak szó van,
mert a lépések feléd,
a küzdelem, a simogatás,
a könnyek, a fájdalom
mit érzek,
nem tudom máshogy mondani,

csak szóban
betűkben, géphez kötve
gondolni rád kedvesen, szeretve –
most nincs más
csak a szavak és a fájdalom
s a pergő homokszemek,
mikkel a napokat számolom
s ha mind elfogy, mind leperreg
nem lesz több szó, csak szeretet
mert elmegyek hozzád,
megérintelek
elmegyek hozzád
s ott leszek veled.

Van valahol egy élet

válasz *bluemoon Keserédes* című versére

S tudod...

Van valahol egy élet
mely talán nem is az enyém
s mégis
vonszolja a léptet
makacsul
akarattal
az értelmén túl
s ha megbotlok
felemel –
hiszem,
hogy így van,
mert hinni akarom!

makacsul

akarattal

az életem túl

* * *

Keserédes

bluemoon

Árnyak szeme lelke eszi
Hamisság lába akar eltaposni
Véremben fürdenek léha fények
kiviruló mocskai

Vadon nőtt ég kihúzza
Sors lapjai közül önmagát
Vadon nőtt füveknek
zöldebben virít a halál

Holdba forduló Napnak
Szerelmem be sem merek vallani
Béna vággyal vág szájon
bilincsbe vert semmi

Hentergő ölekből kibuggyan
kínjaim arca – ezernyi
Halottak szomját mohón itatja
Minden éjjel valaki

S tudod...

Volt valahol egy élet
mely bennem
részeg fénnel égett

S most ...
megtörnek a sorok –
Most itt az időnk
ami voltam –
ami lehetnék –
mindent itt hagyok

Levetem életem fáradt kergét...
Túlérett emlékeim élén
csontparipán
vágat
szerelmesem –
a szél....

Nem hagy el

Ne félj...

Ő nem hagy el,
mert Ő is vérben született
Ő is élt ember-életet
s mikor senki jót nem talált,
vette a halált...

Emeld Reá szemed...

nem hagy el,
mert nem emberként szeret
téged s őket is,
bár úgy érzed, nem érdemlik,
Nála nincs különbség
legyen erény vagy vétség,
simogat, megbocsát
s ezzel adja példáját
annak, mit tennünk kell
s ha ezt tesszük, Ő nem hagy el,
és a gonosz átváltozik,
mert a jó, a kedves, szelíd
megöli a sötétek lelkeit
és pokol lesz életük –
nem odaát, de itt a földön
üvölteni fognak a kintól,
könnyük soha el nem fogy
életük örök börtön,
mibe magukat bezárták,
mert a gonosz útját járták
s hitték: övék a győzelem
miénk a halál, a küzdelem...

Nyújtsd Felé kezed...

Ő nem hagy el,
a gonosz átváltozik
s bár nekünk is porban van hazánk,
a sár nem ragad reánk,
mert lelkünk tiszta és igaz,
mint a végtelen óceán
vagy, mint a puszták friss füve,
mi eső után élő és üde
erősek vagyunk és szépek,
s a számtalan vétkek,
mik a porba sújtanak
Isten erejétől a földre omlanak
s mi felállunk melléd, Uram,
mert eljöttél hozzánk a földre
és nem mész el soha többé,
itt maradsz velünk örökre.

Suttogj egy imát Felé...

*Uram, nem tudják,
mit cselekszenek,
játszanak,
mint a gyermekek,
mintha semmik lennének
az ember-életek
s közben magukat ölik,*

*fegyverüket
maguk ellen élezik,
s fájnak nekik a sebek,
mert a szenvedő életek
rájuk visszahullnak,
a megölt lelkek
értük nyúlnak
és követelik az Életet...
könyörülj rajtuk, Uram,
mosd tisztára véres ruhájuk,
mutasd nekik utat, mi elvezet Eléd,
hogy ajkuk szóra nyíljon Feléd
s elérjen Hozzád keserű imájuk.*

gondolatok *bluemoon* *Senki lánya* című versére

fantomok könnyökölnek
a betéglázott ablakok mögött
ezerkezükkel
az alattuk hullámozó tömeg
lelkét tépkedik
hangtalan ordításuk
kitépi az emberek szívét
az ablakok alatt elhaladók
a földre roskadnak
majd állati erőfeszítéssel
tovavonszolják
görcsbe rándult testüket

újak jönnek
a menet folytatódik

fantomok könnyökölnek
a betéglázott ablakok mögött
ezerkezükkel...

2007. december 27.

* * *

Senki lánya
bluemoon

Egy este – mikor befog hálójával a szenvedély
az éj hátranéz – s megijed tőlem a sötétség
Leülnek az útra rogyadozó álmaim
s egy szikla kökemény vágya bolyong odakint
Akkor... igen akkor... légy enyém – mert
meghal bennem újra s újra a remény

Befizetem életem félelem bérére –
fáradt nyomorú ember mászik vissza
mohó markú semmi méhébe
Mert nem lehet... itt dobog szívem helyén
a „nemlehet”... akarnám Őt... úgy akarnám Őt –
de nem lehet – belém rugdal naponta a képzelet
törvény tör életemre – s rabolja ki az éveket...

Egy este – tudod – dühödten marnak magukba
megfakult fák tavaszt kaparó álmai
Hideglelések futkosnak hiányok lassan ölü kínjain
Mert inkább adod magad vert egek kékjének
Inkább burkolod tested ködös mámor éjébe
De ott – ott nézd... ott felénk lassan a halál jó
ölelget „nemvagy” késsel belém szúrt idő
S egy másik csók – egy másik reggelén
sír jéghegyek ágyában északi szél
S most itt marad – most itt marad nekem –
a kőbe vájt semmi
Itt marad nekem – senki lányának...
a halálfia szeretni...

Te is

Hol volt, hol nem volt...

hó volt, hó nem volt,
mert eljött a tavasz
s te is
és csókoltam ajkadat
te is
és fogtam kezéd
te is
és tettünk lépteket
mi is
és a fák velünk lépkedtek
ők is
mert ily szépet itt hagyni nem lehet
nem is
és kiáltottak utánunk az emberek
emberek is
Várjatok! Ne menjetek!
ne is
és megálltunk
meg is
és bevártuk őket
be is
és azt mondtuk: *Gyertek velünk!*
azt is

és azt is, hogy a ti éltetek a mi életünk
azt is
és elviszünk benneteket
el is
innen messzire,
messzire is
a világnak végibe
oda is
ahol kezdődik a Világ
kezdődik is
ahol más a patak hangja, és más a virág
illata is
és az a Világ végtelen
végtelen is
és dalol, táncol szüntelen
táncol is
mert csak a szépet ismeri
szépet is
és csak a kedvest kedveli
kedveli is
és mi mind azok vagyunk
ti is
és az a Világ az otthonunk
otthonunk is

és megfogtuk egymás kezét
mentünk mérföldeken át
átléptünk tengert, hegyeket
nem számoltuk a lépteiket,
mert jó volt menni
velük s veled
arcunkra a könnyű szél
mosolyt ültetett,
mert jó volt menni
mindeneken át
a felhők felett,
velük s veled,
majd vissza, le,
az emberek közé
átlépni birodalmakat
szállni paloták fölé,
s nézni lent az arcokat,
majd menni tovább
mert elébünk állt a Világ...

és megérkeztünk...

és eljött a tavasz
és Te is...

Hang (Érzés)

„...az enyém vagy!
Ó, micsoda zsákmány!
készülök hozzád
örömmel elragadni
a lelkedet,
hogy legyél társam
a sötét vándorlásban!
csak egy villanás,
ne félj,
nem fogsz semmit érezni,
tudom
számtalanszor kipróbáltam már
másokon
mindenki behódolt nekem,
nem menekültek
a halálos megváltás elől –
legyél társam!
majd te viszed a kaszát,
ha elfáradok,
majd segítesz
lefogni
az ostoba őrvongókat
és elmagyarázni nekik,
hogy jót akarunk!!!
Micsoda aratás lesz!
Te már tudod –
mert megláttad a jövőt –,
hogy mi ketten
Szabadítók vagyunk!
gyere
önként
fejet hajtva,
hogy az átlépés
könnyű legyen
fogd
eladott lelkedet
és gyere velem!...”

s akkor...

valahonnan
egy hang szólt
hegyeket-döntő
csendesén:

NEM ENGEDEM!!!

A magányos farkas
A Magányos farkas című vers folytatása

*... Éjszaka aztán be is ment a házba,
megállt a szoba közepén...*

...és gondolatai az alvó emberek felé szálltak.

Majd vissza sok-sok évvel ezelőltre, amikor gyerek volt és voltak társai: ugyan ilyen emberek, akik itt pihennek, és egy vele egyidős fajtájabeli, kedves, játékos – és gyönyörű! Szeme őz-barna, tiszta és mélytűzű, benne tükröződött a puszták szabadsága, a fű illata és a magasan szálló madarak szárnyzuhogása. Bundája selymes és illatos, üdeszínű barna foltokkal, szépen elrendezve a világ és az ő gyönyörűségére. Minden nap együtt játszottak, néha messzire kalandoztak az őket befogadó emberektől, ki a végtelen pusztába, a végtelen ég alá, ahol nyitott szívvel és harsogó lélekkel futottak egymás mellett, amíg a fáradság vagy az alkony megállásra nem készítette őket. Akkor leroskadtak a meleg fűre, összebújtak, és azt álmodták, hogy már nagyok és erősek, s körülöttük sok-sok kicsi hancúrozik, futkos, járkál vagy éppen simogatásért hízeleg. Mind olyanok, mint most ők – a pusztában a legszebbek! Volt, amikor csak másnap tértek vissza az emberek közé, de azok nem haragudtak meg rájuk, ugyan olyan szeretettel fogadták őket, mint amikor – sátraikat szekerekre rakva, vagy hátukra véve – együtt vándoroltak új szálláshely felé.

Még arra is emlékezett, hogy miket mondogattak nekik:

– Hát megjöttetek, kedveskéim! Tudjátok-e, hogy hiányoztatok? És a gyerekek egyre csak nyafogtak, meg követelőztek, hogy menjünk és keressünk meg benneteket. Alig tudtuk megnyugtani őket, hogy csak várjanak, majd visszajöttök.

Nem tudta, mit is jelentenek ezek a szavak, de mindketten érezték a meleget, a közöst, az elfogadást és a befogadást. S ez elég volt, mert nekik ez volt a minden.

Egymás mellett nőttek fel, együtt a sátras emberekkel, szeretetben, békességben.

Azután – nem emlékezett pontosan, hogy tél volt-e vagy nyár – eljött az a reggel.

Összebújva aludtak az ő gyönyörűséges társával és szépeket álmodtak, amikor hajnal felé éktelen lármára, kiáltozásra, asszonyi sikoltozásra és gyereksírára ébredtek. A sátras emberek össze-vissza futkostak, s ahogy az álmuk tovatűnt és egyre inkább visszatértek a valóságba, már azt is látták, hogy hatalmas tüzek égnek, az esti tábortüzeknél jóval nagyobbak. S a tüzek a sátrakat emésztik el, és azokat a szegényes holmikat, amelyek az összes kincsük, az összes vagyonuk volt az a pusztai embereknek. A lángok zúgásába lódobogás és puskaropogás vegyült.

Senki nem törődött velük, mindenki menekült, mentette, ami menthető, legfőképpen a legértékesebbet: az életét. Ők is ezt tették. Felugrottak és elkezdtek futni az égő tábor széle felé. De most a puszta sem fogadta őket ölelő karjaiba, lángolt a fű is, szerencsére csak foltokban. Futottak, s egyszer csak azt vette észre, hogy egyedül fut. A tüzek kisebbek lettek, a füst oszladozott – már messze volt a tábortól. Hirtelen megállt, füleit felcsapta, hogy meghallja azokat a hangokat is, amiket senki más: az Ő hangjait. S amikor a lángok távoli ropogásán és a pusztai szép halk sóhaján kívül semmi mást nem hallott, rádöbbsent, hogy egyedül van!

Hogy elvesztette azt, akivel együtt álmódott nappal és éjszaka. Nem! Szíve görcsbe szorult, szemét könnyek homályosították el, és kitört belőle a legmélyebb farkasfájdalom üvöltése: a szaggató magány, a visszavonhatatlan vég, a reménytelen jövő hangja. Csak üvöltött és üvöltött – talán csak percekig, vagy órákon át, és közben figyelt, érkezik-e válasz, hoz-e a szél valamit, csak egyetlen kósza hangot Tőle. De a pusztában csend volt, a felkelő nap megvilágította a távoli füstöt, majd az is feloldódott a tisztakék égben.

Lehajtotta a fejét és azt mondta magában: Nem! Soha! Nem volt ebben a két szóban dac, harag, fennkölt fogadalom, s még eskü sem – csak elhatározás, amely egy életre szól, az ő és elvesztett társa életére, és erősebb, mint maga az élet.

És elindult megkeresni Őt...

Emberek között járt és idegen pusztákban, hegyek csúcsán, völgyek mélyén rejtőző barlangokban. Kérdezett, jelekre figyelt, harcolt és meglapult. Hol verejték csíkozta bundáját, hol őszi esők. S amikor a frissen esett hó álmában betemette, reggel lerázta magáról és tovább indult. Szerette az embereket, mert közöttük nőtt fel és őt is szerették. Nem értette, miért űzik el a legtöbbször, miért fognak rá fegyvert, amikor mosolyog rájuk, s azt sem értette, hogy amikor a gyerekek játszani akartak vele – mint régen, valamikor –, miért ordítottak rájuk a felnőttek, hogy „Takarodjatok be a házba, hát nem látjátok, maflák, hogy ez egy farkas!” És a gyerekek hiába mondták: „Ő jóságos, szeret minket és csak játszani akar, nem bántani!” Pedig igazuk volt: ő nem akart bántani senkit, csak keresett, mert elvesztett valakit.

Soha nem adta fel. Ha elzavarták, tovább ment, ha üldözték, gyorsabb volt az üldözőinél, ha csapdába akarták csalni, nevetve odébb állt. Ment és keresett az életnél is erősebb elhatározással.

Így jutott el ehhez a házhoz is, de most már óvatosabb volt. Nappal nem mutatkozott, csupán körbejárta a házat, a kertet, kószált a környező földeken: ha menekülnie kell, ismerje az utat. Néha leült a ház egy távoli sarkába, az istállók mögé, és figyelt. Jeleket küldött és jeleket próbált fogni. Vándorlásai során a felszínre hozta a láthatatlan kommunikáció benne rejtőző képességét, s azóta ezt használta a felderítő útjain.

A ház meleg volt, barátságos és puha, mert akik benne laktak, szeretetben éltek. S akkor elhatározta, hogy éjjel bemegy hozzájuk és beszélget velük, hátha megtud valamit.

És most itt áll a sötét szoba közepén, és gondolatai az alvó emberek felé szállnak. Mesél nekik. Az életéről, az Elvesztetről, a keresésekről, önmagáról. A történetek fényes burka betakarja az alvókat, megérinti a lelküket. A ház lakói álmodnak. Izgalmas, sohanemlátott, gyönyörű álmot, s benne is élnek ebben az álomban, mintha valódi résztvevői lennének. Hallják a régmúlt hangokat, látják a távoli embereket, érzik a tábortüzek illatát és a farkasokkal játszó gyerekek boldogságát. Álmukban emlékek mozdulnak meg a mélyben, felfele kapaszkodnak, hogy amikor hajnalban napvilágra ébrednek, azok már élő emlékeik legyenek.

Sok mindent mesélt az embereknek. Közben leült a szőnyegre, s úgy szötte tovább az álomtakarót az emlékek színes szálaiból. Mire a végére ért, kifényesedett az ég alja, a madarak éneke új reggelt köszöntött, s ágyaiban megmozdultak az alvók is. Először az egyik, majd a többiek. Sóhajok, nyögdécselés, köhögések, párnasuhogás. Az ébredés hangjai. De mindegyikük arcán ott volt az elégedett mosoly, ami a nagyon szép álmokat mutatja.

S amikor kinyitották a szemüket erre a világra, még mindig emlékeztek az éjjeli történetekre. Ezért meg sem lepődtek, hogy ott találják a mesélőt a házban. Felkőnyököltek az ágyban és most már valódi mosollyal nézték. Sokáig. Végül a legöregebb megszólalt:

– Hát megjöttél, kedveském! Tudod-e, hogy hiányoztál? És a gyerekek egyre csak nyafogtak, meg követelőztek, hogy menjünk és keressünk meg téged. Alig tudtuk megnyugtatni őket, hogy csak várjanak, majd visszajössz. Vártunk rád, mert tudtunk rólad és tudtunk az Utadról is, arról, hogy keresed az Elvesztettet – tette hozzá magyarázatképpen.

A farkas elmosolyodott és bólintott.

– Igen, keresem. Bár úgy érzem, Utam a vége felé jár. Jó nálatok megpihenni, mielőtt tovább megyek. Jó emberek vagytok, éreztem. Jó érezni a melegeteket, jó nézni a szemeteket, mert olyan tiszta és végtelen, mint az Övé volt. És a hangotok is ismerős. Emlékeztek a sátras emberekre? Az ő beszédük volt olyan, mint a tiétek. Lehet, hogy ti is sátrasok voltatok régen?

Megint az öreg válaszolt, a többiek csak bólogattak, megerősítve a farkas szavait.

– Mindenre emlékszünk, mert ott voltunk a Nagy Tűznél, amikor puskákkal üztek tova bennünket. Emlékszünk rátok is. Sokan odavesztek, sokan megmenekültek és távoli vidékeken telepedtek le. Idegen pusztákban, hegyekben, erdőkben. Mint téged is, minket is az emlékeink tartottak életben, habár már felhagytunk a kereséssel. Megöregedtünk, megbékéltünk, messzire nézünk. S abban a messzeségben ott vannak ők is, a mi elvesztettjeink. Az a messzeség élő, fényes és örök. És abban a messzeségben ott vagytok ti is.

A farkas felcsapta a füleit.

– Mi is...? Mi...? – hirtelen izgalom fogta el, rohanni támadt kedve, végtelen energiák áramlottak át testén. Lábaival idegesen topogott, körmei tompán kaparták a fapadlót.

Az öreg felkelt, odament a hozzá, leült mellé a földre és átölelte. A farkas az öreg mellére hajtotta a fejét, becsukta a szemét és hallgatta a kedves szív dobogását. Az öreg érezte a remegést, a vágyat, a türelmetlenséget, de érezte a fáradtságot is, és valahol mélyen a fekete fénnel világító lemondást. Még erősebben szorította magához a kétségbeesett szenvedőt és megszólalt:

– Ma nem dolgozunk, megünnepeljük az érkezésed, elmegyünk sétálni. Megmutatok neked egy, s mást, hátha jobb kedvre derülsz tőle. – Az öreg szeme ravaszatosan csillogott, s ha a farkas felemelte volna a fejét, még néhány kósza könnyecseptet is felfedezett volna a mélykék égen.

A mindenkireggelije után felkerekedtek, és a mezőkön, földeken át a közeli erdő felé vették az útjukat. Ment az egész család, öregestől, gyerekestől, s a gyerekeknek megengedték, hogy végig a vendégük mellett menjenek. Nem volt se hossza, se vége a simogatásnak, a becézgetésnek, a futkározásnak – s a farkas már el is felejtette az éjszakát és a reggeli ébredést. Egyre inkább úgy érezte: hazatalált. Véget ért az Út, s majd egyszer folytatódik arra, ahol mindenki ott lesz. De addig jó helyen van itt, jó helyen van velük.

Közben elérték az erdőt, beljebb mentek egy láthatatlan ösvényen. A fák megszűrték a nap fényét és melegzöld palástot terítettek rájuk. Madarak köszöntötték őket, majd towareppentek, mókusok ugráltak egyik fáról a másikra, és a földi bogarak a száraz avar alatt sietve oldalra tértek, amikor meghallották a ropogó lépteket. Minden olyan volt, mint bármely erdőben a világon: békés, nyugodt, tiszta és szép. Akkor miért jöttek most éppen ide? – kérdezte mintegy magától a farkas. Kirándulni? Hitte is, meg nem is.

Ahogy beljebb értek, a talaj emelkedni kezdett, megsűrűsödött a növényzet, az erdő homályba borult. Egy kisebb domb teteje felé tartottak.

S akkor a farkas hirtelen megállt. Valami belé nyilallt. Valamit látott, hallott, érzett, valamire emlékezett. Egyszerre tört rá a múlt, a jelen és a jövő. Amikor felüvöltött, az emberek elmosolyodtak, többen könnyeket töröltek ki a szemükből, s a gyerekek megilletődve bújtak anyjukhoz. Onnan nézték a gyönyörű lényt, hallgatták a gyönyörű hangot.

– Itt vagyok! – üvöltötte a farkas, és már futott is, fel a dombtetőre, mert ott volt valami – Valaki!

A dombtető tisztásként uralta vidéket, mindössze a közepén magasodott egy óriási, vénséges vén fa, tele fészekkel, odúkkal, virágzó és száraz ágakkal. És a fa tövében ott állt Ő és rá várt. Szeme őzbarna, tiszta és mélytüzű, benne tükröződött a puszták szabadsága, a fű illata és a magasan szálló madarak szárnyzuhogása. Bundája selymes és illatos, üdeszínű barna foltokkal, szépen elrendezve a világ és az ő gyönyörűségére.

Fejét felvetette és társára mosolygott.

– Hát eljöttél, Kedvesem! Nem volt hiába a sok év, a várakozás, a remény, a magány és a könnyek. Semmi nem volt hiába, mert itt vagy! Gyere ide hozzám, csókolj meg, s utána menjünk ki a pusztába és fussunk együtt mindörökké.

A farkas odament, megcsókolta a párját, kimentek a pusztába, és még ma is együtt futnak, mert számukra megszűnt a tér és az idő. Csak ők vannak, ketten – egyek. A világ végezetéig.

* * *

Magányos farkas – ismeretlen szerző

Hol volt, hol nem volt,
élt egyszer egy magányos farkas.
Magányosabb az angyaloknál.

Elvetődött egyszer egy faluba,
és beleszeretett az első házba,
amit meglátott.

Már a falát is megszerette,
a kőművesek simogatását,
de az ablak megállította.

A szobában emberek ültek.
Istenen kívül soha senki
olyan szépnek nem látta őket,
mint ez a tisztaszivű állat.

Éjszaka aztán be is ment a házba,
megállt a szoba közepén...

A Hold mosolya
A Hold könnye című elbeszélés folytatása

... A Hold könnye mutatta az utat. A hegyekben már vártak rá.

És amikor egymásra találtak, a Társa megkérdezte:

– Miért sirattad meg a Holdat?

– Régen volt, amikor találkoztam a Reménnyel...

Messzire elnézett az öreg farkas, szinte önmagának és a holdfényben fürdő hegyeknek beszélt. Nem nézett a Társára, talán nem is látta őt. Más helyeken, más időben jártak a gondolatai. A Társa szeretettel nézte, hisz ismerős a történet, amit hallani fog, de hagyta, hadd mondja el a másik, mert megtapasztalta, hogy a kimondott szavak lecsendesítik a szívet, begyógyítják a lélek sebeit, pontot tesznek a befejezetlen mondatok végére.

– Akkoriban nagyon fiatal voltam, s mindenkinek elhittem mindent. A keserű tapasztalatok nem ingatták meg az erőmet. Hittem, hogy hitem örökké fog tartani, soha nem leszek híján ennek az erőnek, az akarásnak. Majd megkoptak az évek, s mivel a földön nem kaptam a kérdéseimre választ, elkezdtem felfele tekinteni: meghallgatni a felhők üzenetét, faggatni a holdat, a csillagokat. De a számtalan „Miért?” mégis megválaszolatlan maradt, mígnem egyik éjjel megjelent valaki és szólt hozzám. Valaki, aki léptek nélkül érkezett, szárnyak nélkül repült, hangok nélkül beszélt. Emberi alakja volt, és mégsem, ismerős volt, mégsem ismertem fel, fény áradt fehér ruhájából, és ahogy megszólalt, egyszerre könnyűnek és boldognak éreztem magam.

– Ne félj, mert semmi sem veszett el! – Hangja puha volt és lágy, s betöltötte az egész Mindenséget. – Menj tovább az úton és bízzál, mert vár rád, aki a tiéd! Kitérőkkel vezet az utad hozzá, és az ő útja is tehozzád. Néha egészen közel lesztek egymáshoz; akkor látni fogod az arcát, mégsem ismered meg benne a Társadat. Tovább mentek, mert még nem értetek az utatok végére, oda, ahol találkoznotok kell. De az utak nem semmisülnek meg – folytatta a fénylő alak –, nem rövidülnek és nem is lesznek hosszabbak. A kanyarok, megtorpanások, az élet görongyei néha porba kényszerítenek, s lesz olyan is, amikor úgy érzed, minden elveszett. Akkor gondoldj erre az éjszakára, gondoldj arra, hogy találkoztál a Reménnyel, aki megmondta neked, hogy semmi nem reménytelen, hogy a vágyaid beteljesednek! És azt is, hogy menj tovább... Erővel, akarattal... Velem...

– Így lesz! – válaszoltam meggyőződéssel. S akkor hittem is ebben. A fény lassan a távolba halványult, hátrahagyva valamilyen meghatározatlan derengést, amely átítatta a levegőt, az erdőszéli mező alvó virágait, a fákat, a lombokat, a göcsörtös öreg ágakat.

Napok, évek teltek el, s én mentem, ahogy akkor megfogadtam. Magam jártam az utamat, mert bár voltak társaim, de a Társamra még nem találtam rá. Néha az éjszaka közepén elmentem az erdő szélére és kérdőre vontam a Holdat, hisz ő is ott volt, amikor találkoztam a Reménnyel. A Hold bölcsen csak annyit mondott: – Türelem! Menj és ne térd le az útról! – Így csak mentem, s észre sem vettem a változást, amely a szív legmélyéből indult, és lassan betöltötte az egész lényemet. Mosolyogtam a világra, éltem, mint boldog, megelégedett lény a

közösségben, de lelkemben egyre nagyobb lett az űr. Próbáltam felidézni a találkozást a Reménnyel, az alakját, a hangját, de ez egyre nehezebben ment. A végén már arra sem emlékeztem, amit mondott, de akkor már az sem számított. Semmi sem számított.

Éjjelente még mindig jártam az erdőt, felnéztem a Holdra, de már nem kérdeztem semmit, mert a kérdéseket is elfelejtettem. S a Hold sem szólt, úgy, mint régen, hanem betakart fényével és melegével, békességet bocsátott rám, hogy megmaradjak annak, akit ő már ismert, a Társamnak. Neked... Volt, amikor láttam valami fényes jelenéseket is, de nem tudtam, mik azok. Hallottam hangokat, de nem értettem, amit mondtak.

A nyarak egyre hidegebbek lettek, a hátam meggörbült, bundám megkopott. Szemem olyan világok felé fordult, ahol megtalálni véltem, akire egész életemben vártam. Azután egyedül maradtam, és jó volt egyedül. Magányom kísérei, a Hold és a csillagok, megértették, hogy lassan már a hit is kihunyott belőlem. Nem korholtak, nem emlékeztettek egy – talán meg sem történt – múltbeli találkozásra, ahol nekem adták a legfontosabbat: a reményt. Csupán kísértek utamon, meghallgatták az ezerszer elmondott történeteimet és – amikor már nem bírtam tovább a magányt – a kétségbeesett ordításomat. Hányszor kiáltottam az éji csendbe: „Hol vagy?!”... S csak a visszhang felelt...

És amikor nem is olyan régen találkoztunk, és láttam a szemedet, az arcodat, láttalak Téged!, nem hittem! Akkor sem hittem! A szívemen kéreg nőtt, a fal nem engedett be senkit és semmit. Nem hittem Neked és önmagamnak sem. Pedig itt voltál, kitartottál, mert tudtad: útjaink hamarosan összeérnek. Félttem, hogy látomás az egész. Félttem a legősibb, legvadabb, állati félelemmel! Félttem, hogy fáradt lelkem képeket varázsol elém: vágyaim képeit. Félttem, ha feléd nyúlok, a levegőt markolom... Félttem tőled, de még jobban önmagamtól. Félttem... Ezért inkább elmentem, nem kerestelek, mert nem bírtam volna elviselni még egy árnyat.

Azután a Hold könnyei elvezettek hozzád.

Azt mondják, a Hold hideg kőből való levegőtlen világ. Lehet... De az biztos, hogy valahol a kövek mélyén érző szív lakik. S ahogy mentem feléd, lassan eszembe jutottak a régmúlt dolgok. Képek és szavak keltek életre, a találkozás a Reménnyel, az ígéretek... Te... S akkor újra megértettem, hogy az utunkat végig kellett járnunk. És, hogy minden úgy lett, ahogy a Remény mondta... ahogy ígérte...

Az öreg farkas elhallgatott. Tekintete még mindig a messzeséget fürkészte mozdulatlanul, rebbenéstelen szemekkel. Társa hozzábújt, megsimogatta az arcát és a fülébe súgta:

– Tudom... Mindezt tudom... – Magához szorította, szeretetével felmelegítette az öreg szívét. Kezével maga felé fordította az öreg farkas fejét és elmosolyodott.

– Hallod, kedvesem?! Tudom a történetedet! Vártalak! Nagyon vártalak! Minden órában, minden nap! Tudtam, hogy eljössz, tudtam, hogy találkozunk! Mert találkozoznunk kellett!

Az öreg farkas visszatért a jelenbe és Társa gyönyörű szemébe nézett. Tétován nyílt szóra a szája:

– Honnan tudod?... Ki mondta ezt neked?... Te is találkoztál vele, akkor, régen? Vagy később? Mit mondott neked? Miért nem szóltál, amikor láttalak, és hittem, hogy látomás vagy?! Miért hagytál elmenni?! Szenvedni... Miért?...

Társa végtelen szeretettel simogatta az öreg fejet, s gyengéden lecsókolta a farkas könnyeit.

– A Miért-ekre most választ kapsz, kedvesem – válaszolta és újra elmosolyodott. – Tudom, mit mondott a Remény neked, tudom az ígéretedet, az erődet, a hitedet. Ismerem az utadat, annak minden lépését. És ismerem szíved változásait is. A kezdetektől ismerlek. A nyomodban jártam, és védelmeztelek, ha az élet úgy hozta, a füledbe súgtam a megoldást, ha tanács-talan voltál, erőt adtam, ha erődet meghaladó feladat várt rád. Megtartottalak a szakadék szélén, átsegítettelek megvadult, bőszt folyókon. És nem szóltam, amikor szemtől szemben álltunk egymással, mert neked kellett felismerni engem, s az utadat neked kellett végigjárni a találkozásunkig.

Az öreg farkas egyre nagyobb csodálkozással hallgatta kedvesét, még a száját is eltátotta ennyi hihetetlen szépség és tudás hallatán. Csak őrá figyelt, a világ megszűnt körülötte, és még azt sem vette észre, hogy a Hold egyre szélesebben mosolyog, és már azt fontolgatja, hogy örömeiben táncra perdül a csillagokkal.

– A nyomomban jártál... védelmeztél... Sohasem láttalak... Hiszen sohasem láttalak! – kiáltott fel. – Még hasonló szépséget sem, mint Te vagy! – Eltolta magától a Társát és az arcát, a szemét, a természetét fürkészte a ragyogó holdfényben.

– Soha nem láttalak... – suttogta.

A Társa szeme pedig nevetett, amikor megszólalt:

– Biztos vagy benne, kedves? Egészen biztos?! – s az öreg heves bólogatására mosolyogva folytatta. – Emlékszel a találkozásra a Reménnyel? Ugye, emlékszel. Nem vettél észre semmi furcsát? Hogy miért pont téged látogat meg? Hogy neked ígéri vágyaid beteljesülését? S az alakja, a légies, emberi, de mégsem emberi alak. És a lelke! Az ember lelke nem farkas lelke! Az emberek élete nem a farkasok élete!

Az öreg hevesen összerázkódott. A megértés szikrája percekig béklyóba verte a gondolatait, megnémította az ajkait. Csak nézte a Társát, mint aki újra nem hisz a szemének, nem hisz a valóságnak, mert az annyira szép, hogy szinte lehetetlen!

– Csak nem Te?... – nem tudta tovább folytatni.

– De igen! – válaszolta a Társa. – Én voltam a Remény, akivel akkor találkoztál! Én voltam a *te Reményed*, aki kísért az életedben, óvott, védett, hogy amikor eljön az ideje, találkozzunk és egyek legyünk. Amikor a porban voltál, felemeltelek és tovább vittelek, amikor lelked szárnyalt, veled szárnyaltam én is. Én voltam a Reményed, s most bizonyossággá lettem. A te bizonyosságoddá, az én bizonyosságommá! Akkor látomás, most valóság. Értünk. Örökre.

Sokáig ültek egymás mellett csendben, élve a beteljesülést, amikor nincs tér, nincs idő, nincs kor, csak egység.

Azután felemelték a fejüket és énekeltek a Holdnak.

2008. január 17.

* * *

A Hold könnye – ismeretlen szerző

Egy öreg farkas élt egy erdőben. Magányos volt egész életében... Egyetlen társa volt csupán: a sápadt Hold.

Farkas apót szerette az erdő minden lakója. Szerették őt az erdei szellemek is. A szél szívesen borzolta kopott bundáját, amit a langyos eső mosott olykor tisztára, hogy aztán a nap jótékony, meleg sugarai szárítsák meg azt. Farkas apó mégis magányosan élt. Minden éjjel kiült az erdő szélére, ahol azok különös fák nőttek, amelyeknek mintha apró csillagok izzottak volna az ágain. A hegyek fölött sápadtan ragyogott a Hold. Farkas apó csak ült az erdő szélén, hallgatta az erdei rovarok zenéjét, és gondolataiba merülve nézte a Holdat. Azon tűnődött, mi az oka annak, hogy ő annyira magányos. Miért nincs egyetlen társa évek óta? Benne van a hiba? A hosszú évek megkeményítették az öreg farkas szívét, ilyenkor mégis könnybe lábadtak szemei. És oly bánatosan nézett a sápadt Holdra, hogy az is majd elsírta magát. Talán a Holdtól várta a választ. De a Hold csak ringott a csillagok alatt, örök némaságba burkolózva.

Így ment ez már hosszú esztendők óta. Míg nem az egyik téli éjjelen, amikor a Hold csak keskeny sarlóként pislogott az égbolton, farkas apónak különös érzése támadt. Mintha figyelne valaki. És a távolban, a hegyek lábánál burjánzó bokrok mögött megpillantott két apró csillagot. Nem, nem is csillagok voltak azok, hanem egy ragyogó szempár. Őt nézte... Az öreg farkas nem mozdult. Valami szokatlant érzett a szívében. Valami ismeretlent. Alig hallhatóan dobbant egyet a szíve... Hosszú percekig figyelték egymást, aztán a két ragyogó szem, mint fáradt szentjánosbogarak, lassan kialudtak... A Hold is eltűnt az égről, és lassan kivilágosodott.

Farkas apó lassan hazaballagott. Aznap egész végig a különös szempár járt a fejében. És szokatlan módon valami melegség is átjárta a szívét...

A következő éjjelen ugyanúgy megjelent a világító szempár. Most, mintha kicsit közelebb is lett volna, és egy sötét árny rajzolódott ki mögötte. Órákon át nézték egymást, és végül ugyanúgy eljött a reggel.

Az öreg farkas úgy érezte, színesebb lett az erdő, langyosabban fúj a szél és valahogy a madarak is vidámabban énekeltek. Alig várta, hogy leszálljon az éj. Nem kellett csalódnia. Sőt, most már még közelebb, alig kőhajításra tőle villant fel a két csillogó szem. Most már látta, ki a különös látogató. Egy gyönyörű, hatalmas, fehér farkas sziluettje rajzolódott ki. És az öreg farkas szíve egyre erősebben dobogott, egyre melegebbnek érezte azt. Tett néhány tétova lépést a másik farkas felé, de aztán megtorpant. Így érte őket a reggel.

Hosszú heteken keresztül így ment ez. Ahogyan a Hold lassan kövér koronggá hízott, úgy kerültek egyre közelebb ők is egymáshoz. És az egyik éjjelen, amikor már szinte összeért az orruk, a gyönyörű fehér farkas megmozdult, és fejét farkas apó vállára hajtotta... Nem történt semmi több. Csak ültek az erdő szélén, és érezték, hogy valami láthatatlan erő öleli őket át, összekapcsolódnak és eggyé válnak hosszú percek alatt. Farkas apónak egész testében szétáradt az a különös melegség, amit eddig csak a szívében érzett. Érezte a másik farkas bundájának illatát, és szinte együtt lélegeztek. A Hold pedig talán olyan fényesen ragyogott, mint még soha azelőtt. Amikor pedig az éj fátylát kezdték szétszabdalni a hajnal első sugarai, a fehér farkas megfordult, és a hegyek felé szaladt... Farkas apó sokáig nézett még utána.

Hazament, és lefeküdt a barlangja előtt a hóba. Nézte a felhőket, és gondolkodott. Nem értette, mi ez a különös érzés, ami egész testét átjárja. Nem értette, mert eddig még sosem érezte.

Aznap éjjel a félelem lopózott szívébe... Mi lesz akkor, ha egyszer hiába várja az erdő szélén a fehér farkast? Mi lesz, ha nem jön el többé? Mi van, ha ez egész csak hazugság?

Ezt nem engedheti meg magának. Ekkora fájdalmat nem tudna elviselni. Maradjon csak neki a sápadt Hold. Abban sosem fog csalódni. Az az ő igazi barátja. Megkeményítette a szívét, és olyan mélyre zárta benne a melegséget, amilyen mélyre csak képes volt.

Heteken keresztül nem ment az erdő szélére. A barlangja előtt ült a tisztáson, onnan nézte a Holdat.

A fehér farkas pedig minden éjjel várta őt a szokott helyen. A Hold lassan újból elvékonyodott... És az egyik hűvös éjjelen a fehér farkas nem tért többé vissza. A Holdnak különös, szürkés színe lett, mintha a magába zárt fájdalmát próbálná eltitkolni sikertelenül.

Farkas apó visszatért az erdő szélére. Egyedül volt. Érezte, hogy hiába keresi a csillogó szempárt. Tudta, az nem jön vissza többé. Nyugodtnak kellett volna lennie, de a melegség a szívében egyre nehezebbé vált. Szinte már fáj... Mi történik velem? – kérdezte, és összerogyott a fájdalomtól. Kétségbeesetten nézett fel a szürkülő Holdra. És akkor a Hold arcán néhány apró gyöngyszem gördült végig, és miután egyetlen hatalmas gyönggyé dagadtak, egy könnycsepp hullott alá az égből. A Hold könnye.

Zuhant, zuhant, fényesen, és sápadtan csillogó sávot hagyott maga után az égbolton. A könnycsepp a hegyek közé zuhant, de még innen is jól látszott a fénye... Lassanként egy halvány, de jól látható híd rajzolódott ki farkas apó előtt. A híd a hegyek közé vezetett.

Remegő lábakkal lépett a hídra, a torkát kegyetlenül marta valami, a szíve dobogása majd szétvetette egész testét...

A Hold könnye mutatta az utat. A hegyekben már vártak rá.

fényszavak

gleam

Ajándékmondóka

Krisznek szeretettel

Kipp-kopp!
Ki kopog?

Libb-lobb!
Mi lobog?

Hírnök járt itt!
Mit hozott?

Lángot láttam,
lobogott!

El nem alvó,
Élet adó,
pici szívet
dobogtató,
Isten Lelkét
nekünk adó
szép ajándék,
'mit hozott!

2008. május 4.

Angyalének

ha angyal lennék,
énekelnék neked

ha tündér lennék,
táncolnék veled

ha álom lennék,
csókolnám a szemed

ha napfény lennék,
hallgatnám a szíved

ha ember lennék,
megfognám a kezéd

*de nem vagyok sem ez, sem az,
csak röpke Képzelet,
mi néha könnyekre fakaszt
aztán minden megy tovább,
mert az Élet az Álomnál ostobább –
hunyd hát le angyalszép szemed,
hadd legyek örök álmod,
mit Istenhez repít a Képzelet*

Te vagy a csend

Te vagy a csend
te vagy a társ
a magány elfut előled
a rossz jóra válik
s én mégis félek...
tőled?
nem!
akkor mitől?!
magamtól
mindentől...
ha csend vagy,
boríts be életem,
hogymég ne halljam
a világot
ne halljam
magamat,
a szünni nem akaró
szívdobogást...
meg tudod tenni?
csak egymásban lenni
csendben
mozdulatlanul
sokáig –
veled, velem
hogymég elpihenjenek
a hangok
s közel jöjjön a végtelen...

Te vagy a csend

Te vagy a társ

Te vagy?...

2007. április 14.

Kincsmondóka

Kincset küldtél, kincset kaptam,
A szívembe mind elraktam.

Bánatórán előveszem,
Örömnapon szeretgetem.

S hogyha álom lepi szemem,
A szívembe visszateszem. –

Egész éjjel velem jártál,
Hús forrásra rátaláltál.

Néztük egymást víz tükrében,
Álomtündér szép szemében.

Reggel fele, napra kelve,
Madárdalra jól figyelve,
Előhozom drága kincsem,
Kinek párja sehol sincsen.

Imáimat vele kezdem,
Istenáldást rákövetem.

Velem leszen egész napon,
Soha-soha el nem hagyom. –

Kincset kaptam, bővülködöm,
Hatalmas az én örömöm!

Nincs határa, nincsen vége,
Vajha hozzád is elérne!

Rózsás arcod simogatná,
Egész kedvem néked adná. –

*Vala kettő, lenne úgy egy.
Vándorszekér egy útra megy.*

2008. december 16.

23. zsoltár – Isten gondot visel rád *Kata zsoltára*

Az Úr a te pásztorod,
nem szűkölködsz.
Füves legelőkön nyugtat téged,
és csendes vizekhez terelget téged.

Lelkedet megvidámítja,
az igazság ösvényein vezet téged
az ő nevéért.

Még ha a halál árnyékának völgyében
jársz is, nem félsz a gonosztól,
mert ő veled van.
Az ő vesszője és botja,
azok vigasztalnak téged.

Asztalt terít neked az ellenségeid előtt,
elárasztja fejed olajjal,
csordultig van a poharad.

Bizonyára jósága és kegyelme
követnek téged életed minden napján,
s az Úr házában lakozol örök időkre.

Üdvözlégy, Katinka

Üdvözlégy, Katinka,
kegyelemmel teljes!
Az Úr van teveled.
Áldott vagy te az asszonyok között,
és áldott a te méhednek gyümölcse, Krisztián.
Asszonyunk, Katinka,
Krisztinek szent anyja,
imádkozzál érettünk
most és mindörökké!

Ámen

Reggel

Ha eljön a reggel
és felszáll a pára
Reád köszön
a kelő nap legelső sugára.

Gondolatszilánkok

fordulj felém,
hogy lássam arcodat,
és felelj:
ki vagy te? –
ember – is

lassan járnak a gondolataim
összekeverednek
egymásnak esnek,
mint a birkózók
erővel, akarattal, izzadt testtel
egymás arcába lihegik igazukat
az én arcomba lihegik igazukat:
„Hagyj minket, ostoba!
engedj szabadon,
mert, ha nem, megölünk!
Először egymást,
s aki állva marad,
az téged.
Elég volt belőled!
Elég volt a világból!
El akarunk menni –
de csak egy megy el
a győztes.
Megölünk!
Érzed?”
igen
ösztönös szemmozgás
automatikus érzékelés
lépések,
amelyeket a tudatalatti irányít –
ki vagy te?
csendesítsd le őket
ott, belül
mondd nekik,
hogy még nincs vége,
mert Te nem akarsz!
nem akarsz?
lehet
akarom hinni, hogy nem akarsz!
ki vagy te?
felelj:
visszahozod a múltó éveket?
ugye, nem
lehet?
éberen őrzöm az álmokat,
ami belőled maradt
nincs kép, csak képzelet
se hang
meleg
lehet?
a Hold most a Napom
fénye nem bánt
s benne azt is láthatom,
ami sose volt való
időt betöltő játék

veled
lehet?
nincs kép, csak képzelet,
és kőbe zárt remény,
hogymeg örök legyen,
s ne kopjon el,
ha már a Hold is aludni tér,
és kérdéseimre
csak a csend felel.

2008. április 21.

Válaszversek

Krisz-cica

válasz *gleam* Krisz-cica vers című versére

Egyszer volt egy kiscica,
Úgy hívták, hogy Krisz-cica!
Volt bajusza, füle, farka,
Aranyos egy cica-fajta!

Kedves, szelíd, mosoly-teli,
Örömet a jóban leli.
Ha mosolyog, kisüt a nap,
Bánatos szív öröme kap!

Büszke is rá Kata Mama,
Szeretgeti, elringatja.
Teszik, mit az Isten megáld –
Aranyszívű cica család.

* * *

Krisz-cica vers

gleam

Egy Krisz-cicával találkoztam
és elsétált velem a városba
Mindenki mosolygott
ő pedig csak nyávogott!
Aztán egy kutyuska
azt mondta, hogy butuska
A cica megijedt a hangjától
s felébredt az álmából! :-)

Milyen érdekes, hogy amikor Te fejezed be a napot, mi akkor kezdjük, s fordítva..... Olyan, mintha váltanánk egymást az álmok országában..... :) – gleam

Álomcsere

Amikor felébredek,
csokorba kötöm az álmaimat
és odaadom neked,
hogy vidd el az Álmok Országába,
ahol minden lehető,
s a földnek nincs határa –
vesd be velük az Álomföldeket,
hogy teremjenek mosolyt,
kacagást, örömeinket
legyen belőlük virágos mező,
madárdal, napsugár,
titkot rejtő röpke szellő –
s ha már felnőnek mind,
simogasd meg őket,
s kérdezd meg,
boldogok-e veled?
és meglásd,
amit felelnek,
megdobbantja szíved:
Ne menj el tőlünk
– mondják mind kedvesen –,
mert szeretünk!
Ne hagy itt minket,
mert nélküled nincsen életünk!
Énekelj nekünk álom éneket,
tárd ki karod felénk,
add nekünk szíved,
hogy ne féljünk
az éjszakától,
ha mégis elmész –
s ha menned is kell,
gyere vissza hamar!
ne légy soká távol,
mert szeretünk,
nélküled nincs életünk!
mert mi te vagyunk
s te a miénk –
szakítsd le szírmunk,
kösd csokorba szépen
s vidd el annak,
kivel álmod cseréltél,
ki egy más világban él –
ahol te is –
és mondd meg neki:
Az Álmok Királya üzeni,
hogy az álom egyszer
valósággá válik,

mert akik álmot cseréltek,
azoknál már nincs olyan,
hogymásik

csak mi

csak egy

csak örök

mint az álmaink.

gondolatok *gleam Azon az éjen* című versére

...s azon az éjjelen álmot láttunk –
nem akartuk, hogy vége legyen,
mert egymásról szólt,
legyőzve teret és időt,
ahogy az álmokban lenni szokott –
kapaszkodtunk az éjszakába,
megállítottuk az idő múlását,
végtelent kiáltottunk
együtt
egyszerre
egy hangon –
kapaszkodtunk egymásba,
mert ez
csak az álmokban lehetséges
akartuk,
hogym ne legyen vége,
mert jó volt
és szép
Veled...

s azon a hajnalon,
a nehéz ébredés után,
reméltük, hogy az álomból
Isten itt hagy valamit nekünk,
hogym melegedjen a fázó lélek,
hogym csillapuljon a szívdobogás,
hogym megteljen az üres ágy,
s amikor üzen a vágy,
nem legyen hasztalan...

hittük,
hogym Isten itt hagy valakit
nekünk...

s amikor a felkelő nap
visszahozta a valóságot,
megfordultam,
rád néztem
és megkérdeztelek:
– Hát te itt vagy?
S akkor buta kérdésemre
bölcsen feleltél:
– Hát persze, hogy itt vagyok!
Az erő és a szeretet
elhozott álmaidból,
hogy legyek neked.
S elhozott téged is nekem,
mert a nappalok zaját
léted szelíd zsongássá csillapítja.
És ha majd elfáradok,
karjaidba veszel.
És ha elfáradsz,
karjaimba veszek,
arcomat arcodra teszem,
hogy éljünk
boldogan,
csendesesen...

* * *

Azon az éjen *gleam*

...azon az éjen
a csillagok fénye
homályba fagyott
mint jégvirág az égen
kapaszkodtak eggyé
s akarták szebbé
a leghosszabb éjszakát
velünk sírták át...

gondolatok gleam ...és ha néha című versére

és ha kérdezem, válaszol
és igazat mond, mint a gyerekek
s mint Isten...
mert ők mindketten azok
s bár úgy látszik,
felettünk vannak
messze tőlünk
úgy látszik,
mert messze vagyunk tőlük

mi – önmagunktól
ha kérdezzük, válaszol
ha faggatjuk, türelmes
ha szeretjük, viszont szeret
ha váddal bántjuk, megsimogat
ha...
válaszol
nekem
neked
igazat
szépet
kedveset
mert csak azt tud
mert nem tud rossz lenni
még ha akarna, sem
de nem akar
nem ismeri a szót: „rossz”
nem ismeri a tettet: „rossz”
téged ismer
téged tud
ismered Őt
tudod Őt
szereted Őt...
hiszed Őt
mert jó...
nem tud másként
soha
semmit...

mint te

a szó elér
a gondolat elér
a mosoly elér

mert jó vagy...

mint te

* * *

...és ha néha
gleam

...és ha néha elfáradok,
az nyugtat meg csendesen,
hogy fenn az égen láthatom
a kékség csodás tengere
mint tárja fel féltve őrzött titkait...

Katamondóka

gleam Hajnal című versére

Napsugárral kelsz
szerelemre lelsz.

Holdsugár lesz puha párnád
elsorolod szíved vágyát.

Tündér fülek meghallgatnak
tündér dalok elringatnak.

Jövel szép est, ó, úgy várom
szivárványszín Tündérálom!

* * *

Hajnal

gleam

Hajnali szellő-suhanás titkai
első mosoly-pillanat szirmai
friss-harmat illatú szárnyalás
napfény-reményű hallgatás...

Naplemente utáni este

gleam naplemente-képére

amikor lement a nap,
eljössz az ablaktól,
behúzod a függönyt,
felgyújtod a villanyt,
megfőzöd a vacsorát
és leülünk az asztalhoz –
nem szólsz rá a gyerekekre,
akik boldogan mesélnek
mindenféléről,
s közben addig
nevetnek semmiségeken,
amíg te is elmosolyodsz –
lefektetjük őket,
elmosogatsz,
én eltörölgetek,
kicsit még ülünk az asztalnál,
hogy megállítsuk
a haladó időt,
majd eloltjuk a villanyt
és elmegyünk álmodni

a valóságot,
amely keveseknek
adatott meg itt a földön.

gondolatok *gleam Emlékezés* című versére

játék volt minden,
a szerelem, az élet
a csókok, a remények
s játék voltál te is –
játszottál velem,
s én hittem neked –
s hiszek ma is
makacsul, ostobán,
mintha ez éltetne,
holott megöl
lassan
napról napra
morzsolva a sziklát
mi én vagyok – általad
morzsolva,
míg apró homokká nem porlik
s elpihen csendesen
a sivataggá vált lélek
édes otthonában,
ahol az örökkévalóság
mozdulatlanságába fagy,
ami ma még élő:
a szív, a lélek
s a halálon túl is élő
szaggató remények

* * *

Emlékezés

gleam

Az est rám terítette
emlékekből szőtt takaróját
csendesen, mintha fáznék
a sötétedő világban –
azt is megengedte,
hogy lássam a csodát,
melyet elrejt az árnyék
lelkem fájó titkában...

Újra élnek a képek
s fájnak kóbor álmaim;
vakon tapogatózom
résnyi fényeket kutatva –
dalaim elavult hangjai égnék
valahol legbelül, s vágyaim
szavakon térdepelnek
könnyeket hullatva...

Körülöttem gyertyák pislognak;
meghitt-meleg táncuk
eláraszt és szorít,
késsel érint a gyász –
meredten nézem a sírokat;
néma pillantásuk
a Semmibe távozik
s egyre jobban fáj...

/2008.10.31./

Én is elvesztettem valakit – ha másképp is, de ugyan úgy örökre. – gleam

Meglásd

Meglásd...

az ablakon túl más világ van
s kinézel, ott fog ülni az asztalnál,
mint régen annyiszor
és könyököl
és rád néz,
mint régen annyiszor
és szól, ha most nem is hallod...
de hallod – mégis,
mert tudod, mit mond:
mindent,
amit még nem mondott el,
amit el kell mondania,
amíg itt vagy a földön
amit meg kell tudnod,
hogy majd megtaláld Őt
az ablakon túl – majd egyszer,
ha itt lesz az idő
és meghallod a hívást – a hívását!
mert akkor menned kell,
választanod a sok egyforma út közül
csak egyet,
amely hozzá vezet

nem lehet visszafordulni,
letérni,
kérdéseket feltenni, hogy merre?
semmit sem szabad, csak menni
felé
biztosan
határozottan
erővel
hittel
szerelemmel
s akkor megtalálod Őt
túl az ablakon...

ezért hallgasd most szavát
lásd a szemét,
a mosolyát,
mert azok az Út,
amin majd menned kell
halld a hangját,
hogyan felismerd a hívás szavát
a sok szó
a sok ígéret
a zaj
a lárma
között
jegyezd meg a hangot,
írd fel szívedbe,
hogyan örökre megmaradjon,
hogyan ezután mindig halljad
éjjel és nappal
örömben és bánatban
álomban és valóságban...

s ha meghallgattad Őt
és mindent megtudtál,
mondd el gyermekednek,
ki Ő is – és te
mindent mondjál el neki,
mert tudnia kell,
hova mész,
kihez mész,
miért mész,
milyen úton mész,
hogyan ne azt kérdezze: *Miért?*
hanem meghajtsa fejét,
amikor utadra bocsát:
„Menj, ha menned kell!
de ne maradj soká,
mert én is várnok fogok rád
nemcsak Ő...

félek nélküled
az éj mindjárt közel
s te nem leszel itt velem...
ne maradj soká..."

az ablakon túl más világ van
s ha elindulsz felé
minden más lesz
egyszerű
szép
jó

az ablakon túl van Ő
s ott vagy te is
tudom
látom
érezem
s ott vagyok én is
és Ő is, akit szeretek
és itt el nem érhetek
mint ahogy te sem...

hallgassuk hát Őket
hogyan tudjuk az Utat

majd...

egyszer...

Ősz...

gleam írta:

...elmúlt pillanatok a nyárból
valami hiányzik a tájból
nem fáj...
mégis oly hidegek a reggelek...
és a csillagok másképp fénylenek...

gondolataim:

...mert álmosak,
és nagyokat pislognak
a hűvös éjszakákon,
amikor már
az ökörményalak is alszanak
s ha letűnik

a bizonytalan éjjel,
a nap fakó fénye
tépett ruhájukat foltozza
késő melegével.

gleam válasza:

ősz estén csendes a táj
valami elmúlt a nyárból
s mikor felnézek az égre,
sötétebbnek látom....

gondolataim:

...mert az ősz megágyazott,
hogy ha jön a Tél Király
és elhozza az első fagyot,
fejét álmra hajtsa,
s amikor a fehéren suhanó szél
aranyló haját simogatja,
higgye, hogy hozzá
a dús kalászt érlelő nyár
és tarka rét beszél.

Isten könnyei

gleam Színek című elbeszélésének folytatása

*... – Lassan hajnalodik... – mosolyodott el a Fehér virág – az első csillogó harmatcsepp
rajtunk fog megpihenni...*

S amikor az álmából ébredő nap rájuk nevetett, a Fehér virág megkérdezte a társát:

– Tudtad te azt, hogy a harmatcseppek mind Isten könnyei?

– Nem – felelte a Kék virág. – De miért sír minden reggel Isten? Miért bánatos? Talán rosszak vagyunk? Vagy rosszak a gondolataink? Igaz, néha nagyon nehéz jónak lenni, pedig annyira akarom!

– Dehogy bánatában sír Isten! – kacagott a Fehér virág. – Isten boldogságában sír, mert amikor letekint a földre, a mezőkre, a az ébredező, álmos szemű bogarakra, a virágok tarkaságára, az erdők fenséges csendjére, s az égbenyúló sziklacsúcsokra, újra és újra olyan boldogság önti el a szívét, hogy sírnia kell. Amikor ránk néz, vagy a szomszédainkra, a pipacsra és az arany-sárga kutyatejre, az Úr is elérzékenyül, mert nap mint nap látja, hogy milyen csodálatos dolgokat teremtett.

– Akkor engem is szeret, ugye? – kérdezte félénken a Kék virág. – Akár mit gondolok magamról, Ő mindenképpen szeret? Ugye? Mondd, hogy szeret!

– Hát persze, hogy szeret! – felelte a Fehér virág komolyan. – Téged ugyan úgy szeret, mint minden más teremtményét. Isten nem személyválogató, tudja a legtitkosabb gondolatainkat is, és éppen ezért szeret! A gondolatainkból kiolvassa a jót, a jóra törekvést, a nemes szándékot. De látja a kétségeinket, a félelmeinket is. És amikor a sötét fele megy a lelkünk, leszáll közénk, beleköltözik valakibe, aki azután megvigasztal, átsegít a nehézségeinken. Mint én vigasztaltalak, segítettetek nemrég. Bennem Isten szólt hozzád, s ugye, hogy eltávozott minden kétség belőled? Ugye érezted, ahogy a szavai simogatnak?

– Igen... – A Kék virág elgondolkodott a hallottakon, néha bólintott egyet, mintha jóváhagyná magában a Fehér virág szavait. Azután felvetette a fejét, elmosolyodott, leveleivel átölelte a Fehér virágot és arcát annak arcához szorította.

– Igen! Igazad van! Minden így történt! – mondta boldogan. – Most már értem és érzem én is! És tudom, hogy legközelebb belém költözik majd Isten, hogy vigasztalni tudjam, aki erre rászorul. Milyen jó ez! – S határtalan örömeiben megcsókolta a Fehér virágot, és azután még sokáig virultak ott a mezőn, egymást átölelve.

Azon a reggelen a szokottnál nagyobb harmatcseppek hulltak az égből, és tovább ékesítették a mező virágait.

* * *

Színek – gleam

Éjjel van. Már majdnem minden és mindenki pihen. Kósza hangok surrannak, árnyak botorkálnak az éjszakában, s a csillagos ég alatt a Réten két virág halk suttogásba kezd:

– Ó, Te olyan szép fehér vagy... mint a hó! vagy mint nappal a vatta alakú báránnyellegek az égen...!

– Jaj, ne mondd már... Te ugyanolyan szép vagy, mint én... csak épp nem fehér, hanem gyönyörű kék... mint a felhőtlen égbolt!

– Ez akkor sem igazság! – fakadt ki a Kék virág.

– Miért? Mi gondod a kékkel?

– Hát... ööö... semmi. De a fehér mégiscsak szebb... – bizonygatta. – És Te magasabb is vagy nálam.

– Tudod, nem azért szép valaki, mert fehér vagy mert magas...

– ?

– ...azért látod szépnek, mert szereted...

Erre csend lett. A Kék virág mélyen elgondolkodott, aztán később alig hallhatóan megszólalt:

– Ezek szerint én nem szeretem magam...? Azért nem tetszik a „kék”..... hiszen az előbb mondtam, hogy semmi baj nincs a kéikkel... és azzal sincs, hogy én kicsi vagyok... De akkor mit tegyek?

– Tanuld meg szeretni önmagad virágát... Nézd... a Rét tele van millió színnel... és mind... mind csodálatos! De aki nem úgy lát, ahogyan létezünk, csak azért, mert nem volt túl jó napja... vagy épp elégedetlen mindennel, az elmegy sok csoda mellett... és az összes virágot csúnyának látja... pedig mi illatozzuk be a Réten... mi adunk színt az életbe... és egymásnak erőt, örömet, kitartást...

– Azt hiszem, igazad van... Jó, hogy épp mellém nőttél... és már kicsit világosabb is minden...

– Lassan hajnalodik... – mosolyodott el a Fehér virág – az első csillogó harmatcsepp rajtunk fog megpihenni...

gyerekszavak

Macskakaparás

ahogy a verseim születnek

Csacska-macska
puha mancsa
csalafinta hegyes karma
macska-csacska
gondolatot
butuska-kis versfonatot
papírra mind lekaparja.

Babamondóka

Jár a baba, jár,
ölelésre vár
és amikor megkapja,
a világot kacagja.

Ringató

ringató,
ringató
anyamosoly biztató
apa keze védőn ölel
a Mennyország
ó, mily közel!
jaj, de jó! jaj, de jó!
ringató...
ringató...

Vacsoramondóka

Lesz ma este minden jó,
alma, dió, mogyoró.

Leszedjük a héját neki,
a legkisebb tálba teszi.

És ha mindet elvégeztük,
az egészet mind megesszük!

2008. július 9.

Cica-iskola

Weöres Sándor nyomán

Egyszer volt egy nagy csoda,
neve: Cica-iskola.
Aki szépen nyávogott,
mind oda járhatott.

Jól ment ott az írás,
és jól a számolás,
a dolgozat lett szép
macskakaparás.

De mindenek előtt
azt kellett jól tudni,
hogyan lehet egeret
ravaszul megfogni.

Énekóra is volt
a Cica-iskolában,
versengtek a cicák
kedves nyávogásban.

De mikor az idő
a vizsgákra jutott,
apraja és nagyja
mélyen elhallgatott.

Behúzták fülüket,
reszketett a bajusz,
egy sem tudta, szegény,
hogyan milyen tételt húz.

De a tanító úr
maga is volt diák,
emlékezett arra,
milyen az a világ.

Kedvesen mosolygott
a megrettent cicákra:
*Mind megfeleltetek
a Cica-iskolába!*

Cica altató

Tente cica, tente
itt van már az este
megittad a tejecskédet
hajtsd le szépen fejecskédet.

Puha párna hívogató
mosoly-gazda simogató
álmodj, cicám kedvest, szépet
Cicatündér járjon véled!

Ébredő

Itt van már a reggel,
tente baba felkel.

Kicsi szemét nyitja
anyukáját hívja.

Beköszön a napsugár
éj sötétje messze jár.

Csigamondóka

Ha én csiga lennék,
lassan araszolnék
fűszál-érintésre
házamba bemennék.

Onnan kukucskálnék
lassan körbe járnék
ha a veszély elmúlt,
tovább vándorolnék.

A torkos majom

A banánom odalett!
Hát a majom hova lett?

Megijedt és elfutott,
Banánhéjat otthagyt!

Lómondóka

Zabot ettem,
lóvá lettem!

Szomszédokat
lővára tettem!

Elfutottam,
jót nevettem!

Télmondóka

elment a szél
megjött a tél
Hó Apó él
kismadár fél
bársonykék ég
hótiszta lég

Hóköszöntő

Hó! hó! Itt a hó!
minden fehér,
jaj, de jó!

Téli képek

Búsan károg
Varjú Néne
üres a begy,
enni kéne!

* * *

egér cincog
macska nyávog
száraz ágon
varjú károg

padlás mélye
meleg kuckó
ablakon túl
esik a hó

* * *

ködvilág
jégvirág
estre kelve,
felhők menve
felragyog a holdvilág!

* * *

szép a tél,
jó a tél
piros arcon
mosoly kél

* * *

egy csepp
már leesett
a tavaszi napsugár
búcsúztatja
a telet

Melegváró

kedves Tavasz,
kedves Nyár,
hideg őszben,
fagyos télben
minden gyerek vissza vár!

Temérdekmondóka*

Én vagyok a Temérdek,
bárhová bújsz, elérlek!

Mérföld hosszú kezem, lábam,
pusztaságnyi széles hátam!

Szemem fent a fellegekben,
kit megfogok, nem eresztem!

Orrom szeles barlang szája,
fogaim a sziklát vájja!

Úgy vigyázz hát minden gyerek,
ha rosszalkodsz, ott ne legyek!

Hogyha járok majd felétek,
meglátogat a Temérdek!

2008. július 9.

* * *

* **Temérdek** – szómagyarázat

1. Roppant nagy (melléknév; tájszó, költői) – *Temérdek testével magát porba veri.*
(Vörösmarty Mihály)
2. Tömérdek sok: módfelett, rendkívül, nagyon sok.
3. Roppant sok (népies).

A vidám szabómester éneke

Ezt varrok, azt varrok
toldozok-foltozok
cérnával, ollóval
serényen dolgozok!

Apróka kalandjai

Egyszer volt egy kis róka,
úgy hívták, hogy Apróka.
Róka Mama szem fénye,
Róka Papa szép reménye.

Tanítgatták, szeretgették,
tyúk javával megetették.
Mezőt bújtak, erdőn jártak,
falú szélre somfordáltak.

Liba gágog, csibe csipog,
lábuk alatt szalma ropog.
Csillog szeme Aprókának –
mi lenne jó vacsorának?

„Jer, Tyúk Anyó, hazaviszlek,
úgy szeretlek, majd’ megeszlek!”
Imigyen szólt a kis róka,
s Anyó futott be az ólba.

Jó sora volt Aprókának,
erdőszéli kis rókának.
Reggel fele korán felkelt,
est eljőve, otthonra lelt.

De Apróka nem nyughatott,
csapot-papot mind ott hagyott.
Nekivágott a világnak,
hetednek és hét országnak.

Büszkén futott egyre messzebb,
barátja volt rengetegnek.
Patak partján meg-meg állva,
éj-szállásra barlang várta.

Telt az idő, őszbe fordult,
kopár faág megnyikordult.
Nem volt madár, nem volt tojás –
üres gyomor és koplalás.

Rágott füvet, gyökereket,
vidám kedve oda veszett!
„Hol van haza? S Róka Mama?
Közel a tél hideg hava!”

Így sírdogált a kis róka,
majd’ nem figyelt madár szóra.
Pedig az meg így biztatta,
hosszú csőrét nagyra nyitva:

„Figyelj, kóbor róka fiók,
tudom azt, mi neked titok!
Kövess engem, fuss utánam,
Róka Papát közel láttam!”

El is röppent sebes szárnyon,
átal futnak hét határon.
Ismerős táj: nádak, berkek,
remény-szikrák kerekednek.

De biz otthon más az élet,
Mama, Papa csendben élnek.
Néha egyet-egyet szólnak –
Aprókáért úgy aggódnak!

Egyszer aztán hang hallatszik,
négy pici láb beiramlik.
Nagyot kiált a kis róka:
„Haza jöttem harangszóra!”

Róka Mama elé szalad,
Róka Papa el nem marad.
Ölelgetik, csókolgatják,
meleg szívvel betakarják.

Együtt mennek újra haza,
rókavárban bő lakoma.
Terült asztal, öröm ének,
Aprókáék vígan élnek.

Éjfél után jár az idő,
elcsendesült már az erdő.
Róka család békén pihen –
éji szellő Holdnak üzen.

Tapsifüles kalandjai

Közös versünk Péter Erikával

Tapsifüles vajon mit les?
répaföldön ő mit keres?
Éhes nagyon, korog gyomra,
vágyik egy kis répa-torra.

Két lábra áll, körbetekint
répasereg feléje int.
Hívják táncra, lakomára,
csurog már a nyuszi nyála.

Majd kiugrik a nyúl szíve,
mintha hívnák: gyere ide!
„Elinduljak – vagy maradjak?
Mi lesz, hogyha rajtakapnak?”

Töri fejét Tapsifüles –
nincs mit tenni, gyomra üres.
Nekivág hát nagy merészen,
fűben bújva, lesre készen.

Tapsifüles eszik, eszik,
ám a gazda közeledik!
Kovács puskát vállra vetve,
így érkezik nagy sietve.

Bizony-bizony ő a gazda,
egyre csak jön, s nő haragja.
„Gyanús hangok, szórt levelek,
ez bizony csak tolvaj lehet!”

Répaföldjén körbetekint,
hallja ezt a hangot megint.
Lábujjhegyre állva járkál,
„Itt valaki répát rágcsál!”

„Itt a tettes, itt van, itt van,
hosszú füle épp kivillan!”
Tapsifüles teste reszket,
felejtene ezt a percet.

Nagyot ugrik, szedi lábát,
mentené már az irháját.
Fut utána a morc gazda,
le is pottyán a kalapja.

Kiabálja: „Állj meg, tolvaj!”
Tapsi megáll és megszólal:
„Mindhiába futsz utánam,
nagyon fürge az én lábam!

Nem akartalak meglopni,
gyomrom kezdett el korogni.
Ha nem eszem, nem lesz tejem,
éhes öt nyuszigyerekem.”

Megsajnálja őt a gazda,
nyomban múlik nagy haragja.
„No nem bánom, megbocsátok,
majd gyakrabban nézek rátok.”

Ettől fogva minden reggel
fél órával korábban kel,
nyuszikákat jár etetni,
hisz pár répa neki – semmi.

A répaföld megint csendes,
Tapsifüles engedelmes.
Talán tündér védte, óvta,
s tanította igaz szóra.

A költemény meghallgatható, illetve letölthető Péter Erika előadásában a könyv HTML változatában szereplő linken.

Kerge Zerge

Kerge Zerge
hegyre menve
eltévedt a
rengetegbe’.

Ösvény jobbra,
ösvény balra –
merre menjen
szegény balga?

Kerge Zerge
rohant, futott,
nem is látott,
nem is hallott.

Egyszer megáll,
körbe tekint –
fűzfa ága
feléje int.

„Körülöttem
mindenütt hegy!
Minden ösvény
lefele megy!”

„Persze, persze,
Kerge Zerge!
Csak futkosol,
nem figyelve!”

Fut hát tovább
árkon-bokron,
messze még a
sziklaorom.

Útja végén
csodálkozott,
nem a csúcsra –
völgybe jutott!

Zsémbes Zsiga

Zsörtölődik Zsémbes Zsiga,
Beleesett az árokba.

Ne zsörtölődj, Zsémbes Zsiga
Korábban kell menni haza!

Minden este pincesoron
Elmélkedni finom boron!

Azután meg görbén menni,
Árok mélyén majd kikötni!

Zsémbes Zsiga zsörtölődik,
hátán béka kergetőzik...

Amikor a Magyar Elektronikus Könyvtárban rátaláltam Lily Water: Szeretemesek című könyvére, s abban Bori királynő meghatóan kedves történetére (<http://mek.oszk.hu/02700/02734/html/#12>), megfogadtam a könyv bevezetőjében írtakat (írjuk meg saját mesénket), és megalkottam az én Bori királynőmet.

Bori királynő – A fészek

Történt egyszer, hogy Bori királynő csodálatos rózsatöveket kapott ajándékba. Messzi földről hozták tudós emberek, mert hét országon túl is híre ment, hogy Bori királynő szereti a virágokat, de legjobban a rózsákat. Nem mindennapi virágok voltak ezek: nappal aludtak, éjjel bontották ki szivárványszínben pompázó szirmukat puha, meleg fényt sugározva. Illatuk állandóan változó, bódító, léleksimogató volt, mint a csendesen hullámzó tenger, s amely sohanemlátott világok mosolyát hozta el Bori királynő kertjébe.

Amikor Bori királynő először pillantotta meg ezt a földöntúli szépséget, nem tudott hova lenni örömeiben. Még a kezét sem csapta össze a meglepetéstől, és nem is táncolta körül a fénylő rózsatöveket, ahogy egyébként szokta, ha – birodalmában utazva – valamilyen szép, különleges virágra bukkan. Csak állt ott egész éjjel, mozdulatlanul, és azt sem vette észre, hogy potyognak a könnyei, s ezek a könnyek a földre hullva csillogó gyöngyszemekké válnak. A rózsaszirmok pedig csak mosolyogtak, és még szebben világítottak.

Az éjjel nyíló rózsák különleges helyet foglaltak el Bori lelkében és a virágoskertben is. Féltő gonddal foglalkozott velük, becézgette, dédelgette őket, megvédte a tűző naptól és a csípős őszi szelektől. Kapálta a földet körülöttük, kiszedte a gyomot, s napjában kétszer megöntözte őket. A rózsák pedig meghálálták ezt a nagy gondoskodást: olyan magasra nőttek, hogy alattuk kényelmesen elfért egy kerti pad, ahova Bori királynő, pihenni vágyva, szívesen leült.

Azon a tavaszi délutánon is így történt. Bori királynő alaposan elfáradt a melegben, a hajladozásban, a szerető gondoskodásban. Leült a szivárványszín rózsák alá a padra, gondolta, csak néhány percre, de a meleg, a kertben zsongó Élet és az alvó rózsák finom illata álomba ringatta. Olyan mélyen aludt, hogy a közelében fészekhelyet kereső rigópárt sem hallotta.

– Nézd csak, mit találtam, Rigó Mama! – csivitelte Rigó Papa. – Itt van Bori királynő, és nézd a haját! Milyen gyönyörű, dús és puha! S biztosan meleg is! – Valóban: Bori királynő haja dús aranyszínben hullott a vállára, szikrázva verte vissza a napsugarak szűrt fényét. – Rakjunk fészket a hajába, mert ez lesz a legjobb a mi kis tollas babáinknak! – lelkesedett Rigó Papa. – Bori biztosan megengedi, hiszen olyan jólelkű, s minket is nagyon szeret.

Rigó Mama kételkedve nézett a párjára, félrefordította a fejét, körbepötyögte Bori királynőt, majd visszatért Rigó Papa mellé a közeli almafa ágára.

– Hát... nem bánom. Próbáljuk meg – mondta Rigó Mama kissé bizonytalanul. – De csendben, fel ne ébredjen! Könnyű ágakból, friss levelekből építsük és puha tollakkal béleljük ki.

Így is tettek. Az egyik balra, a másik jobbra röppent, hozták a fészekágakat, az illatos, selymes leveleket, végül a kész rigóházikót finom tollakkal bélelték ki. Azután felröppentek a rózsabokor tetejére és büszkén nézték a művüket. Várták, hogy Bori királynő felébredjen és megbeszéljék vele a fészek-ügyet, azaz: rábeszéljék, hogy hadd maradjanak ők és leendő fiókaik a Bori királynő hajába épített fészekben.

Telt-múlt az idő, már esteledett, amikor Bori királynő ébredezni kezdett. Először csak a szemét nyitotta ki, pislogott néhányat, majd keze fejével kidörgölte az álmot belőle. Látva a kertjét esti fényben, elmosolyodott. A lemenő nap átsütött a leveleken, a virágok ezerszínű szirmai, és titokzatos árnyakat vetett a jól ismert zugokba. Az éjjel nyíló rózsák vele ébredtek, csak lassabban, mint Bori, mert nekik nem volt kezük kitörölni az egész napi alvás emlékét a szemükből. Bori fészkelődött egy kicsit, körülnézett, s ahogy elfordította a fejét, érezte, hogy valami van rajta. „Talán ráhullt egy rózsaszirm, amíg aludtam. Vagy egy falevél.” – gondolta, és kezével a feje teteje felé nyúlt. S ekkor meghallotta a rigópár kétségbeesett csipogását.

Rigó Papa és Rigó Mama egyre nagyobb aggodalommal figyelte Bori ébredését, és amikor Bori elkezdte forgatni a fejét, Rigó Mama szemrehányóan Rigó Papa fülébe csipogta:

– Meglátod, ebből baj lesz! Már az elején sem tetszett nekem a dolog!

– Csendesen, Mama! – csipogta vissza Rigó Papa. – Még meghallja!

– Ha meghallja, hát meghallja! Úgyis kell vele beszélnünk – így a Rigó Mama. – De, nézd! A fészkünk felé nyújtja kezét! Jaj! Jaj! Jaj! Kedves fészkünk! Drága fészkünk! Mi lesz most velünk?! – csipogták fennhangon.

Bori felnézett a nagy lármára, és meglátta a halálra rémült párost. Kezét a pad karfájára támasztotta, s ettől Rigóék kissé megnyugodtak.

– Mi történt, kis rigóim? – kérdezte.

– A fészek... a fészkünk... – csipogta megszeppenve az egyik.

– Miféle fészek? Baj történik a házikótokkal? Hol van? Menjünk, hadd segítsék! – s már állt is volna fel, amikor Rigó Papa felkiáltott.

– Csak óvatosan, Bori királynő!... mert a fészkünk... – nem merte tovább mondani.

– Ejnye, Rigó Papa, Rigó Mama! – ráncolta össze Bori a szemöldökét. – Mondjátok el végre, mi történt a fészkekkel?

Rigó Mama Rigó Papára nézett, az vissza rá, majd amikor Rigó Mama szárnyával oldalba bökte a párját, Rigó Papa belekezdett a vallomásába.

– Az úgy volt, Bori királynő, hogy láttunk téged aludni a rózsabokor alatt... – torka összeszorult, egy csippanás sem jött ki rajta, hiába bökdöste Rigó Mama újra és újra, hogy mondja már!

– Igen – felelte csodálkozva Bori királynő – máskor is szoktam itt ülni és néha megesik, hogy elalszom.

– Igen – kezdett bele a történet folytatásába Rigó Papa –, de hamarosan itt a fészekrakás ideje, készülnünk kell a Tollas Babáink fogadására. Fészekhelyet kerestünk, s amikor megláttunk téged,... illetve a gyönyörű dús hajadat... – Rigó Papa tétovázott, de Bori mosolyát látva bátrabban folytatta. – Szóval, úgy gondoltuk, azaz úgy gondoltam – igazította ki magát Rigó Mama szikrázó szemébe nézve –, hogy fészeknek a legmegfelelőbb hely a te hajad lenne. Aranyszínű, meleg, illatos, és te olyan jó lelkű vagy, hogy biztosan megengeded, hogy a fejed

tetején fészkeljünk. Meglátod, csodájára fognak járni az egész világon és még azon túl is! – vetette be Rigó Papa minden meggyőző erejét.

Bori királynő szeretettel nézte a madarakat, s szívében igazat is adott nekik. Csak hát az emberek mindennapjai mások. Ott járni kell és kelni, hajlongani, mosakodni, fészülködni, aludni, kergetőzni az erdőben, játszani a mókusokkal és táncolni az udvari bálokon. Ezt pedig fészekkel a fején nem lehet.

– Nagy megtiszteltetés számomra, hogy éppen az én fejemet választottátok fészekhelyül – mondta Bori komolyan –, de félek, hogy baja lesz a fészeknek és különösen a fiókáitoknak, mert nekem sokféle dolgom van minden nap. Ezért tegyük inkább a fészket a kert legszebb helyére: ennek a rózsabokornak a legvédettebb zugába. Így találkozunk majd minden nap, mintha a hajamban lennétek, de ti is és én is végezhetjük, amire rendelve vagyunk. Ti nevelitek a fiókákat, én pedig minden nap hozok friss magokat, édes gyümölcsöket, vizet és szeretetet, hogy növekedjete békében. Na, mit szóltok hozzá? – kérdezte Bori vidáman.

– Háát, jó... – csipogta Rigó Papa nem túl nagy meggyőződéssel. – De mi... – nem fejezhette be a mondatot, mert Rigó Mama jól bokán rúgta, hogy hallgasson már, és inkább köszönje meg Bori gondoskodását.

– Köszönjük, nagyon köszönjük! – csipogták most már kórusban. Körbepépültek a kertben s visszatérve rászálltak Bori vállára: az egyik egyfelől, a másik a másik oldalra. Itt vártak izgatottan a fészek árhelyezésére, na meg arra is, hogy ha kell, segítenek Borinak a lehulló ágakat felszedni.

Bori óvatosan leemelte fejéről a fészket, maga elé tartotta és gyönyörködött benne.

– Milyen szép! Milyen formás! Milyen meleg! – dicsérte a rigóknak. – Ez egy remekmű! – s áldásként homlokához érintette a fészket, átadva lelkének egy részét a holt anyagnak, hogy az élővé legyen.

A rigópáros büszkén kihúzta magát, Rigó Papa egy kicsit még jobban, s már éppen akarta mondani, hogy: Na ugye!, de Rigó Mama pillantása elhallgattatta.

Bori királynő pedig felállt, a rigóházat betette a bokor legvédettebb zugába, megsimogatta a pihegő Papát és Mamát, s e szavakkal köszönt el tőlük:

– Hogy most rendeztük dolgainkat, elmegyek lepihenni, tegyétek ezt ti is. Holnap is, és azután is minden nap eljövök hozzátok, s ami a legfontosabb: megmondom Cirmos Cecilnek, hogy a rózsabokor szent hely, vadászó szándékkal a közelébe se menjen, mert velem gyűlik meg a baja! Jó éjszakát az új fészekben, aludjatok jól, álmodjatok szépeket!

Az est csendjével lassan betakarta a kertet, a rózsák éji fénye egyre erősödött, illatuk könnyűvé és boldoggá tette a világot. Bori királynő még látta, ahogy Rigó Mama oda bújik Rigó Papához, kicsit még fészkelődnek, majd egyetlen puha pehelygombóccá válnak.

Bori bement a palotájába és boldog szívvel tért nyugovóra. Ma is tett valami jót, látott valami szépet, adott valamit magából. S érezte: ezzel nem kevesebb, hanem több lett, mert adni nagyobb öröm, mint kapni, s ha jó szívvel adunk, a világ ezerannyit ad vissza.

válaszszavak

Árnyékvers

eroica Négysoros című versére

árnyékom a társam
s néha tükör is,
ha nincsen tükröm,
hogymagammat lássam.

* * *

Négysoros

eroica

Megbotlott a napfény,
szilánkokra hullott.
Összeragasztottam,
most utánam kullog.

Látomások

eroica Mindegy című versére

láttam egy hattyút
tolla fényes, feje ékes

láttam egy álmot
kedveset és szépet

hallottam egy hangot
maga volt az élet

találtam egy embert
s most újra élek...

* * *

Mindegy

eroica

Megöltek egy kutyát – mindegy,
a négy lába most is itt megy.

Megöltek egy álmot – mindegy,
ha álmodod, újra itt megy.

Megöltek egy hangot – mindegy,
elnémulva most is itt megy.

Megöltek egy embert – mindegy,
Ha szeretted, most is itt megy...

Lelkek hintája

eroica Ringlispíl című versére

Lánc-lánc, hintalánc,
buta gyerek, mint csinálsz?
Nem csinálok egyebet,
csak szívemből szeretek!

Ugyan-ugyan, kerge-gyerke!
Miért vágyol szeretetre?
Nem tudod, hogy csúf a világ,
minden élő halált kiált?

Gyere inkább ide hozzánk
csontból készült kedves hintánk
lengedez az éji szélben
szirénhangon, vágy-ledéren.

Ülj fel hamar! Lökdel magad!
lelkek lánc sorban halad
jó lesz neked velük menni
ne sírj, ne félj, vár a Semmi!

2007. december 26.

* * *

Ringlispíl

eroica

Szédül benn a testem.
Keringőzik a táj.
Kinyújtom a karom.
Tudom, a „Semmi” vár.

Ragaszkodunk és ragozunk. – Én
szeretlek Téged. – Te
szereted Őt. – Ő
szeret Valakit.
Ki szeret engem?
– Szeret a Halál! –

Úgy forognék Veled, amint
az évszakok, a serpentinek,
mint csúcsidőben az autók,
a kanyarokat százötvenes
gyorsasággal bevéve,
a sebváltót letépve,
nem törődve semmit
a soha nem szűnő,
szembejövő forgalommal,
s ha piros a lámpa, s ha
a mentőautóban
a halál szeme várna.
Ó, jaj, ez már a végső,
kétségbeesett száguldás.
Iratok nélkül vezetni,
nem tudod? ... Tilos!
Sosem volt a szédüléshez
jogosítványom. Kormányom.
Nem is lesz, soha már.

Szólt a holló: „Soha már”?
És én szólok: – Sose már? –

Nem érsz utol idő!
A körhinta ... megáll.

Lélekdal

verstöredék *blue Örlődő gondolatok* című versére

jéggé fagyott a lelke –
amikor felemeltem,
kicsúszott a kezemből
és szilánkokra tört...
vettem egy cseppet
a tengerből, s ráleheltem,
hátha jó lesz léleknek
az összetört helyett
s a csepp életre kelt
örömében táncolt, énekelt
s azt mondta:
Ne félj! Én – te vagyok!
Nézd, a világ hogy ragyog!
Lelked helyett lelke lesznek
testvéred, barátod, kedvesed... –
s kezemből a légbe szállt
könnyű örömmé vált
és belém költözött

a legszebbik a lelkek között...

* * *

Őrlődő gondolatok

blue

Kövek közt őrlő gondolat
repedésbe rejti arcomat.
Magához húz a reménytelenség,
s vonz a sárga portörmelék.
Megfojt a látszat-mozdulatlanság
telepszik rám a kőszobor-fáradtság
Gondolataim vízcseppé válnak,
s patak fodrában tovaszállnak.
Lelkem mélyén nyughatatlan bogár
kövek közt zizegve őrlődik tovább.

Hol vagy, Napsugár?

blue Csapongó gondolatok című versére

Hol vagy, Napsugár?
Hol vagy, Holdsugár?
Hol vagytok, csillagok?
Mi az, mi oly messze
A sötétben átragyog?

Te vagy az, kedvesem!
Gyémántcsepp szemedben
Holdsugár termeted
Napsugár életed
Kérően lépsz felém
Nagyvilág mind enyém...

* * *

Csapongó gondolatok

blue

A Kedves emléke
törött tükör képe
fel-felvillanó árny sötét léte.
Elmenni, eltűnni,
elfutni messzire
nem látni, s elveszni a semmibe.
Boldogság, boldogtalanság
remény, reménytelenség
s újra márványrideg a sötétség.

Lélekébredés

gondolatok *Reményik Sándor Sápád az arany...* című versére

A lélek még alszik –
ébresztőt kell fújni
trombitával – vigyázva,
csendben,
mert a halk trombitaszó
messzire hallik
nem ijeszt, de simogat
beolvad a szívbe
s onnan tovább
a láthatatlan ereken
a puha vérrel
a lélekhez oson
és kopogtat –
dallamokkal
szavakkal
csókkal

És akkor
felébred a lélek
kinyitja álmos szemét
fülel, a világban szertenéz
nyitja az ajtót,
hogyan bejöjjön a trombitaszó
s minden szép,
mi a világban hallható
és együtt táncolnak az Ébredésre
együtt találják a kevésre,
kik olyanok, mint ők
és elindulnak,
hogyan többen legyenek
felkeresni más, idegen lelkeket
testvérré tenni mind,
hogyan egyre többen
énekeljenek,
mert csak akkor
marad meg a világ
s mi is, kik osztjuk az Életet
a magunkéból,
számolatlanul,
mert Isten adta,
s Ő is ezt teszi
s csak Ő van velünk,
és a sok táncoló lélek
a többi holt anyag,
mi mind itt lent marad,
amikor Őhöz megyünk

s ott nem lesz más egyebünk,
mint a Végtelen és az Élet.

2008. május 21.

* * *

Reményik Sándor: Sápád az arany...

Nem látjátok, hogy sápád az arany,
A lelkünk aranya?
Égető, bontó, maró folyadék,
Gyilkos szer fogta meg.
A kéz, mely rácsöppenti, nem remeg,
S vajon mi marad még,
Ha lelkünk aranya is elveszett?

Ezt mentettük mi át:
A lelkünk kibányászott aranyát
A nagy viharból a szegényes révbe.
Ezt, s a hivatást: még mélyebbre ásni.
A lélekre ma nagyon kell vigyázni.
Csak az Isten, s a lelkünk van velünk.
Nem maradt egyebünk.

1922.

Az elsüllyedt bárka

Yvanne Dunaparton című versére

... s lent a zöld homályban
tétova halak
fűzik a porladó kötelek köré
hamis álmaikat
néha mozdul az élet
de akkor is lassan
hogyan ne zavarja a csendet
hogyan fel ne kavargatja
az örök mozdulatlanságot
mert az iszapra telepedett
idő-kéreg
megkötötte a tárgyakat
nem enged hangokat
kétséget ültet
a kecsesen táncoló vízlakók szívébe
s becsukják sok-szemüket
a békalencsék is
az öreg bárka mellett

kusza indák ölelkeznek
napfényt idézve
és múltat
nem néznek egymásra
mert nincs szemük
nem éreznek
mert nincs szívük
mégis ölelik egymást
hátha egyszer
szem támad szem helyén
szív lüktet ott, hol most sötét
s akkor beteljesedik szerelmük
és emlékezni fognak
amikor még mozgás volt
élet, hangok
deszkák súrlódtak
láncok csörögtek
vad kiáltások
s néha
a vízbe visszadobott
döglött halak úsztak el mellettük
még az is jó volt
mert meleg volt
a víz
az ölelés
az emberek...
a néma hullámozás
lelassít mindent
a mozdulatlanság
megöl mindent
az indákat
az iszapban figyelő halakat
a korhadó múltat
a fényt
a néma hullámozás
elegyengeti a felületeket
simává teszi a felszínt
és az iszapot
a néma hullámozás
magába szívja az anyagot
lenyeli
megemészti
s amikor minden
sima lesz
vár és figyel
hátha jön egy másik bárka
ami majd épp itt merül el...

* * *

Dunaparton

Yvanne

Dunaparton, dunaparton,
áll egy öreg bárka,
nem sodorja, nem sodorja
többé víznek árja.

Lékes fene, lékes fene,
hatalmas lyuk tátong,
deszkái mind, deszkái mind,
szétszórva a gáton.

Vén hajó az, vén hajó az,
nem mesél ő másról,
letűnt korok, letűnt korok...
és az öreg sásról.

Dunaparton, dunaparton,
állt egy öreg bárka,
széthordta a, széthordta a
kegyetlen víz árja.

Nem mesél már, nem mesél már
Semmiről sem szépet,
Hullámsírban, hullámsírban
lelte meg a véget.

Dal a Hazáról

válasz égvándor kérdéseire

a Haza ott van,
ahol boldog vagyok
s ott is,
hol szerelmet várhatok
s az is Haza,
hova a kényszer kerget,
hol csupán álmodok szerelmet –
Haza az, mely kenyeret ad,
hol az ember csak azért marad,
mert hiszi, hogy ez a jó,
hiába minden idegen,
hiába nem hallik magyarul a szó –
Haza az, ahol élsz,
ahol folyton remélsz,
hogy megkönyörül rajtad a lét
s elvezet oda,
mit eddig csak álmaidban láttál,

mint földi mostoha,
mit képzelni sem tudtál soha,
oly messze tűnt,
pedig itt van, közel,
csak pár lépés
s utadon ismerős táj ölel:
arany búzamezők, bércek hava –
mert megérkezteél – Haza.

* * *

égivándor

Hol van a haza?
Hol van otthon az
ember hajnala?
Hol éri az est?
Mi van szívében,
a Földön – melyik
az a hely – hol
mondhatja
megjöttem –
haza...

szeretettel otthonról...

2006. április 2.

Félelem

gondolatok *prof Alkonyi vers* című művére

*bilincsben
tart fogva világunk...*

önmagunk foglyai vagyunk
ezt tudjuk, s mégsem mozdulunk
Felé,
mert nem érzünk, hanem gondolkodunk
és félünk,
rettegünk,
és nyüszítünk, ha Rá gondolunk
és ordítunk, ha lépünk kéne,
mert annyira félünk
Tőle, akit szeretünk,
aki a Minden
félünk a Mindentől,
a végtelentől,
a boldogságtól,
önmagunktól,

nyomorultak vagyunk
önmagunk börtönébe zárva,
csodára várva,
megváltóra,
hogy ne legyünk végre árva,
hisz ott van Ő, mellettünk talán,
vagy máshol
de félünk lépni Felé,
vonyítunk,
üvöltünk,
szenvedünk,
meghalunk,
bár élünk,
egyre csak
félünk
félünk
félünk

örökön örökké

félünk...

* * *

Alkonyi vers

prof

...versek...
...szavak...
már megint

csak járkálok egyre
mint ketrecében
a vad...
fogoly
körben a házba'
ódon utcákba
tévedek
céltalan
folyók súlyos
iszapjába
tapos a lábam
és suhog a bot
kezembe'
és repül a múltégy
tarka lepke
és dobok
dobok
csak egyre
hitetlenül

és csobog a víz
és márna ugrik
és balin rabol
ott talán...
mind egy nekem
csak ne jöjjön senki
hogyan zavarjon szívem
elomló alkonyán

szerelem?
...talán csak fájdalom...
álomban kísértő
más dimenzió...
hol lehetnék
az
kire vársz még...

és gyémánt szemedben
láttam arcomat
mint érctükrében
látja meg magát
az ember

hát átok ez
vagy áldozat

vagy isteneknek
csúf játéka vélünk
hogyan tudjuk
vagy
és létezel...
kit karunkba
soha be nem zárunk
mert szeretet
bilincsben
tart fogva világunk...
minden acélnál
keményebbek
szorosak
szorosak
nem engednek
repülni hozzád

hát repül a légy
az ostoba
viszi dühöm
és bánatom
ez a tiétek
nektek adom

ravasz domolykók
ti kis buták...
vigyétek vízipalotába
tó mélyére
tenger árba
csak messze
messze
el tovább

lassan rám borul
az este
s már várnak rám
dideregve
kopár mezőkön
kóborló álmaim

Ha fáj az élet

Ady Endre Élni, amíg élünk című verse nyomán

Ha fáj az élet, nyújtsd ki kezéd,
kérj, könyörögj, kiálts,
hátha felhallik az égig,
s Isten válaszol neked.

Ha fáj az élet,
mondd el annak, ki szeret
ő biztosan ért mindent,
mit érteni lehet.

S ha nem is szól,
csak annyit: *értelek!*
az már elég, mert igaz a szó,
hiszen ő a mindened.

S ha már nem bírod tovább,
hajtsd fejed a porba, le
ne szólj, mert úgyis hallják,
csak küldd a lelked Isten fele.

* * *

Ady Endre: Élni, amíg élünk

Igen: élni, míg élünk,
Igen: ez a szabály.
De mit csináljunk az életünkkel,
Ha fáj?

Igen: nagyot akarjunk,
Igen: forrjon agyad,
Holott tudjuk, hogy milyen kicsinység
A Nagy.

Igen: élj türelemmel,
Igen: hallgass, ha fáj.
Várd meg, hogy jöjjön a nagy professzor:
Halál.

Igen: élni, míg élünk,
Igen: ez a szabály,
De mit csináljunk az életünkkel,
Ha fáj?

Nyár

Martha gondolatai nyomán

A virágok azért szépek,
mert itt vagy velem,
illatuk a te illatod
s mikor lábnyomod
a porban hagyod,
mosolyognak a fák –
s nézd! ott messze!
már ott a nyár!
s csak arra vár,
hogyan elé menjünk
és ahogy a tavaszt
magad mögött hagyod,
arcod a napra fordítod,
táncra perdül a szél
a patak messzi tájakról mesél
s a hús fák árnyékában
csak miránk vár
az örök-szép szerető,
a napsugaras Nyár.

* * *

Kedves, látod, milyen szép a táj,
érezed-e a virágok illatát?
Az idő már a nyár felé ballag
hosszúba nyúló nyári esték.
Élvezni a nap hosszan tartó melegét,
sétálni a tó partján és gondolni,
vajon mit hoz még a nyár?

Martha

Pillanatnyi múlt

Arany-Tóth Katalin Köszönlek, Anyám című versére

nekem csak volt
s mint ruhán a folt,
emléke megfakult
semmi nem maradt,
csak egy kép és a múlt –
emlék? – halvány füstpapír
dolgozik az idő,
a könyörtelen életradír
s ha várom, nem jön el,
mert csak hiszem,
hogymég mindig
itt van velem –
aztán megyek tovább,
szaporítva az embergépek
lassan lépkedő sorát...

* * *

Arany-Tóth Katalin: Köszönlek, Anyám

Nézlek, ahogy fáradtan
mozdul törekeny tested...
Gyengülő erőd titkolva,
válladon pihen kereszted.

Nézlek, ahogy sápadtan
a múlt terhét vonszolod;
reményed könnyekbe rejtéd,
s csak szótlanul hordozod.

Nézlek, ahogy álmatlan
éjed ül egy hajnalon
– szemed alatt szarkalábot
mélyít az aggodalom.

Nézlek, ahogy szeretve
vársz, vagy éppen jössz felém:
ősi ösztön hajtja lépted
– áldott úton Fény kísér.

Nézlek, ahogy keresve
felém nyúlnak karjaid...
Ölelésbe fojtott könnyek
sírják Sorsunk harcait.

Nézlek, ahogy magad
áldozva vigyázol rám...
Óvjon meg Téged az Isten
és tudd: szeretlek, Anyám.

2007.

Majd egyszer

Arany-Tóth Katalin Egyszer majd... című versére

Majd egyszer
minden a helyére kerül
majd egyszer
a szív is lecsendesül
majd egyszer
a vágy aludni tér,
elpihen a lélek
s oldó kegyelmet kér.

Majd egyszer
lehajtom fáradt fejem
majd egyszer
megértem furcsa életem
majd egyszer
véget ér a kín,
szólít egy hang
és magához hív.

Majd egyszer
találkozom Vele
majd egyszer
érint szép keze
majd egyszer
meg is látom őt
s feledem a múltam
álmot kergetőt,

mert akkor

arcunk mosolyra derül,
a lét értelmet nyer
és minden beteljesül.

2007. március 16.

* * *

Arany-Tóth Katalin: Egyszer majd...

Egyszer majd eljön
az a pillanat,
mikor csendes alázatunk
ölébe hajtja fejét
az ifjonti,
lázás akarát

Megtér majd bennünk
a gyász, a bánat,
s elfogadjuk
a végtelennek tűnő,
magányt őrző,
fénytelen éjszakákat

Kiold majd szívünkben
a könnyekké könnyörült
görcsös harag,
s békét teremt lelkünkben
az évek nyomán járó
tapasztalat

Megnyugvást kap akkor
ezernyi gyötrő kétség,
s „miért”-ek válaszait
tartja majd
a meghajlott vállunkon
pihenő elégség

2007. március 11.

Öröm

gondolatok Szőnyi Bartalos Mária 3-sorosára

Amikor egyedül vagyok,
mindenki ott van velem:

a csend,
a puszta,
az örökké fújó szél,
a virágok illata,
a messzimadarak röpte,
a nádas bölcs bólogatása,
az árokpart kusza füve,
a békák éneke,
az átölelt világ,
a felhők mögül előbukkanó nap,
az elfeledett léptek,

a semmivé lett emlékek,
a csendbe oldott hangok,
a vágyak,
a képek,
a tettek,
az akarás,
a remény,
az öröm,
a lemondás,
a cél –
az Igen

és ott vagyok én
és Isten
s ha elnézek messze –
mert nincs akadály –
a szemhatár tisztakék,
nincs kétely, köd, homály,
csak erő
és levegő
a tüdőnek,
a szívnek,
a léleknek,
a sejteknek,
a vérnek,
az ereknek
a múltnak,
a félelmeknek

s akkor

elindulok a göröngyös úton,
amely a szomszéd tanyához vezet,
s amelyet soha el nem érhetek,
mert csak álmaimban létezett,
hogyan legyen merre mennem...
s ha utam közben azt kérdezik:
Merre mész?
felelem:
Előre! Mindig előre!
mert az út a lényeg,
s majd a cél –
a lépések,
s az út menti fák,
mik alatt hűvös árnyék hív
röpke pihenőre
és az álomtanyához
a sohamégérkezés –
a menés, menés...
egyedül

az Úton
végig
míg el nem fogy – soha
egyre magasabbra,
egészen az éig,
ahol csodák várnak rám,
mint vártak az Úton végig:
csodák – jutalmak az Útnak
mert eljutok oda,
ahol minden Út egybefutnak
és már csak kopognom kell
mert a legnagyobb csoda itt van közel:
túl a Kapun, túl az árnyakon
te vársz rám, kire én is vártam nagyon
s jártam érted Utam szüntelen
hogyan hozzád érjek –

Életem...

egyedül...

örömben...

végig...

* * *

egyedül lenni
ebben a nagy zűrzavarban
hatalmas öröm

Szőnyi Bartalos Mária

Pusztákat látva

Szőnyi Bartalos Mária Elszáll halk hang... című versére

Pusztákat látva
végtelent várva
minden az enyém

Pusztákat látva
szabadon szállva
minden az enyém

Pusztákat látva
fűtengert járva
minden az enyém

Pusztákat látva
karom kitárva
minden az enyém

Pusztákat látva
melletted állva
minden az enyém

* * *

Szőnyi Bartalos Mária: Elszáll halk hang...

Pusztákat látva,
Pusztába kacagott szó,
mit mondok neked:
elszáll halk hang rezdülön.
Lódobogás nyomja el.

*„Kimosolygom a vízcseppeket a tengerekből, aztán meg visszamosolygok a felhőkből.” –
Szőnyi Bartalos Mária*

Gyertek, mert dolgotok van
sok, szép,
változatos,
kedves munka vár rátok
meg kell tisztítani a levegőt
táncra kelni a porszemekkel
elvinni őket le, a földre
mert ott a házuk
életet kell adni a növényeknek
meleg, párás nedvességet
hogyan növekedjenek
sokasodjanak
hogyan beborítsák a földet
és szépek legyenek...

ne henyéljete ott a nagy vízben a többiek kötött
nektek feladataitok vannak
kiválasztottak vagytok
fontos cseppek a tengerből
ti vagytok A Cseppek
olyanok, mint a többiek,
de mégis mások
mások – belülről
ti fényesek vagytok

rendelkeztek a Tudással
erősek vagytok
nagy szívetek van
én látom, azért választottalak titeket

gyertek velem
elmegyünk az emberek közé
észrevétlenül
úgy, hogy ne lássanak
ne lássanak olyannak, amilyenek vagyunk
mert akkor megijednek tőlünk
és elmenekülnek
s akkor nem tudunk rajtuk segíteni
pedig szükségük van ránk
észrevétlenül kell járnunk ebben a világban
én tudom, hogy kell azt
ti pedig tiszták vagytok
és átlátszóak
meg egyébként is – csak vízcseppek
ők nem látnak többet belőletek
s ez jó, mert így jól el tudjuk végezni a dolgunkat

menjünk, nincs késlekedni való időnk
ne féljete, veletek megyek
s ha az emberek le akarnak törölni magukról
– ti csak vízcseppek vagytok –
ne féljete, mert mindig újjászülettek
ti kiválasztottak vagytok és erősek
erősebbek nálam, az embereknél, a világnál
hatni tudtok, gyógyítani tudtok
örömet tudtok okozni és felejtést
az embereknek – és nekem is

örülök, hogy találkoztam veletek
boldog vagyok, hogy magatokkal visztek
erősnek érzem magam, hogy kísérőtök lehetek az úton
s máris többet látok, mint eddig valaha
többet látok az egész világból és magamból is
így minden könnyebb
a lépések
a megfordulás
a siker
a kudarc
a küzdelem
a győzelem
az élet

a tenyeremen viszlek benneteket
– mint a szerelmes ifjú kedvesének a szent vizet –
addig, amíg el nem érjük az első állomást

ahol szerte röppentek
rácseppentek a gyulladásra áhítózókra
részeivé lesztek, elbújtok bennük
felderítitek a titokzatos helyeket
a fekete árnyakat
a sötét gondolatokat
és a magatokkal vitt napfényt kisugározzátok
s a titokzatos helyek ismertté válnak
a fekete árnyakat elsepri s Fény
a sötét gondolatok kacagássá válnak
s fényetek nem fogy el
mert táplálja minden
a rossz
a kétségbeesés
a szomorúság
a békétlenség
a sötét
mert mindezek általatok fénné alakulnak
bűvös konyhatokban minden szép lesz és vidám
s az emberek meggyógyulnak

azután párává lesztek
felszálltok a légbe
s ahol ínséget láttok
s újra cseppekké váltok
rájuk leszálltok
és meggyógyítjátok őket is

s én csak nézem
boldog örömmel
széles mosollyal
hogyan változik a világ
hogyan lesz egyre fényesebb
a hangok hogyan csapnak át győzelmi énekbe
a szakadozott mozdulatok táncba
az arcok üdvözült mosolyba

*...a tenger felől érkező hatalmas hullám
harsogva tört meg a part menti szirteken
s fehér cseppekkel szórta be a parton sétálókat
azok pedig örültek
nevettek
táncoltak
megfogták egymás kezét
és
örök barátságot
szerelmet
békességet
vallottak egymásnak...*

mindenféleszavak

Ne félj...

mert ha szembenézel a fénnel,
nem vakulsz meg,
hanem fényes leszel

mert ha szemben úszol az árral,
nem sodor el,
hanem megtisztulsz

mert ha szemben állsz a világgal,
nem győzhet le,
mert te győzöd le a világot

mert ha betakar az éj,
nem veszel el,
hanem megpihensz

mert ha...

Ragyogás

ott a hold!
ott a nap!
égi pályán, 'mint halad
uszálya a csillagok
bársony-égbolt felragyog

Fohász a Holdhoz

tudod titkaink – kedvességes Hold
látod szíveink – fényességes Hold
hallod sóhajunk – ezüstlelkű Hold
könnyezed vágyaink – mindent értő Hold

Figyel a hold

Rika temetői képéhez

Nézd,
hogyan figyel a hold!
titkainkat lesi
a sűrű fák között
ránk mosolyog
vállára veszi
a csillagokat
és felballag az égre
hogyan bevilágítsa
az ösvényt
és megtalálja végre
a Kaput

Riadt madár

népdal

Riadt madár
ágról ágra
panaszosan
szól danája
riadt madár
párját veszté
szív-bánatát
nem ereszté.

Szegénymondóka

Nincsen pénzem,
mert nem kértem.
S ha kaptam,
mind odaadtam.

2008. április 20.

Szép asszonynak

Szép asszonynak szép a lánya,
Álmélkodik mind, ki látja.
Szőke haján, kék szemében
A napsugár tükröz lészen.

Mosolyával szívet hódít,
Szenvedőket mind meggyógyít.
Ékes szellem, sudár termet,
Isten sem teremtet szebbet!

2010. április 12.

Világvers

a világ
gyönyörű virág
szirmai
az emberek:
ki szomorú, ki nevet,
ki boldog, ki csüggeteg,
ki álmodva jár,
ki párjára vár,
ki csak magának él...
de mind akar, mind remél

a világ
gyönyörű virág

Örökre ítéelve

A mindent betöltő öröm fogva tart.

(Hong-ho: 12 nap a Mennysországbán)

Egyensúly

nincs fent
nincs lent

nincs lejtő
nincs emelkedő

nincs alap
nincs tető

nincs halál
nincs élet

szunnyad a fül
nem hall zenéket

messzire ellátni...

a szem csukva
a láb nem akar járni

csak a makacs kéz mozdul
az árnyak mögött

homokot perget
ujjai között

számolja a percet...

nincs vágy
nincs akarat

nyugalom van
várakozás

és a perc szalad...

Az igazság pillanatai *szövegtöredék*

amikor
a törpe óriássá
és az óriás törpévé lesz
az az igazság pillanata

amikor
amikor a vak látóvá
és a látó vakká lesz
az az igazság pillanata

amikor
gyerek felnőtté
s a felnőtt gyerekké lesz
az az igazság pillanata

amikor
az öreg ifjúvá
s az ifjú öreggé lesz
az az igazság pillanata

amikor
az élő holtta
s a holt élővé lesz
az az igazság pillanata

amikor
az első utolsóvá
s az utolsó elsővé lesz
az az igazság pillanata

amikor
a balga bölccsé
és a bölcs balgává lesz
az az igazság pillanata

amikor
gyöngy kővé
és a kő gyönggyé lesz
az az igazság pillanata

amikor
az arany sárrá
és a sár arannyá lesz
az az igazság pillanata

amikor
a gazdag szegénnyé
és a szegény gazdaggá lesz
az az igazság pillanata

amikor
a fény sötétté
és a sötét fénné lesz
az az igazság pillanata

amikor
az Út fényessé
s a fény Úttá lesz
az az igazság pillanata

amikor
a bal jobbá
s a jobb ballá lesz
az az igazság pillanata

amikor
a fent lentté
és a lent fentté lesz
az az igazság pillanata

amikor
a kör kinyílik

s amikor
a kör bezárul

az az igazság pillanata

Töredékek

Valamit adsz,
s néha
magad sem tudod,
mi az.

Valamit kérsz,
s néha
magad sem tudod,
mit akarsz.

Valamit vársz,
s néha
megfogalmazod
mi az, amit akarsz.

* * *

egy kéz
egy hang
egy kép
egy arc

messze
mégis
hiszed,
közel
lesz
majd
egyszer

éltet,
amíg
hiszel
a
történésben
a
napokban
a
kevésben
nélküle
most,
vele
majd
mikor?

sors,
Isten
kapocs
Hozzá
hozzá

szavak
itt
leírva
hogy
olvasd
értsd
hogy
Te is
higgy
Benne,
bennem,
a
Létben

sok
kevés
egyensúly
haladás
Felé
feléd

* * *

lehajtom a fejem
a világ előtt
és
megkérem a hívőket
hogy imádkozzanak értem
a hitetleneket
hogy szórjanak átkot rám
a közömböseket
hogy hallgassanak

azután
felemelem a fejem
és
imádkozom
a világért
átkot szórok
a világra
hallgatok
Istenre

* * *

az élők
tégglákat raknak
egymásra
ezért
nem épül fel
soha
a Ház

a holtak
láthatatlanok
mert
magukkal vitték
az élők
szemeit

a lelkek
szabadok
mert
nem atomokból
és molekulákból
állnak

a mosoly
örök

Félpercesek

Ki volt a gyilkos?

A repülőgépen bűnügyi filmet vetítettek. A film végén a nyomozást vezető felügyelő éppen ki akarta mondani a gyilkos nevét, amikor a repülő viharba került, kettétört és lezuhant. Így az utasok sohasem tudták meg, ki ölte meg Mrs. Courtney-t.

Megállt egy élet

Megállt egy élet a temető mellett, leparkolt, bezárta a kocsiját, besétált a kapun, és addig keresgélt, amíg talált egy frissen ásott üres sírgödröt. Belefelelt, betakarta magát falevelekkel, meg némi földdel, hogy a temetésre jövők ne vegyék észre, és meghalt.

Jéghideg kapcsolat

Az Északi Jeges-tengeren egymásnak sodródott két jégtábla. A nagy hidegben összefagytak, és boldogan éltek, amíg el nem olvadtak.

A bánatmegmaradás törvénye

A bánat nem vész el, csak átalakul – örömmé.

Szerelmeslevél

Kerestem egy életen át, soha nem adtam fel – a levelet, amelyben megírtam Neki, hogy szeretem.

Mese az áramkimaradásról

Hol Volt, hol nem Volt...

Fordulatok a regényekben

Egyszer azt kérdezték tőlem:

– Az életben miért nincsenek olyan csodás dolgok, nagyszerű fordulatok, mint a regényekben?

– Mert a regényeket el kell adni, az élet pedig ingyen van – feleltem. S azután még hozzátettem: – Olyan is!

Napóleon

Egy halálra éheztetett embert rabtartói elvonszolnak egy élelmiszerbolt elé. Erősen tartják, hogy össze ne essen a kimerültségtől. Az ember szeme odatapad a kirakat üvegéhez, amely elválasztja tőle az Életet. Már mozdulna a bolt bejárata felé, de őrei rászólnak:

– Nem mehetsz be!

Az ember mohó tekintettel nézi az üveg mögött felhalmozott húsokat, kenyereket, gyümölcsöket, süteményeket. Majd hirtelen kiegyenesedik, lerázza magáról a szorító kezeket és felkiált:

– Én vagyok Napóleon!

És arcán az örület mosolyával továsétál az utcán.

Isten és a pénz

...

– A holdat is Te teremtetted, Uram?

– Igen, én.

– És a napot is?

– Azt is én alkottam.

– És a mezőt, az erdőt, a virágokat, a madarakat?

– Azokat is, mindent!

– A pénzt is?

– Nem, a pénzt az ember teremtette magának.

– S akkor mégis: miért szeretjük annyira a pénzt?

– Mert nem szerettek engem.

Hatalomátvétel

...és akkor a gépek a Tudományos Akadémia elnökétől ünnepélyes keretek között átvették a hatalmat.

A vándor kérdése

– Az utak soha nem fogynak el. Miért?

Kiáltás a mélyből az Élethez: – Könyörülj rajtam! Ölj meg!
A Valóság válasza: – Az Élet kegyetlen, nem öl meg csak úgy.

Egészséges életmód

Az egészséges életmód elkötelezett híve elővette a hűtőszekrényből az aznapi konzerv-vacsoráját, és elégedetten olvasta az oldalán a tápanyagtartalom táblázatát:

- kalória: 0
- zsírtartalom: 0 g
- koleszterin: 0 mg
- sótartalom: 0 mg
- szénhidrát: 0 g
- fehérje: 0 g
- cukor: 0 g
- növényi rostok: 0 g
- vitaminok: 0 %

Majd letépte a védőfóliát, beleszagolt az üres dobozba, élvezettel csettintett egyet, a dobozt bedobta a szemetesvödörbe, és bement a szobába, hogy lefekvés előtt megnézze a kedvenc tv-műsorát az egészséges táplálkozásról.

2010. április 9.

Macskaálm

Szeretnék macska lenni egy olyan háznál, ahol szeretik a macskákat.

Ahol, ha odamegyek hozzájuk, megsimogatnak és szeretettel néznek rám.

Ahol összegömbölyödve aludhatok a nagyanyó lábánál.

Ahol ott ülhetek az asztal mellett, amikor a család ebédel, vagy esténként összejönnek beszélgetni, és hallgathatom a számomra ismerős hangokat, habár sokszor nem is tudom, mit jelentenek. De a jelenlét és a hangok az elfogadásomat jelentik, és ez jó.

Ahol játszhatok a gyerekekkel, odabújhatok hozzájuk, s ők átölelnek, arcukat az arcomhoz szorítják, és boldogok, hogy olyan puha és meleg a bundám, mint azé a plüss cicáé, amellyel éjjel alszanak.

Ahol, ha örömben dorombolok, mindenkinek elmondják, hogy „A mi cicánk énekel!”.

Ahol télen a meleg kályha mellett van a helyem, s nyáron enyém a kert, a mező, a napsugár.

Ahol minden reggel friss, meleg tej vár a tálkában.

Ahol minden este visszavárnak.

Ahol a napról napra ismétlődő hangok, fények, illatok és érintések az állandóság békéjével és biztonságával táplálják a lelkemet.

Mit mond a világ?

A Felhő azt mondja:

– Eltakarom a Napot, ha az erős fény bántja a szemedet.

A Szél azt mondja:

– Megsimogatom az arcodat és táncolok veled.

A Szellő azt mondja:

– Én még kicsi vagyok, táncolni nem tudok, ezért énekelek neked.

A Nap azt mondja:

– Neked adom a fényemet, ha fázik a szíved.

A Hold azt mondja:

– Ezüst fényem mosollyal szórom. Én vagyok az Éj Királya, a titkok tudója. Nézz rá, s mesélek neked.

A Csillag azt mondja:

– Ha eljön az éj, gyémántszeim kigyúlnak. Ki úton jársz, ne félj, vigyázom léptedet, fényem őrzi életed.

A Patak azt mondja:

– Forrásvizet és tiszta örömet hozok neked.

A Hegy azt mondja:

– Csend vagyok és fenség. Gyere ormaimra, ha szabad akarsz lenni.

A Szikla azt mondja:

– Szilárdan állok, elteszem a Nap melegét Éjszakára. Ülj hát le rám, ha elfáradtál. Amim van, neked adom.

A Völgy azt mondja:

– Bennem elbújhatsz, ha félelem gyötör, s ha boldog vagy, dalod visszhangjai virágba borítják a rétemet.

Az Erdő azt mondja:

– Énekelem a fenyvesek zúgása, táncom a Széllel lejtem. Életem fáim élete, örömöm szíved boldogsága.

A Madár azt mondja:

– Egyszer itt, egyszer ott, de mindig visszatérek hozzád.

A Virág azt mondja:

– Érints meg gyengéden, s én megcsókollak illatommal. Akkor majd úgy érzed, az ő ajkát érintetted.

A Rét azt mondja:

– Táncolj velem, Kedvesem! Tárd ki karod, mert én vagyok a végtelen. Ölelj át, hogy boldog légy, s hogy az én szívem is boldog legyen.

Az Út azt mondja:

– Jártak rajtam sokan. Kik keservvel, kik boldogan. Lépj te is rám, s járd Utad, amit a Sors rád szabott.

Az Ösvény azt mondja:

– Egyszerre csak egy, mert keskeny vagyok! De ha rólam letérsz, sűrű rengetegbe érsz. Becsüld hát lábnyi-széles életem és maradj mindig velem.

A Kunyhó azt mondja:

– Tetőmon benéz a Nap és a Hold, de akkor is menedék vagyok. Gyere be a konyhámba és hallgasd meg történetemet abból az időből, mikor a Kunyhó még Palota volt.

A Palota azt mondja:

– Szobák hada, fényes termek, szolga-tömeg, z sivaj, lárma. Fáradt vagyok! Kunyhó szeretnék lenni!

A Madár azt mondja:

– Szárnyam könnyű, otthonom az ég. Ül a hátamra, s elviszlek oda, ahonnan másképp látod majd a Világot.

A Pillangó azt mondja:

– Sok virágot már bejártam, tenger szépet megtaláltam. Tarka szárnyam visz messzire, Szellő hátán szemeidre. Táncolj velem örömtáncot, adok neked virág-láncot. Kísérj haza kis házamba, kéreg alá, fa odúba.

Az Eső azt mondja:

– Tárd felém arcodat, s én megtisztítalak.

A Villám azt mondja:

– Erőm hatalmas, fényem végtelen. A Viharkirály táncol velem.

A Vihar azt mondja:

– Testvérem az Eső és a Villám, Felhőkkel takarózom. Megfáradt földnek enyhülést hozok.

A Nappal azt mondja:

– Én vagyok a Fény, az Élet, a Szerelem.

Az Éjszaka azt mondja:

– Én vagyok a Holdsugár és az Árny, a Csend és a Titok.

A Tavasz azt mondja:

– ÖrüljeteK, mert újra élünk!

A Nyár azt mondja:

– Forró vagyok és illatos, búzaérlelő remény.

Az Ősz azt mondja:

– KészüljeteK, mert itt az este!

A Tél azt mondja:

– Alsunk és álmodunk, takarónk puha fehér. Erőt gyűjtünk az ébredéshez.

A Király azt mondja:

– Van mindenem, mégis rab vagyok! Nem akarok király lenni!

A Koldus azt mondja:

– Nincs semmim, mégis enyém az egész világ, mert szabad vagyok.

A Koldus még azt is mondja:

– Utca sarkán, ház tövében meghajolok bölcs-szerényen. Szabadon!

A Sors azt mondja:

– Én a tiéd vagyok, s te az enyém. Örökre összetartozunk.

Az Öröm azt mondja:

– Mindig mosolygok, a sötétet nem ismerem. Ott vagyok, ha a szívekben virul a szerelem.

A Bánat azt mondja:

– Ha elhagy az Öröm, csak én maradok neked. Engedj el, mert én a magányt szeretem.

A Titok azt mondja:

– Csak egy ember tud rólam – s még egy. Úgyhogy ismer az egész város.

Az Igazság azt mondja:

– Neked adom magam. Fogadj be és kövess, s akkor élni fogsz.

A Fény azt mondja:

– Általam látod az Őt.

Az Árnyék azt mondja:

– A Fény testvére vagyok, kísérlek életemen át, mint hű szolgáló az urát.

Az Élet azt mondja:

– Hullámvasút vagyok, néha megállok, aztán szaladok. A vég felé.

A Csend azt mondja:

– Gyere hozzám, ha megfáradtál, s én enyhülést adok. Hunyd le szemed, s én beléd költözöm. Tárd ki lelked, s én megtöltöm a Világgal.

A Világ azt mondja:

– Isten által minden én vagyok.

A Test azt mondja:

– Szép vagyok, erős és csábító. Addig ölelj, amíg nem keseredik meg az illatom.

A Lélek azt mondja:

– Benned lakom, érted élek. Együtt mosolygunk, amikor azt mondják neked: *Édes lelkem, szép szép szerelmem!*

Az Álom azt mondja:

– Átölellek, messze viszlek, visszahozlak, ébresztelek. Ha velem vagy, minden lehetséges, mert én Isten lelke vagyok.

Az Álom még azt is mondja:

– Maradj velem!

A Szerelem azt mondja:

– Remény és kétség. Várakozás és beteljesülés. Vágy és érintés. Minden.

A Remény azt mondja:

– Bízzál, s akkor teljesülni fognak a Vágyaid.

A Vágy azt mondja:

– Akarlak!

Az Embered azt mondja:

– Szeretlek!

Az Asszonyod azt mondja:

– Szeretlek!

Az Ábránd azt mondja:

– Barátod vagyok, kedvesed vagyok, mégse higgy nekem.

A Szív azt mondja:

– Miért mindig engem kérdezel? Miért hiszel mindig nekem? Én csak a szíved vagyok, a boldogság és szenvedés háza.

Az Ész azt mondja:

– Néha kellek, néha nem. Néha kérdezel, néha haragszol rám. Pedig mindig jót akarok neked.

A Valóság azt mondja:

– Viselj el, hogy éljél és álmodhass.

A Fájdalom azt mondja:

– Hagyjál el engemet.

A Kétségbeesés azt mondja:

– Uram, irgalmazz!

Jézus azt mondja:

- Én vagyok az út, az igazság és az élet.
- Én vagyok az élet kenyere. Aki eszi az én testemet, örökké él.
- Én vagyok a jó pásztor, aki félti és szereti a juhait
- Én vagyok a kezdet és a vég.
- ÉN VAGYOK

Jó néhány évvel ezelőtt a seattle-i paraolimpiai játékokon kilenc atléta felállt a 100 méteres síkfutás startvonalához. A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, az atléták a cél felé törekedtek a beérkezés és a győzelem reményében. A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton és jó néhányat bukfencezett, majd elkezdett sírni. A többi versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett. Majd mindenki megállt és visszafordult... mindegyikük. Az egyik Down-kóros lány leült mellé, megpuszilta és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Aztán mind a kilencen összekapaszkodtak és együtt sétáltak be a célvonalon. A stadionban pedig a nézők felálltak és percekig tapsoltak.

A Győztesek

visszajöttünk hozzád...

nem megyünk tovább nélküled,
csak együtt, csak veled,
mert összetartozunk...
ne feledd, ez nem verseny, nem harc,
csak játék
itt nincs kudarc!
itt minden lépés győzelem,
csak játék, mit játszunk, nem küzdelem!

ne félj, kedvesem!
lásd, visszajöttünk hozzád szerelmesen,
nem hagyunk lent a porba'
vad szelektől sodorva,
hanem felemelünk,
hogyan járj,
hogyan ne hamis álmokra,
hanem győzelemre várj!
add hát kezed,
add kezünkbe életed,
s mi örömmel hordozzuk azt
veled.

ne sírj, kedvesem!
lásd, visszajöttünk hozzád mind,
és átkarolunk szerelmesen,
mert társak vagyunk,
barátok, szeretők...

letérdelünk hozzád,
s kinek lába nincs,
az is itt van veled,
mert élete a te életed,
s a miénk is...
ne sírj, mert itt vagyunk!
keljünk fel együtt,
fogjuk meg egymás kezét,
és induljunk a cél felé...
nézd! a verseny egyszerre
értelmetlen lett,
mert győzött a szív az ész felett
és a lélek, mi bennünk közös –
az előbb még küzdöttünk,
egymás ellen! –
ó, milyen rossz!, milyen fölös!
nézd! itt a cél, miénk a győzelem,
mert bár híján vagyunk a testnek,
az erő a mienk –
nem kell harc, nem kell küzdelem –
s máris milyen könnyű minden
a célig, s azon túl is – veled, velem.

itt vagyunk mind! –
hallod?
elhallgattak az emberek,
várnak ránk
add hát kezed
ezer kezünkbe!
legyünk egy kéz,
miben gyengeségünk
erővé válik,
s álljunk fel együtt,
most már soha külön!,
mert hozzád estünk mind,
hogyan felemeljünk,
s repüljünk fel, az égig,
hogyan rójuk utunkat,
s járjuk a pályát büszkén végig,
mert tudjuk: ma győzni fogunk mind –
nézd az embereket! – ezer szem ránk tekint,
és vár a Győztesekre,
az elapadt, fájó könnyekre,
a diadalmas Élet-menetre –
kapaszkodj belénk,
és menjünk
a cél csak pár lépés már
együtt titánok vagyunk,
s ránk győzelem vár!
a célszalag izgatón remeg,

mert ő lesz, ki igazolja az Életet –
ha átszakítjuk, s a földre hull,
mi átlépünk rajta,
mert a közös akarat ezt akarja!
mi, a Győztesek!

ugye, milyen könnyű együtt?
ugye, milyen vidám a lépés?
ugye, nem is voltak könnyek?
ugye, csak rossz álom volt
az elbukás?
ugye, most minden szebb,
minden más?...

a célszalag átszakadt,
az út mögöttünk maradt...

Győztünk!!!
üljünk hát ünnepet!
hallod, kedves,
hogy zúg a nagy tömeg?
minket ünnepelnek,
mert megnyertük a csatát,
megnyertük az Életet!

A fa éneke lehulló leveléhez

elengedlek...
most menj,
s ha messze jársz is,
azért üzenj,
mert én itt maradok,
nem mozdulhatok
ez a dolgom:
várakozok
a télre,
a fehérbársony létre,
míg te a messzeföldet járod...
itt várok rád,
hogyan visszatérj,
mert én anyád vagyok,
s szerelmes párod...
mesélj majd,
merre jártál
s, hogy te is úgy vártál
engem,
mint én téged?
számoltad-e a perceket?

s amikor álmodtál
virágos rétet,
emlékeztél-e rám,
ki e rét fölé borul,
ki alatt hűs az árny
és megpihen a vándor,
ha az est ráalkonyul?
mesélj az álmaidról,
miket a puha avar adott neked
ugye nem fáztál
a bársony hó alatt,
ugye nem bántott
a zord téli üzenet?

itt vagy ágaim alatt,
mégis oly távol...
s bár létünk tűnő pillanat,
állnom kell helyemen,
vigyáznom rád,
testvéreidre,
és a rétre is,
hogyan amikor
a Fénykirály
újra életre kel,
és a Tavasztündér
már közel,
felemeljelek,
ébresszem
gyengéd álomlétedet,
hogyan sarjadj ki újra ágamon
s adj nekem
új tavaszt,
új Életet.

A költemény video változata megtekinthető, illetve letölthető a YouTube-ról:
<http://www.youtube.com/watch?v=WCWvHCxOhqc>

Villon a mennyországban

Hát itt vagyok, Uram!
eljöttem hozzád,
igaz, nem magamtól –
még maradtam volna egy kicsit
meginni pár kupa bort,
s írni néhány költeményt
csavarogni, hirdetni s rontani az erényt,
meg csinálni minden egyebet,
mit a földi mocsokban csak lehet –

de forgandó a szerencse,
s törékeny az élet,
a végzetem is egy ostoba kés lett,
mi hamar megtalált, s hozzád vezetett,
hogyan kiengesztelj,
s oldjad számtalan vétkemet.
Bár nem tudom,
miért nem a pokolba estem mindjárt?
de úgy látszik, nem is vagyok olyan rossz,
vagy tán verseim éneke, ami rád hatott?
mindenesetre köszönöm!
számomra igazán öröm,
hogyan téged látalak, Uram, Lucifer helyett –
s most, ha már ide engedték,
nyisd meg Kapudat, adj nekem is helyet
a sok szent között –
s ha akarod, kérdezz az életemről,
kérdezz bátran mindenről,
mi sors jutott ott lent nekem,
hátha te is tanulsz valami újat,
s kiérdemeled mellettem a helyet –
De, álljon meg a menet!...
Hé, ti, szárnyas angyalok!
hagyjátok már abba az éneket,
vegyétek ki hátamból a késemet,
s dobjátok le, vissza a földre,
hátha beleáll abba a dögbe,
ki a hátamba vágta,
mialatt a szeretőmet hágtá,
és tiltakozni mertem...
na, így már jobb! köszönöm, angyalom! –
itt vagyok, Uram,
majdnem tisztán,
de mielőtt bebocsátanál országodba,
lenne egy javaslatom:
mit szólnál, ha lemennénk a földre
és hancúroznánk egy kicsit
én jól ismerem az ilyen helyeket
s nem vagy te még olyan öreg,
hogyan felismerjenek –
vedd a bársony köntösöd –
minden lovag ebben díszeleg –
s én a szolgád leszek
– amúgy is az vagyok –
te mérsz elől, én mögöttem,
illő távolságot hagyok,
így semmi sem lesz gyanús,
ha betérünk az út menti ivóba
kis tivornyára, néhány hangos szóra –
Uram, ne ingaszd fejed!

ne aggódj semmin, mindenért felelek
csak tedd, amit mondok,
s az a sok hitvány alak
földig hajol előtted,
pedig nem is fogják tudni,
kit rejt a köntös, s a bölcs szakáll –
ne félj semmit, Uram! amíg világod áll,
én megvédelek,
mert a földön jártasabb vagyok,
s tapasztaltabb, mint az istenek...
na, mit szólsz? jó ötlet, ugye?
lássunk hát neki!
öltözz hamar, én készen állok
s ahogy lenézek a földre,
a kocsmákban fényt is látok,
vígsgás, hangos életet,
dévaj kacagást, buja szerelmeket –
siessünk, mert mindjárt itt a hajnal
halványul az éj, felkel a nappal,
s a fény nekünk megállj!-t int,
rostokolhatunk itt estig megint,
s még kártya sincs, mi elüti az időt –

öltözz át hamar, s máris mehetünk!

míg távol leszünk, Péter örködik
országod felett, s felettünk is...
gyere, Uram! megmutatom,
menyit ér az élet odalent,
a szerelem, s a gyűlölet mit jelent
vannak ott még dévaj lányok,
s finom borok,
tisztos polgárok, rejtett házsorok,
hol csak piros lángra telt a pénzből –
gyere, nem bánod meg, tudom
s ha majd elegend lesz az egészből,
visszajövünk ide
és kipihenjük a föld mocskát
sétálva az édenkert Erdeibe' –
s ti is, angyalok!
ha van kedvetek, velünk tartsatok!
így kilesz a díszes társaság,
min csodálkozni fog a világ,
s mohón kérdezik:
ezek meg mit keresnek itt?!
s mi felelünk nekik:
titeket mind, földi szenny,
s égi erény
titeket, kik zsebében
dagadt erszény rejtezik

s keressük a jókat is, a szépeket
mindenkit, az egész Életet! –
No, megyünk, Uram?
látom, této vázol... mi a gond?
tán azt hiszed, ki előtted áll, bolond?
s nem tudja, mit beszél?!
Nem!
Villon az, ki hozzád költözött,
a költő, a bohém, ki bohócnak öltözött,
hogy élni tudjon a bohócok között.
Villon az, ki élt és szeretett,
kinek végezte a kése lett –
idő előtt – lehet...
Hát jó! úgy látom, nem megyünk,
akkor ti, angyalok! szabad utat nekünk!
hadd menjek be a Kapun hamar
hátha ott jobbak az emberek,
szebbek a nők,
hosszabbak az életek –
menjünk együtt, Uram!
s ígérem, nem fogsz unatkozni velem,
mert én Villon vagyok!,
ki élt,
örült,
és szenvedett,
kinek szelleme tétován lebeg
a tavaszi felhők felett.

Ajánlás

*Lásd kegyes hercegem,
mily mulandó volt életem
s mily halovány maga
szerencsénk kósza csillaga.*

*Vigyázz hát, s kerüld
a rosszat messze el,
mert rövid az élet,
s a halál oly közel!*

A dinnyemagok balladája *közös versünk Péter Erikával*

Dinnyemagok vagyunk.
A Föld – görögdinnye!
Délkörök a csíkok,
s minden indán címke.

A dinnyének héját
hasztalan kopogom:
– Érett vagy éretlen? –
Ezen gondolkodom.

Meglékelem nyomban,
belekukucskálok,
s ím a dinnyebélben
sok kis embert látok!

Leások a mélybe,
a hús belsejébe,
ott sírnak a magok:
„Én is élet vagyok!”

És tódulnak hozzám,
mind beszélni akar,
hiszik, hogy gondtalan,
akit héj nem takar.

Fekete szemükben
kétség, remény, álom:
„Sűrű, piros létben
utam hol találom?”

„Mondd meg nekünk,
mit keressünk?
Hol van a fény,
merre menjünk?”

Szólok nekik öröm-szívvvel:
„Menjetek fel! Csak mindig fel!
Sápad a szín, a cél közel,
ott szabadság és fény ölel.”

És a rabok útra kelnek,
örömódát énekelnek.
Végre láthatják a Napot,
tűzsugara már fenn ragyog.

Ám szemüket Nap vakítja.
Nem mehetnek többé vissza
a mély, védett dinnyeméhbe!
Holtan hullnak mind a fénybe.

(2007-07-01)

A Vihar dala

közös versünk Péter Erikával

Hamarosan itt lesz a Vihar, de ne félj, mert neki is van lelke. De, mert mindig szidják, szapulják, falat épített maga köré, mint az emberek. A vadság, a harag, az üvöltés falát, hogy ne engedje magához a bántásokat. Szövetséget kötött a Villámmal, az Esővel és a Széllel, hogy együtt elég erősek legyenek a világ ellen. Amikor pedig kitombolták magukat, szétválnak, és mindegyik megy a maga útjára. A Villám a fellegek fölé, az Eső vissza a felhőkbe, a Szél pedig a madárnemjárta csúcsok közé, itt hagyva gyermekét, a lágy, simogató Szellőt. – Péter Erika

Itt vagyok!

Rettegjetek!

Lecsapok rátok kíméletlen',
s uralkodom a föld felett!
Azt mondjátok, vész vagyok,
pedig annál kevesebb,
de akkor is fussatok, hamar,
mert nem kímélek senki élet! –
kiáltja a vad Vihar!

Valaha szelíd voltam,
csak játszottam erőmmel,
földeket öntöztem
csendes, meleg esőkkal.
Táncoltam a Széllel,
a szeszélyes ledérrel,
s villámok tüzeiben
magam kedvvel néztem.

Akkor Nyári Zápor volt nevem,
s oly könnyű volt életem,
mert szerettek az emberek
és tudtam, mikor megjelenek,
imába foglalnak hálás kezek,
mik áldón az ég felé nyúlnak,
tisztá cseppjeimmel ittasulnak,
nevetnek, kacagnak,
hogy újra itt vagyok! –
s mikor elviszem felhőim,
egemen szivárvány ragyog.

Aztán valami megváltozott...

Az áldó kezek átkot intenek,
s hova örömmel megyek,
ordítva mondják az emberek:
„Már megin' itt van! Legyen átkozott!
Sodor a szél, a villáma rettenet!
Menj innen, vad Vihar!

Takarodj földünkről hamar!
Nem kellesz nekünk többet már,
jöjjön inkább a napfényes, forró Nyár!

S öklüket rázzák felém,
templomokban szólnak ellenem
pedig csak életet hozok nekik
szelíden, kedvesen.
Miért nem kell a csendes zápor?
S villámaim játéka miért vádol?
Ó, ha érteném,
mit akarnak az emberek...

Elmegyek hát, ha nem szerettek,
oda, ahol a madár se jár,
hol a csúcsok egekig futnak,
hol magány és nyugalom vár.
Elmegyek, hogy ne bántsatok,
elbújok messze, hogy ne lássatok,
s feledjetek...

De majd néha eljövök,
s akkor rettegjetek!,
mert nem lesz kímélet,
sem szánás, kegyelet!
Nyomomban pusztulás jár,
letaposott Élet!
Mint ahogy tapostatok engem –
Ó, miért nincs kímélet? –
Nem akarom!
Hol van a hatalom,
mi változtat
embert – emberré?,
s minden újra szép lesz...

Meghallván a vihar szavát,
gondolkodott a nép...

– Ember és Vihar közt
miért e szakadék?
A sok rombolásból
mikor lesz már elég?
Miért tesszük vaddá
Isten szent erőit?
Miért nézzük tétlen
a táj vámszedőit?
Miért kell háború?
Miért kell a harc?
Éljünk együtt békén,
hisz más minden arc.

Legyen a mennydörgés
orgonaszó hangja,
a villám – fénynyilak
aranyozott rajza.
A lehulló eső
táplálja a földet,
s a zivatar után
érezzük a csöndet!

Így lett a Viharból
a játékos, a régi.
Miért volt üldözött?
Már senki sem érti...

Add nekünk a Hangot!

*Neszlényi Judit zongoraművésznőnek
csodáló tisztelettel és szeretettel*

*Olyan könnyű,
mint a lepke szárnya
s oly szép,
mikor a lelked kitárva
eljössz hozzánk és mesélsz...*

*s mikor elfogytak a szavak,
gyermekként kérünk:
mondd tovább!
mesélj még!
sokat
szépet
kedveset –
mindent...*

Mesélj a szivárványról,
mesélj a csendről,
az örömről, a táncról
add nekünk a Hangot,
mi a szívedből jön
add nekünk a szíved,
add a lelked,
add nekünk mindened,
mert hallani akarjuk
a Dalt –
hallani akarunk
Téged,
s látni ujjaid táncát,
követni rebbenő szemed –
akarjuk az életed!,

hogy megsimogassuk,
hogy szeressük,
hogy ezerszer áldva
visszaadjuk
Neked...
nekünk...
nem engedd,
hogy elmúljon a Dal!

gyere közénk,
játssz nekünk hamar,
majd mi énekelünk
s e mennyei szépben
könnyes lesz szemünk –
s a Tiéd is...,
mert Láng vagy és Szeretet
ki Daloknak ad életet –
emlékszel,
mikor leülsz a zongora elé
és kéred Istent,
hogy ne Te! –
Ő legyen a Hang –,
akkor Ő szól szelíden:
„Öreg már az én kezem,
inkább Te játssz valamit,
gyermekem!” –
s elkezdődik a csoda
a Hangokból emelt
Tündérpalota
és mi csak hallgatunk,
mert nincs szavunk,
csak a pillanat,
csak Te
és a
gyönyörű orkán,
amely elragad
és visz
fel
Hozzá –

add nekünk a Hangot...
add nekünk magad...

most

és

mindörökké

Amen

2006. december 3.

Ezüstfényű holdvilág

Ezüstfényű holdvilág
éjjel nyíló szép virág
fák tövében, erdő mélyén
sok csodára rátalál.

Levél alatt hangya alszik,
ha felébred, megharagszik!
menjünk gyorsan, meg ne lásson,
megijesszen, rám kiáltson!

De, lám, odébb bunda csillan,
róka szemén fényem villan –
gyomra üres, enni kéne,
somfordál a tyúktól réme.

Erdő szélén, dombok hátán
kedves-szelíd holdvilágnál
vándorlegény lépked bátran,
egyedül van hét határban.

Ének hallik, víg nótaszó,
lidérceket elriasztó.
Éji szellő táncra perdül,
Hold arcára mosoly kerül.

Völgy ölelve magas hegyet,
vándorlegény megérkezett.
Faluszéli házba érve
éji szállást kérve kérve.

Fényes mező, virágkelyhek
éj-bársonyban elpihennek.
Lágy szellővel takaróznak,
hús harmattal itatóznak.

Csend királya betakarja,
Álom tündér elaltatja.
Békén szunnyad a világ –
vigyázz reánk, kedves Anyánk,
ezüstfényű holdvilág!

Életbúcsúztató
Rikának

Ím, eljött az est
csendesen
fogd meg kezem
s pihenjünk,
Kedvesem.

Az élet már
nem a miénk
s ha barátok
lépnek is felénk,
csak intünk nekik.

A kis domb
borzas békéje vár
nem ülünk
a megtört padra
már.

Árnyék takarja
otthonunk,
a világból
semmit sem
hozunk,
csak egy mosolyt,
mi örületből
fakad,
és kavargó,
kósza álmokat.

Ott meleg van
és sötét
szemünk mégis
mindent lát,
mert nem köt
többé
a test börtöne
s kikacagjuk
a halált!

2007. november 9.

Lélekvirág *Tündérkerti séták*

A Tündérkertben lakó Tündérlélek gyermekien boldogok. Énekelnek, táncolnak, át meg átszövik a Kert hangulatát, s néha megréfkálják egymást és a Kert többi lakóit: virágokba költöznek, amelytől a virágok elvarázsolódnak, és soha nem látott alakot öltenek, színük kineveti a szívérványt, illatuk pedig gyönyörű álomba ringatja a tündéreket.

Amikor a játszi Tündérlélek egy még ki nem nyílt virágot választ lakhelyéül, akkor abból a virágból lesz a Kert legpuhább, legbármányosabb, legtitokzatosabb virága, a Lélekvirág.

A Lélekvirág a Tündérkert számtalan helyén megtalálható. Úgy a Tündérösvények mellett, mint a ligetekben vagy a tavak partján. Ha egy-egy Lélek hosszabb ideig tartózkodik a virágban, az bokorra terebélyesedik, s amikor a bokor kinyitja virágerdejét, a Lélekvirágok illata betölti az egész Kertet és magához csábítja a Tündéreket.

Tavasziünnepek a Tündérek elzarándokolnak az Illathoz, körbeülik a bokrot és beszélgetnek a virágokkal. Kérdegetik őket arról a másik világról, ahol a Lélek most vannak, kérdegetik, hogy milyen is test nélkül, szabadon, és arról is faggatják őket, hogy most éppen min gondolkodnak, mit látnak virág szemükkel. Közben az Illat eltölti őket, és a legszentebb, legigazabb gyönyör hullámai egymás felé fordítják a Tündérpárokat, hogy a tavaszéj megszentelt nászából apró tündérek serege sarjadjon.

S amikor a Lélekvirág látja a legszebb szépet, a boldog arcokat, hallja a legnemesebb hangokat, az egyé válás boldog sóhajait és a beteljesülés apró sikolyait, akkor még több illatot bocsát a légből, betakarva az egyé lett, és egymást elengedni nem akaró szerelmeseket.

További sétákat tehetünk a Tündérkertben a könyv HTML változatában található linkeken.

Kékbe zárva

Még egészen kicsi voltam, amikor elvittek a Kék Álom Szigetére, hogy felejtsem a múltat, amely minden éjjel – mint egy makacs kísértet – meglátogatott. Megelevenedtek számtalan életem véletlenszerűen előhozott pillanatai, kényszerítve újra és újra átélni a tűnő boldogságot, és a szenvedést, a születéseket és a halálokat, a világra csodálkozást és a rettegést az ismeretlen sötétségtől, a felfoghatatlan semmitől. Láttam fényeket, amelyek elvakítottak, árnyakat, amelyek a szememre tapadtak nyirkos, sikamlós testükkel, s nem tudtam letépni őket, mert amikor utánuk nyúltam, kezem a semmit markolta. Hallottam nevetést, az ismeretlen hajszában kimerült tüdő lihegő légszomját és kétségbeesett sikoltásokat, amelyek a nemléte zuhanásaimat kísérték.

Reggelente kimerülten ébredtem, testem és lelkem némán kiáltott nyugalom, felejtés, könnyörület után. Amikor elmondtam álmaimat – amelyek nem is voltak igazán álmok, inkább a tudatalatti örök emlékeinek felszakadt darabjai –, és nem múltak a múltba tett éjjeli kirándulásaim, a szüleim felkeresték a világ tudós embereit, tanácsaikat kérve gyógyulásomra. Azok összedugták a fejüket, meg hányták-vetették a dolgokat és előálltak bölcs javaslataikkal. Ahány, annyiféle egyedül üdvözítő megoldást javasolt, egymást túllicitálva bizonygatták igazukat, s nagy buzgóságukban gyakran össze is vettek.

A múlt pedig egyre csak látogatott, s már azt gondoltam, jobb volna igazán aludni, úgy, ahogy már a régmúltban számtalanszor elaludtam. A tudósok munkavégezetlenül távoztak, újra csend borult a házra, és akkor egyik éjjel anyám kiment a kertbe, leborult a távoli hegyek előtt és elmondta az Élet Imáját, amely néhány órára megnyitja a világok közötti kapukat, azokon minden lélek átjárhat, majd visszatérhet a saját világába, vagy ott maradhat abban a másik világban, amely a gyógyulást, az Életet adja neki.

Anyám lassan felállt és látta, hogy mosolyognak az éjjeli virágok, a távoli fenyves ezer karját tárja felé, oly vágyón, mint a szerelmesek, kik régóta nem látták egymást, és az örök hóval szentelt Hegy azt suttogja: „Menj, jó lélek, mert a Kapun túl enyhülést találsz szíved bánatára, s választ arra, amire e világ összes bölcse sem tudott válaszolni. Gyermeked élni fog, nyugalomra és békességre lel.”

Anyám felnézett a csillagokra, elénekelte az Átlépés Dalát, belépett a Kapun – és a saját kertünkben találta magát! Minden úgy volt, ahogy hagyta: a virágok, a fenyves, a hegyek, a ház, a csillagok. De amikor felnézett az égre, arcán az öröm és a megértés fénye ragyogott fel, mert meglátta a hatalmasan terpeszkedő, ezüstösen fénylő kedves Holdanyót, az Élő Tudást, a Végtelen Tapasztalatot és Bölcsességet, azt, aki a mi világunkban csupán halott kődarabként vándorol az éjszakai égen.

Eddig csak meséket hallott róla, és igaznak mondott történeteket. A jóságáról, s arról, hogy mindent tud, mert a Mindenség Fejedelme megtanította a legrejtettebb titkokra is. Itt volt hát most, az Élet Világában, s megszólalni sem tudott. A Holdanyó rámosolygott.

– Mondd el bátran, miért jöttél, kedvesem! – biztatta szelíden.

– Beteg a gyermekem.

– Vidd el a Kék Álmod Szigetére, és ott meg fog gyógyulni.

– Hol van a Kék Álmod Szigete?

– A legnagyobb tenger közepén. Ott, ahol nincs semmi más; el sem tudod tévesztetni. Mondd a hajósoknak, hogy csak menjenek egészen addig, amíg már minden föld elvész a szem elől, s még tovább hét nap és hét éjjel, és akkor álljanak meg, mert megérkeztetek. Szálljatok csónakba, evezetek a Szigetre, s ott meggyógyul a gyermeked. Ne törődj a tengerészek aggodalmával, hogy ahol megálltatok, nincs sziget, csak a végtelen víz, mert a Szigetet csak az látja, akit megáldok a fényemmel, és útjára bocsátok a szavaimmal.

S akkor a Holdanyó megáldotta anyámat és ezeket mondta neki:

– Légy áldott, gyermekem! Remélj, amikor már senki sem remél és láss, ahol senki sem lát!

– Légy erős, bátor és hitteli! Ne rettenj meg, ha csodát látsz, mert az valóság lesz számodra!

– Tarts ki a szavaim mellett, mert azok igazak és beteljesednek!

A Holdanyó fénye beragyogta anyám arcát, s úgy érezte, egy végtelen gyöngéd kéz megsimogatja, erőt, hitet és tudást öntve belé.

– Most pedig menj és bízzál! – búcsúzott a Holdanyó.

Anyám visszatért a világunkba, és másnap útnak indultunk a Kék Álmok Szigetére.

Elhaladtunk hatalmas szigetek és apró korallzátonyok mellett, találkoztunk rémséges tengeri szörnyekkel, akik csodás módon messze elkerülték a hajónkat, majd lett csak a tenger, a végtelen, s már nem is számoltuk a napokat, amikor a láthatáron feltűnt a Kék Álmok Szigete. Először csak parányi folt a végtelen kékségben, majd, ahogy közeledtünk, növekedett, mint a tavaszi fűszál a meleg esők után. Látszatra semmi különös nem volt benne; fehér homok, a parton pálmafák, beljebb sűrű erdő. Kerek és lapos, mint egy felfordított tányér.

Amikor a közelébe értünk, anyám szólt a tengerészeknek, hogy álljunk meg, mert megérkeztünk. Ők pedig – ahogy Holdanyó mondta – nem értették, mert nem látták a Szigetet, de végül engedtek kérésünknek és leengedték a csónakot.

– Várjunk rátok, míg visszajöttök? – kérdezte a kapitány.

– Ne várjatok – felelte anyám. – Menjetek vissza a kikötőbe, mert nem tudjuk, meddig maradunk.

– Mikor jöjjünk értetek?

– Tudni fogjátok az időpontot.

A kapitány bólintott és úgy tett, ahogy anyám mondta.

Beszálltunk a csónakba és a partra eveztünk. A kapitány hosszan nézett a lassan semmibe vesző csónak után, majd parancsot adott az indulásra. A hajó megfordult, szélirányba állt és eltűnt a kék végtelenben.

A csónakunkat partra emelte az utolsó hullám, kiszálltunk és elindultunk a Gyógyulás Földje felé.

A Sziget nem volt nagy, hamar körbejártuk a pálmákkal borított partot, majd beljebb a dús bambuszligeteket, amelyekben természetes ösvények könnyítették a járást, tisztások hívogattak megpihenni, és tiszta vizű patakok adtak enyhülést, ha séta közben megszomjajztunk.

Ahogy a sziget belseje felé fordultunk, azonnal éreztük a változást. Soha nem tapasztalt csend és béke telepedett ránk, a tárgyak feloldódtak a nyugalomban és már nem voltak pálmafák, nem volt bambusz, homok és víz, csak a felejtés. Halk zene hallatszott; kerestük a forrását, de akár merre fordultunk, mindenholnan egyformán szólt. Azután rájöttünk, hogy belőlünk fakadnak a dallamok, a lelkünk énekel, mert otthonra lelt a Szigeten.

S akkor életre keltek a színek.

Először halványan, bizonytalanul, majd egyre erősödve kísérték a földöntúli zenét, pihenő madarakként ülve a fákon, kergetőzve az ágak között, leszállva a földre, majd újra felszökkenve az égbe. A mindent uraló zöld táncra kelt a szivárvánnyal, majd, ahogy lassan elhalkult bennünk az ének, kisimultak a színek és átadták helyüket a kék csendnek.

Az egész sziget kékes színben tündökölt, lépteink ritmusára hullámszerűen, körbefogott, karjaiba vett és vitt; erővel, mégis könnyedén. Belesimultunk a kékségbe, hagytuk, hogy teljesen kitöltsön, elfoglalja a csontok és a hús helyét, csak a gondolatokat hagyva meg. Bezárkóztunk, önkéntes rabjaivá váltunk az ég és a tenger színének, mert bizonyossággá vált, hogy a Kék Álmodók erősebbek a múlt álmainál.

– Jó nekem itt – szólaltam meg. – Nem félek, mert velem van a kékség. Nem félek, mert benne erő van, s azt megosztotta velem. Nem félek, mert te is itt vagy, anyám, de nem úgy, mint régen: test és test egymás mellett, egymástól örökre elválasztva, hanem, mint lélek és lélek: együtt, egyben.

Végtelen boldogság fogott el. Tudtam, hogy vége az éjszakai látogatóknak, az emlékezésnek, a szenvedéseknek. Minden a helyére került a Kék Álmodók ereje által. S azt is tudtam, hogy ez az erő velem lesz akkor is, amikor visszatérünk az otthonunkba, és megvéd a világ és a múlt démonai ellen.

– Sétáljunk! – mondtam anyámnak, s ő rám mosolygott és megfogta a kezem. Újra körbejártuk a szigetet, meghallgattuk az apró sziklák történeteit a rég itt járt emberekről, éreztük az örömeiket, mert ők is részesei voltak a gyógyulásuknak: ők adták az Élet egy darabját a nekik. Mezítláb lépkedtünk, együtt énekeltünk a forrásokkal, és eljátszottunk gyermekeikkel, a zabolátlan, sebes patakokkal.

Amikor leszállt az éj, lefeküdtünk a homokba, amely olyan puha és simogató volt, mint a kismadarak tolla, és elaludtunk. Álmodunk maga volt a béke teljessége, kék dallamok szőtték át hol hangosan, hol halkabban, egységben és harmóniában. A hangokat váltakozó, megfoghatatlan képek kísérték, s végleg kiűzték belőlem a múlt mérgező látomásait, az éjszakai borzalmait. Visszaparancsolták őket a lélek titokzatos mélységeibe, rájuk zárták a kapukat és ott maradtak őrségben, hogyha valaha is dörömbölnének, bebocsátást kérve, vagy fondorlattal és erővel kinyitnának egy kaput, visszakergessék őket a helyükre.

Az ébredés könnyű volt, a reggel maga a Fény, és egy pillanatig úgy éreztem, soha nem akarok innen elmenni. A Kék Álmodók Szigete magához láncolt, de ez a rabság nem volt sem kényszerű, sem nehéz, hanem a jó akarása. Azután a Sziget szólt hozzám:

– Az időd lejárt, gyermekem! Menned kell, várnak rád otthon. De ne félj, mert aki egyszer itt járt, bármikor visszatérhet. Ha nehezek a napok, ha bánt a világ, nem kell újra hajóra szállnod, csak várd meg az éjszakát, menj ki a kertbe és keresd meg a legfényesebb csillagot, amely olyan kéken ragyog, mint én, a Kék Álmodók Szigete. Tárd ki a karod felé, nézz bátran a szemébe, s már itt is vagy – a Kék Csillagon, ahol a Sziget van. Amikor pedig a világodban eljön a reggel, ágyadban ébredsz, betöltve kékségem békéjével, erejével és hatalmával.

Ekkor egy gondolat szakadt ki belőlem, átröppent az űr sötétjén a kikötőbe.

– Gyertek! – mondta a néma hang, és a tengerészek útra keltek.

Elhaladtak hatalmas szigetek és apró korallzátonyok mellett, találkoztak rémséges tengeri szörnyekkel, akik csodás módon messze elkerülték a hajójukat, majd lett csak a tenger, a végtelen, s már nem is számolták a napokat, amikor a megérkeztek oda, ahol valamikor régen vízre tették a csónakot a két furcsa utasukkal.

A nap lassan aludni tért, s már meggyújtották a hajólámpást, amikor az éjszakai őrszem meglátta a közeledő csónakot, benne minket, akik ugyan azok voltunk, mint akiket kitettek itt, de mégis annyira mások, hogy szavakkal leírni nem lehet.

A csónakot felhúzták, kiszálltunk és a hajó elindult visszafelé.

*

A Kék Álmok Szigetén tett látogatásom óta más lett az életem. Sokan, akik már ismertek, csodálkoznak, hogyan változhattam meg ennyire, hova tűnt a félénk, minden neszre össze-rezzenő, riadt tekintetű gyermek. Én pedig elmondtam mindenkinek a titkot, hogy a Szigeten tett látogatás adott Életet, mert azelőtt csupán léteztem. S biztattam őket, hogy ha fájnak a nappalok, lépjenek át éjjel a Kapun, beszélgessenek Holdanyóval, aki megáldja őket, és menjenek el a Kék Álmok Szigetére gyógyulni. Oda, ahol én is voltam, ahol én is meggyógyultam.

A legtöbben kétkedve fogadták a történetemet, néhányan sajnálkozva fordultak félre, de egyre többen vannak, akik elmentek, meggyógyultak, és most az éltető kékségbe zárva élik a Sziget adta gyönyörű rabságot, amely maga a végtelen, mert nem köti a test, nem határolja az anyag, nem korlátozza az idő.

*

Hosszú és nehéz volt a mai nap.

Itt ülök a pamlagon, és várom az éjszakát...

balladaszavak

Tündéralom

vigi Messze fenn északon című versének első sorára

Ott, messze fenn északon,
túl gomolygó ormokon,
ott, ahol a madár se jár,
lakik egy tündér és kedvesére vár.

Minden reggel ablakhoz suhan,
s tekint világok felé
bejár eget, földet, poklokat,
de kire vár, nem lelé.

Kezét nyújtja, hátha jön –
éneke hegyeknek köszön.
Ajkán mosoly, mert remél –
napra nap, éj éjre kél.

Nem fárad minden nap kelni fel
hinni erővel: a nap közel,
mikor megnyílik a felhők óceánja,
s a ködön át feltűnik szerelmes párja.

Hiszi akarattal: itt van az óra,
bár százévek teltek el azóta,
hogy Ő elment, messze, el –
de mégis hiszi: az idő közel.

S akkor a felhőóceánon át
meghallja kedvese dalát,
s már repül is felé...
tündéralakját a sötét völgy elnyelé.

* * *

Messze fenn északon

vigi

Messze fenn északon,
ragyog a sarki fény
szemed íriszén...

A Vízitündér

Hol volt, hol nem volt,
volt egyszer egy lány,
ajka piros rózsza,
arca halovány.

Hetedhét országból
csodájára jártak,
büszke örömére
az öreg királynak.

Hetedhét országból
hetvenhét legények,
gazdag kérői
a leány kezének.

S 'ki lett a győztes,
elvivé magával,
megörvendezetté
csalfa mosolyával.

Délceg volt az ifjú,
gyönyörű dalia,
megszereté a lány,
s kezét felé nyújtja.

Jaj, de a kulcsín
gonosz szívet takart!
A deli-szép lovag
szolga-mátkát akart.

Elzárva világtól,
ketrecbe kerítve,
édes leány-szívét
igen keserítve.

Nem tudta ezt senki,
csak a legény maga –
hetedszép leányzó
kezét neki ada.

Lett is nagy vigasság,
mátkatánc és öröm,
ara suttogása:
„Köszönöm! Köszönöm!”

Hét nap és hét éjjel
széles vigasságban
tartott a menyegző
a királyi várban.

Teli kupák mellett
férfi barátságban,
szerelem mámorban
leány szobájában.

Bevivé a legény
gyönyörű mátkáját,
erősen ragadá,
s letépé ruháját.

Sikoltoz a leány,
hogymindenki hallá,
hívék, hogy boldogok,
ez szárnyal sikollyá.

Ragadá a deli
a törékeny testet,
leány fehér gyolcsa
piros vérrel festett.

A vigalmas napok
majdan véget érnek,
lovakat nyergelnek,
hosszú útra térnek.

Elvágatnak hamar
messzi királyságba,
hegyek ormán álló
hetven tornyú várba.

Szép ara leszállya
a lónak nyergéből,
ereje elhagyván,
könny hullik szeméből.

Bezárja a legény
vastagfalú várba,
tüköröt sem tesz neki
asszony-szobájába.

Szépségét ne lássa,
erejét ne tudja,
minden, mit táplálja,
erővel elhagyja.

Rabbá lett a leány
arany kalitkában,
gyémánt-fényesített
tündér palotában.

Engedve semmi nincs,
csak egy kevés séta,
ember meg ne lássa –
királyé a préda.

Minden nap est fele
megnyílik szobája,
kertjébe kiméne
kicsiny tó partjára.

Szabadot álmodni,
balzsamfát ölelni,
szíve bánatára
hamar gyógyírt tenni.

Virágot kérdezni,
keserét elsírni,
vízi tündérek
arca elé hívni.

Víz fölé hajolván
megjelen egy hamar,
hullámszó tó tükre
tündér arcot takar.

Megörült a leány
kedves vendégének,
megfogá a kezét
a tündér kezének.

Sok bánatában
szavát alig leli,
reszkető ajkával
így beszéle neki.

„Életem rabbá lett,
rab vagyok egészen,
gyertek, éji árnyak,
mind, ki alatt léssen!

Gyertek, víz lakói,
ó, be nagyon várlak!
Mind, ahányan vagytok,
sűrű éji árnyak!

Gyűljetek körém
kertem rejtekében,
keserves bánatom
nektek elbeszélem.

Elmegyek hozzátok
rabságom eldobni,
napjaim setétjét
veletek oldozni.

Ott lent bizton jó lesz –
mosolyog szemetek,
tudom, veletek van
édes szerelmetek.”

Föléje hajola
sima víztükörnek,
s ím, a mély lakói
mind feléje jönnek.

Intenek, biztatják:
„Jer hamar közibünk!
Mélységek mélyére
örömmel elviszünk!”

Kerül hát a leány
egyre közelebben,
gyöngy haja lehulla –
víznek színe rebben.

S akkoron láss csodát!
egy alak jelene
tónak tükörében
mosolyog a szeme.

Halovány rebbenés,
piros ajkú rózsza,
tündérszép jelenés
szállott le a tóra.

Megszólal a leány,
a szemében kétség,
de legyőzi bátran
erő és merészség.

„Ki vagy, te, szépséges,
vizek mély lakója?
Onnan jöttél, lentről,
a földnek alóla?”

S felele a tükör –
hangja oly ismerős –
reszkete a leány
reménye lesz erős.

„Én – te vagyok egészen –
nézz meg jól magadnak! –
nem kósza árnyalak,
kik ott lentebb laknak.

Nem vagyok sem lidérc,
sem múltó jelenés,
való vagyok veled:
vízben lakó tündér.

Ajkam a te ajkad,
szemem szemedbe ér
én – te vagyok egészen,
a szép Vízitündér!

Eljöttem most hozzád,
hogy ne légy egyedül
enyhít’ni rabságod
szabadító kerül.”

„Ó, Uram, Teremtőm!
Kedvesem, megmentőm!
Vedd el hát életem,
mert így nem élhetem!” –

Felele a leány,
s szeme messze téved
búcsút int világnak,
s keser földi létnek.

Csak egy halk csobbanás,
s a víz újra csendes,
nem hallik semmi más –
s egy lélek otthont keres.

*

*Ha e csendes tónak
partján majd elpihensz,
ha fejed lehajtod,
s a szívedre figyelsz,
ha szemed a víznek
tükörére téved,
küldj egy röpke áldást
a vizek Tündérének.*

Duda-nóta

bög a böggő

szól a duda

sípol a síp

a furulya meg furulyázik
szegény ember esőn ázik
nyáját terel
csűrben telel
imájára Isten felel
vigasztalja, babusgatja
puha szalmán elaltatja
csend-subába betakarja
mintha volna édesanyja

messzeségben duda dudál...

a furulya furulyázik
szegény ember már nem fázik
messze jár a teste-lelke
Isten-atyja felemelte
jó országba, kegyelembe
mennyei rét zöld fűvére
simogató Úr-kezére
Isten nyáját legeltetni
megitatni, megetetni
éji szállást rendbe tenni

*messzeségben duda dudál
szegény ember, jól aludjál
csendes ágyad hótakaró
kísérjen a szép dudaszó*

Párbeszéd az óvóhelyen

- Miért van sötét? – kérdezted
- Felhős az ég – feleltem
- Nyáron miért felhős az ég? – kérdezted
- Füst száll a magasba – feleltem
- Honnan jön a füst? – kérdezted
- A földről – feleltem
- Mi füstöl ilyen nagyon? – kérdezted
- A világ – feleltem
- Miért van ekkora zaj? – kérdezted
- Gépek szállnak az égben – feleltem

- Milyen gépek szállnak? – kérdezted
- Szárnyas gépek – feleltem
- Miért nem a madarak szállnak? – kérdezted
- Nincsenek madarak – feleltem
- Hova lettek a madarak? – kérdezted
- Elmentek – feleltem
- Miért szállnak a szárnyas gépek? – kérdezted
- Mert háború van – feleltem
- Mi az a háború? – kérdezted
- Rossz – feleltem
- Mit csinálnak a szárnyas gépek? – kérdezted
- Bombákat dobnak – feleltem
- Mit csinálnak a bombák? – kérdezted
- Felrobbannak – feleltem
- Mi lesz, ha a bombák felrobbannak? – kérdezted
- Meghalnak az emberek – feleltem
- Ugye, ide nem dobnak bombát? – kérdezted
- Nem, soha – feleltem
- Miért dőlnek ránk a falak? – kérdezted...

Zárszó

leszállt az éj

lépések koppannak

a kövek hátán
borzongás fut végig,
s amikor célba ér,
leomlanak a falak

örökre

feketeszavak

Örök álom

amikor eljön a béke,
odaadok mindent cserébe,
csak hagyd meg életem,
hogy ha fáradt szemem
Rád emelem
fényt lássak a sötétbe' –
nem kell már semmi
nem akarok menni
sem előre, sem hátra
s az sem érdekel,
mennyi van még hátra
az egy helyben topogó
léptekből...
már fáradt sem vagyok
s ha valaki megmondja
az utat
és megy elől
a cél felé,
boldogan követem,
rábízom életem,
mert nekem már nem kell! –
nem kell semmi sem
elvesztem?
lehet
kidobják a penészes
kenyeret
még a kutyának se kell –
az enyészet szeret
a halál ölel
s én odahajtom fejem
száraz csontkeblére
hallgatom nincsszíve
hangjait
s kitépem vanschívem
és odaadom a kezébe
hogy melegítse fel –
mivel?
semmivel!
nem is kell!!!

létezem

lépek

leülök

lehajtom fejem

s a bágyadt
téli naplementében
örök álomba fagyok

Nincs bocsánat

Uram, miért nincs a földön bocsánat?
miért löknek sírba, ha vétkezünk?

azt mondják,
sárból teremtetted,
és nekünk adtad a lelkedet,
hogyan éljünk
talán szennyezett volt a sár,
beszivárgott a lélekbe
s a lélek is sárrá lett?
ez a bűn?
ez a halál?
ez az akarat!!!
ami nem enged,
erősen fog,
megfolyt,
soha meg nem bocsát –
ezt akartad, Uram?!
mellényűltál a teremtnél?
erről nem szól az Írás
hol itt a tévedés? –
a lélek ugyan olyan,
mint a test?
mocsokkal teli?
utálandó?
lehet...
hiába a szó,
hiába a szándék,
a tett, az esküvés,
a földön mindez kevés,
itt meg kell halni,
hogyan jók legyünk
– hol van a tévedés? –
meghalni értelmetlenül
az egyetlen szóért:
megbocsátok!,
a simogatásért,
a szeretetért –

megérinteni a koporsón
a nevet,
hullatni késő könnyeket
vagy azt sem,
mert a lélek kemény
Ez vétkezett! Ellenem!,
a Törvény ellen...
vétkeztem...
ellened...
halálosan...
– nem!!! –
a kezemet nyújtanám feléd,
de nem mozdul,
mert a láda le van szegezve
s itt bent sötét van,
a levegő fülledt és bűdös
lassan elfogy a hang,
elfogy a gyászoló sereg,
elmész te is –
s én még mindig élek
– hol itt a tévedés? –
hátamon cipelve
a sár keresztjét
s ha leroskadok,
akkor se jön a szó,
mert bűnös vagyok! –
még élek,
mert gyáva vagyok
élek,
amíg lassan meghal a lélek
s én is vele halok.

A Szent Kör

Körbeálltuk a sírt
a monoton gyászbeszéd
elvegyült a város zajával
és a fák panaszos nyögésével.
Hozzád kiáltottunk, Uram,
hogyan bele ne hulljunk mi is a gödörbe,
mert akkor a sírásóknak nem lesz dolguk
szétszaggatott testünk
gyönyörű sírhantként takarná,
akit szerettünk.
Hozzád kiáltottunk, Uram,
hogyan gyere közénk,
szállj le a fényes, lakkozott dobozra
és beszélj nekünk –

nem hallatszott a hangunk,
s mégis reméltük:
Te meghallod
vonagló szívünk csikorgását
az egymásnak ütődő
hiányok csattanását,
mert elment ő a világból
tőlünk
Hozzád
jó helyre –
de mégis elment!
nincs itt!!!
itt van
lent
alattunk
bezárva –
elment,
de ez nem lehet!!!
gyere, Uram, mert meghalunk!
most gyere!
ne akarj egy helyet
tömegsírt
ezen a délutánon
ugye hallod,
amit örült hangon suttogunk?
ugye érted?
mi emberek vagyunk,
s tovább nem várhatunk! –
ugye érzed
fájdalmunk szagát,
és a félelmet,
hogy mégsem jössz,
s itt maradunk magunk –
ugye látod, hogy a várakozás,
a feszítő akarás
sötét foltot festett ingünkre
a hónunk alatt? –
lassan lépünk a gödör felé
a mélység magához húz
s közös hangunk
sóváran leheli a kéjt:
„Jó ott lenni, ahol te vagy,
ott csend van és béke
már megyünk is,
itt hagyjuk a világot cserébe
az élni akaróknak.
Megyünk hozzád
és majd együtt táncolunk
csontzenére.

Meglásd, nem leszel egyedül,
csak várj, azonnal indulunk.”
Ne engedd, Uram!!!
gyere közénk,
hogy fogjuk kezéd,
hallgassuk éneked,
hogy mi is
énekeljünk Veled
szent éneket az Életről – Rólad
tanítsd meg nekünk
Az átlépés dalát
hogy ha időnk lejárt,
könnyű legyen
menni a patakon át
Hozzád –
de most gyere közénk,
állj a kör közepére,
mit tépett szívünkől róttunk
ő köré
töltsd ki a helyet
legyél támaszték,
kibe kapaszkodni lehet,
s mi átölelünk Téged,
mert Te vagy a Szent Kör
közepe,
ahonnan kiindul minden,
ahonnan erőt kapunk
a holnapokhoz
és ahhoz, hogy ha a beszéd
véget ér,
s az utolsó rög is a gödörbe koppan,
ott tudjuk hagyni őt
lent – Nálad
vigyázz rá, Uram,
álld meg őt,
meg minket is
és minden szenvedőt
s ha elmegyünk,
akkor is maradj ott vele
itt hagyjuk szívünket Neked
formálj belőle selyem szárnyakat,
add neki, hogy tudjon repülni
egyre magasabbra

Hozzád

Majd talán egyszer...

majd talán egyszer,
amikor múlt lesz a jelen,
amikor a fájdalom történelem,
mondok egy szép Mesét Neked,
mi hajdan velem s Veled esett...

akkor majd mindenről beszélünk,
mert egymás mellett nem félünk
a múlttól
a szíveket szaggató
gyilkos lélek-kúttól –
akkor majd mindent szabad!
lesz simogatás,
ölelés,
boldog könnypatak –
semmi sem lesz szégyen,
mert csak mi leszünk,
csak mi, négyen!

Te
én
a szerelmed
a szerelmem...

ugye így lesz, Életem?

azután

csend
érintés
az illatod
és mosolyod,
ahogy a Mesénket hallgatod –

kezedben kezem...

mint akkor...

emlékszel, Kedvesem?...

Kérdések Istenhez

Mondd, Uram,
Miért kell mindig fájdalomban élni?
Miért kell mindig zokogva félni?
Miért kell várni, hogy meghal szív?
Miért kell várni, hogy valaki hív?

Mi az, hogy öröm? Mi az, hogy jó?
Mi a boldogság? Mit rejt e szó?
Miért csak szenvedünk? Miért nincs hitünk?
Miért csak ábránd szerető Istenünk?
Miért nincs remény? Miért alszik a lélek?
Miért nem kapok, ha oly keveset kérek?

Miért van ember? Miért vagyok én?
Miért nem hiszem: van, még van remény!?
Miért nem fekszem sírba, csendben el?
Miért várok másra, ha senki sem felel?
Miért könyörgöm Hozzád mégis, Uram?
Miért nem tudom, hol van az utam?

Miért nem tudom, hol találalak téged?
Miért kívánom: éltem érne véget?
Miért könnyezem messzeségeden?
Miért nem élem könnyen életem?
Miért hiszem, a remény tova suhan?
Mondd, a miért-ekre mi a válasz, Uram?

Beszélgetés Istennel

Fáradt vagyok, Uram,
mert szívet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a szív
nem arra való, hogy szeressek,
hanem hogy a testemet éltesse.

Fáradt vagyok, Uram,
mert szemet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a szem
nem arra való, hogy meglássam a szépet,
hanem, hogy tájékozódjak a világban.

Fáradt vagyok, Uram,
mert kezeket adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a kezek
nem arra való, hogy simogassak velük,
hanem, hogy megfogjam a tárgyakat.

Fáradt vagyok, Uram,
mert testet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a test
nem arra való, hogy az öröm forrása legyen,
hanem, hogy meg tudjanak különböztetni
más emberektől.

Fáradt vagyok, Uram,
mert embereket adtál körém,
és nem mondtad, hogy az emberek
nem arra valók, hogy szeressem őket,
s hogy ők is szeressenek,
hanem, hogy kitöltsék az üres teret a világban.

Fáradt vagyok, Uram,
mert van testem
van lelkem
vannak vágyaim

mert van életem

Engedj el, Uram...

Beszélgetés magammal

miért fáj még mindig?
miért fáj annyira?!
mert szerettelek
nem szabadna fájni
halványodni kellene a múltnak
dolgozni kellene az időnek
hol van az idő?
hol van az agy, aki nem tud felejteni?
milyen agy ez?!
az én agyam
ragaszkodó,
szürke massa,
mint a Tied
ezért nem tud felejteni –
vagy másért sem?
lehet...
szeretlek most is
valószínű ezért –
de nemcsak a massa az oka!
a lélek is, amelynek nincs színe
és van valami piros is bennem
és Benned is
azt mondják, szív
az is fáj
néha görcsöl
néha zsibbad
mégiscsak van köze a szívemnek
Hozzád
méri a vérnyomásomat
számolják a pulzusomat

de a vérnyomásom Te vagy!!!
a pulzusom Te vagy!!!
a vérem Te vagy...
miért fájsz még mindig?
a vér már rózsaszín
magaddal vitted az életem
hova?
kihez?
hol vagy?
nem talállok...
magamba nézek és nem vagy sehol
kevés az oxigén
a sejteknek és a szürke masszának is
s ez jó...
de ettől felejtenem kéne!
összekeverni a dolgokat
a múltat jelennek álmodni
a jelent múltnak
mégis tudok tájékozódni
a múlt – az múlt
a jelen – az jelen
a nincs – az nincs
minden tiszta,
pedig kevés az oxigén
nehéz a lélegzet
furcsa minden –
a léleknek is kell oxigén?
mondjátok meg, mi kell a léleknek,
hogyan legyen?!
és fényes?
mint régen
emlékszel Rinpoce-ra?
amikor elköltözött ebből a világból,
Te mondtad el nekem...
annyira fájt!
mert Neked is fájt
mert szeretted őt
mert hiányzott Neked
szerettem volna visszahozni – Neked!
mert szerettelek
a most kérdezem őt,
kit visszahozni nem tudok:
miért fáj még mindig?!
s ő nem válaszol onnan túlról
csak mosolyog
és biztatóan int...
mit akar mondani?
mit akar jelezni?
nem értek Angyalul
Te értesz? érted őt?

biztosan, mert szeretted
mondd, mit akart mondani?!
hol vagy?
hol a hangod?
hol az illatod?
add vissza a vérem!
add vissza a mosolyom!
add vissza az életem! –
merre jársz, Kedvesem?

.....

mennyi idő kell még?

mennyi időm van?

nélküled

Nem...

...

lassan tömődnek a lyukak
szakadoznak a szálak –

Te marha állat!

hát ez kell neked?!...

Ez...

Akkor edd meg, ha szeretted!

de előbb mondd el,

mire jó ez neked?!

Nem...

Már beszélni sem tudsz értelmesen

igaz?!
tetű!!!

s nem is látsz

nem hallasz!

senkit és semmit!

Mit akarsz tulajdonképpen?

Tudod egyáltalán,

mit akarsz?

rohadék!...

Nem...

Nem... Ez a legkönnyebb!

szaftos, meleg takaró

rád van rohadva

úgy, mindenestől

te vagy a takaró!

magaddal takarod be magad

ezért nem látsz semmit!

Igen...

Nem hallod,
hogy ordítanak körülötted?
kérlelnek
szólítanak
könnyörögnek
vinnyognak a kintől –
szeretnek...

Nem...

Mi vagy te, mondd!
Vagy egyáltalán?

Nem...

Miért?

miért ez a sötét
a kő
a jég
a semmi
kinek akarod megüzenni,
hogy már nem létezel?
és miért?
és meddig?
tudod ezt?

Nem...

azok a rohadt egyszavaid!
engem akarsz bosszantani
kihozni a sodromból?

Nem...

De igen!!
sikerült
s tudod, miért,
te senki?!
mert szeretlek!
téged, a nemlétezőt
a héjat
nem érzed, mi?
nem hallod, mi?

Nem...

Miért nem ölsz meg?
akkor békeesség lenne
a világnak is könnyebb lenne
meg neked is

Nem...

Mit Nem?! már megint!
van neked arcod?
nem látom
emeld fel a fejed
hátha semmi sincs ott
csak sima bőr
az jobb lenne

sokkal jobb, mint a szem
az ajkak
a homlok
a Te...
emeld fel az arcod
s akkor minden rendben lesz
nálam
Nem...

Meddig még?
és miért?
miért nem tudok elmenni?
miért nem tudlak itt hagyni?
miért nem tudom azt mondani:
Le vagy szarva, te rohadék!
miért nem tudom azt mondani, hogy
Úgy kell neked!
Éld csak a nincs-életed!
De nem velem!
s ha hátat fordítok neked,
miért fordulok azonnal vissza?
miért nem tudlak gyűlölni?
utálni?
nem szeretni?...

Hogy lehet téged nemszereténi?
tudod ezt? meg tudod mondani?!
Nem...
hogyan lehet az, hogy most már
a „Nem”-eket is várom,
hogyan csak mondd,
hogyan mondjál valamit,
mindegy, hogyan mit!
csak te mondd!
már nem kell mutatnod az arcod,
mert mindegy, hogyan milyen,
mert akármi van rajta,
az akkor is a TE arcod!
miért nem engedsz el?
miért akarod a halálomat?
miért jó ez neked?
élvezed, ha szenvedni látsz?
jó neked, ha a földön csúszok előtted?
miért?...
Nem tudom...

Kedvesemhez

Ugye, Te küldted Őt, Uram?
milyen jó vagy hozzám!... köszönöm!

itt vagy...
megjöttél végre, Kedvesem!
gyere, kerülj beljebb!
hadd fogjam szép kezéd
itt nálam meleg van,
vedd le köpenyed
nézzem sudár termeted –
milyen gyönyörű vagy! –
hogyan eljöttél...
nézz körül,
itt lakom
itt vártam rád
éjeken át
és fényes nappalon
nézz körül,
lásd, milyen egyszerűen élek,
de hogyan eljöttél,
helyére került létem,
mert Te megoldasz mindent,
elrendezed a függő dolgokat –
ugye, hamar megteszed?
ugye, nem váratsz soká?
mert félek, Kedvesem
pedig itt vagy velem...
de előbb várj, teríték neked!
addig foglalj helyet –
ugye majd melléd ülhetek?
s amikor eszünk,
egymást átkarolva,
hozzád szorosan bújva,
egy falat Neked, egy nekem –
gyönyör lesz ez, Kedvesem!
és menjünk ki a kertbe is
érintsd meg rózsáim szirmait,
hogyan énekeljenek Neked
én neveltem őket,
s nap mint nap szóltam nekik:
„Ugye eljön Ő hamar?”
s ők buzgón bólogattak:
„Ne félj, eljön biztosan!”
s most itt vagy velem!
milyen jó, Kedvesem!
amarra pedig, körbe
látod a komor bérceket?
mily sűrű a rengeteg!

onnan jöttél, Életem?
s hoztál magaddal árnyakat,
örülten kavargó, forró vágyakat?
add nekem őket!,
hogyan jobban szerethesselek
s én visszaadom Neked –
ugye, elveszed?
azután táncoljunk,
végtelen sokat!
kifulladásig –
mert félek, Kedvesem,
pedig itt vagy velem...
neved, énekelj, sikolts!
vedd el erőmet, zárd le szemem,
mert nem akarok gondolni
senki mással
nem törődni a világgal,
csak veled, Kedvesem –
s ha a táncban leroskadok,
s erős karodba kapaszkodok,
vigyél magaddal a szobába
öröké égő, gyönyörű nászra
öleljük egymást végtelen,
tépjük, szaggassuk könnyörtelen
s a végén,
mikor a fáradt vándor
hazatalál,
fogadj magadba,
Kedvesem,
örök szerelmesem,
édes, jó Halál!

Búcsú

Egy percet adj,
hogyan elmondhassam,
ami fáj
csak addig maradj,
amíg elfogy a szó
csak addig várj,
amíg könnyem elapad
ne félj, nem tart soká...
csak egy perc
csak egy élet
csak néhány gondolat...
tudom, az idő halad
s menned kell,
mert vár a másik
tudom, a perc szalad

s már semmit sem szabad,
mert szíved oda vágyik –
néhány másodperc,
ez maradt nekem
Veled
de túl a vágyakon
imádkozom,
hogyan boldog légy velem,
mint mi voltunk egykoron –
.....

lehet, hogy mindezt
csak álmodom?...
.....

csak két szót
engedj még mondanom
.....

Szeretlek, Kedvesem!

Kövek

holdtalan éjszakán találtam rád
mélybe nyúló rögök mutatták az utat
barlangok szája világított a föld alól
mosolygó árny voltál az Egyetlen Úton

hangtalan dobbantak a léptek
a virágok felébredtek álmukból,
és csodálkozva néztek körül
láttni akartam, ki takarja a végtelent

nem jöttél közelebb, ezért odamentem hozzád
hasonlítottál önmagadra a homályban
a csillagokat hívtam segítségül, hogy felismerjelek,
mert a barlangok sötétje nem volt elég

megsimogattam az arcodat és nem mozdultál
megöleltelek és felsikoltott az éj
megfogtam a kezedet és hozzád fagytam
elindultam hozzánk, de nem jöttél velem

azután megkérdeztelek:

te...

ki... vagy?...

Karácsony, 2008

a szeretet ünnepén gyűlölet van bennem
a remény ünnepén sötétség van bennem
az öröm ünnepén keserűség van bennem
az élet ünnepén halál van bennem

a szeretet ünnepén gyűlölet van bennem
a remény ünnepén gyűlölet van bennem
az öröm ünnepén keserűség van bennem
az élet ünnepén halál van bennem

a szeretet ünnepén gyűlölet van bennem
a remény ünnepén gyűlölet van bennem
az öröm ünnepén gyűlölet van bennem
az élet ünnepén halál van bennem

a szeretet ünnepén gyűlölet van bennem
a remény ünnepén gyűlölet van bennem
az öröm ünnepén gyűlölet van bennem
az élet ünnepén gyűlölet van bennem

ki született akkor?
kit ringatott a jászol?
ki halt meg a kereszten...?

értünk...?

tisztíts meg, Uram, a szennytől...

Darabokra tépett lelkek

darabokra tépett lelkek
vonaglanak fantomvérükben
nem találják egymást
a víztelen parton
rájuk szárad életük
feloszlanak a napon
híg nedveik a földbe folynak
méreggel táplálva a magokat
másnapra
szürke penészvirágok nyílnak
okádva átkot s dögletes szagokat

hajladoznak a szélben
szétszórják spóráikat
s lassan megtelik a föld velük
az utolsó emberek elmondják
végső imájukat
mielőtt az lelküket is kitépik

s a földre szórják vonaglóvéresen
hogyan éltessék a halált
és az örök körforgást
míg kialszik a nap
elmúlnak a csillagok
elsimul minden
a mozdulatlan sötétben
a szürke vérvirágok
halvány fénye
mutatja az utat a semminek,
ki a célját elérte,
mert önmaga lett a minden
lapos
folyékony
kocsonyás
fullasztó
bársonykérges...

Óda a gyűlölethez

...és szólt a Gyűlölet:

én veled vagyok,
ne aggódj!
táplálom mérgeidet
s még hozzá is adok
egy jó nagy adagot,
hogy fogyó erőd
óriássá legyen,
s forró ölelésem
torz anyává tegyen,
s amikor édes gyermekünket,
a Halált átkos küzdelemben
kiokádod magadból,
boldog légy,
mert alkottál valamit –
Isten vagy!,
úgy hiszed,
imára kulcsolod
reszkető kezed,
letérdelsz előttem

és imádsz
a Halál gyermekéért,
kinek egy darabja
búzló méhlepény gyanánt
benned maradt
tele tekergő férgekkel
s a nevük! –
ó, milyen drága nekem! –,
a Harag!, szerelmes párom
ó, mennyire várom,
hogymint végre anyává tegyek valakit,
s izzadó véres kínban
megszülje a Harag gyermekeit –
milyen gyönyörűek
a kis púpos porontyok
összeakadt, nedvező tagokkal
szikkadt torkukban
rekedt dallamokkal
s a szemük!,
a zöld, hálgyogcsomó
a legnemesebb penész
sem hozzá fogható! –
a sötétség gyermekei ők,
kik táplálták és szülték a Halált
s aki velük szembe szállt,
eltaposták mind egy szálígy! –
tégyed is!!!
ezért vagy enyém!
ezért vagy erős!
ezért vagy senki!!!
mint én –
mint én –
félek,
ezért tombolok
ostoba vagyok és vak,
ezért rombolok
senki vagyok,
ezért nem tűrök másokat
valaki akarok lenni,
ezért vagyok
a démonok királya:
a Gyűlölet. –
s most már te is
szolgámmá lettél
elfogadtad a feltételeket,
ezért arcodba leheltem
sötét lelkemet –
s milyen szép volt,
amikor éned egy paránya
mégsem akarta ezt –

nem akart engem!!! –
az ostoba!
azt hitte,
hogy ez csak úgy megy,
mint az akarom-nem akarom játék! –
tiltakozott
s te rángatóztál,
kezeddel markoltad
a gyűlölettől sűrű levegőt
és amikor győztem,
nem bírtad tovább
és a pofámba hánytál
kiadva magadból az Ember
utolsó szikráját is –
micsoda győzelem!
rendesen belefáradtam,
pedig a Gyűlölet erős,
ereje végtelen –
mindent odaadtam neked,
hogy ártani tudj! –
magadnak –
és mindenkinek –
de ezt úgysem tudod,
mert életed az enyém
a rontás hűségét fogadtad
az isteni démonnak
a zöldszemű fogaknak
a fröcskölő nyálnak
a végtelen haragnak –
nekem adtad életed
minden óráját, percét
önként és boldogan,
hogy végre te is legyél valaki!
s most azt hiszed: rabod vagyok...
s én csak nevetek
őrült erővel,
haraggal,
gyűlölettel,
mert én a Gyűlölet vagyok!
ezért gyűlöllek téged is,
hiába szolgálsz hűségesen –
s hogy ne lásd, hogy gyenge vagyok,
nevetek ordítva
lelked bilincsbe szorítva,
s még befogni sem tudod
reszkető füled,
hogy ne halld,
hogy nevet ki a Gyűlölet –
hidd, hogy a tied vagyok,
használd tetszésed szerint –

ahogy én akarom –
hidd, hogy bábuként
rángathatsz madzagon
s ha a nevemben
valakin rúgsz egy nagyot,
cserepes ajkadon
penész-mosoly ragyog –
így kell ezt csinálni!
jó tanítvány vagy, bizony
egyszer még mester is lehetsz
csak meg ne környékezzon a Szánalom
mert akkor elvesztél nekem
s én is elveszek –
de ez úgy sem lesz,
mert nem engedem!
nesze!
itt van még több fekély,
még ezernyi könnyű,
sötét szenvedély
ez mind a tied,
csak szolgálj tovább
add nekem mindened –
ugye, milyen jó!
nincs semmi,
csak a langyos kéz,
a bűdös élvezet
elnyúlni a puha ágyon,
hol bomló testek
masszírozzák fáradt lelkedet
rád olvadnak,
beléd folynak,
s te észre sem veszed,
hogymár nincsenek
s marad a múltó gyönyör,
az örök hiány,
a fájó képzelet –
s hiába kiáltasz: *Még! Akarom!*
feszülő ágyéköd
robbanó örület-halom
s amikor végre kitör
a buja élvezet,
kiégett gödör marad utána,
sóvárgás,
lassan izzó várakozás
erőtlen, hamis varázs –
semmi!!! –
s akkor utánam kiáltasz
és én jövök!
vad paripán
a tömegben utat török

feléd,
édes szolgám,
kedves párom,
alig várom,
hogy újratöltselek
magammal
akár minden nap
akár minden percben
csak suttogj,
szólj,
kiálts,
üvölts,
taposs el másokat!
s ha gyűlöleted fogyóba fordul,
jövök és adok
ingyen
– te ostoba! –
mindent
neked

*mert az enyém vagy,
s mert hatalmam végtelen!*